Koviloor Digital Library

உ

பழந்தமிழர்களின் வாணிகக் கடல்வழிகள்

VTN097

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library 16084

வரகு இவற்றை உணவாக உண்டார்கள். பால் தயிர் நெய்களையும் உணவாக உண்டார்கள்.

இவர்கள் தங்கள் வீடுகளைக் குடில்களாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். வரகுத்தாள், கேழ்வரகுத்தாள்களைக் கூரையாக வேய்ந்தார்கள். இவர்களுடைய வீடுகள், குறிஞ்சி மக்களின் வீடுகளைவிட உயரமாகவும் நன்றாகவும் இருந்தன. பால், தயிர், மோர், நெய்களை விற்றார்கள். இவற்றைப் பெரும்பாலும் பண்ட மாற்றாகவே விற்றார்கள். முல்லை நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை, குறிஞ்சி நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கையை விடச்சற்று உயர்ந்திருந்தது. இவர்கள் அவர்களை விட நன்றாகவும் நாகரிகமாகவும் வாழ்ந்தார்கள்

மருத நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை

16084

ஏரிகள் அல்லது ஆறுகளைச் சார்ந்திருந்தது மருத நிலம். நிலவளமும் நீர்வளமும் உள்ள மருத நிலத்தில் மண் வளம்மிக்க வயல்களில் நெல்லைப் பயிரிட்டார்கள் எருதுகளையும், எருமைகளையும் பூட்டிய ஏர்களினால் நிலத்தை உழுது, பண்படுத்தி எருவிட்டுப் விதை விதைத்து நீர்பாச்சி நெல்லை விளைத்தார்கள். கரும்பையும் பயிரிட்டார்கள். காய்கறி முதலான உணவுப் பொருள் களையும் பயிரிட்டார்கள். நெல்லைப் பயிரிட்டு உணவுக்கு முட்டுப்பாடில்லாமல் வாழ்ந்தபடியினால் மருத நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை மற்ற நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கையைவிட பலமடங்கு உயர்ந்திருந்தது. வாழ்க்கையில் அதிகம் கவலைப் படாமல் இருந்த இவர்களுக்கு ஓய்வும் கிடைத்தது. ஆகவே இவர்கள் நாகரிகமும் பண்பாடும் பெற்றுவாழ வாய்ப்பிருந்தது.

உலகத்திலே எல்லாத் தேசங்களிலும் மிக்க நாகரிகம் பெற்ற இடம் ஆற்றங்கரைகளிலும் ஏரிக்கரைகளிலுந் தான் என்று வரலாறு கூறுகிறது. இது உண்மையே.

Koviloor Digital Library
தமிழ் நாட்டிலும் மக்கள் நாகரிகம் பெற்று வளர்ந்த இடம் ஆற்றங்கரைகளும் ஏரிக்கரைகளுமே. ஆகவே மருத நிலத்திலேதான் தமிழருடைய நாகரிகமும் பண்பாடும் வளம் பெற்று வளர்ந்தன. கைத்தொழில்களும் கல்வியும் கலைகளும் வாணிகமும் செல்வமும் அரசியலும் அமைதியான வாழ்க்கையும் மருத நிலங்களிலே செம்மையாகச் செழித்து வளர்ந்தன. மருத நிலத்துமக்கள் கட்டடங்களையும் மாளிகைகளையும் அரண்மனைகளையும் அமைத்துக் கொண்டு நாகரிமாகவும் நன்றாகவும் வாழ்ந்தார்கள்.

நெய்தல் நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை

கடலைச் சார்ந்த நிலம் நெய்தல் நிலம் என்று கூறினோம். கடற்கரைக் குப்பங்களிலும் பாக்கங்களிலும் வசித்த நெய்தல்நிலத்து மக்கள் பரதவர் என்றும் பட்டினவர் என்றும் பெயர் பெற்றனர். மணல் நிலம் ஆகையினால் இங்கே நெல், கேழ்வரகு முதலான தானிங்கள் விளையவில்லை. ஆகவே நெய்தல் நிலத்து மக்கள் கட்டுமரங்களிலும் படகுகளிலும் கடலில் வெகு தூரம் போய் வலை விசி மீன்பிடித்துவந்து விற்று வாழ்ந்தார்கள். கடலில் சுறு, இறால், திருக்கை முதலான மீன் வகைகள் கிடைத்தன. அவற்றைப் பிடித்துவந்து அயல் ஊர்களில் விற்று (பண்டமாற்று செய்து) தானியங்களைப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். விற்று மிகுந்த மீன்களை உப்பிட்டுப் பதப்படுத்தி உலர்த்திக் கருவாடு செய்து விற்றார்கள்.

சில இடங்களில் கடற்கரை யோரங்களில் உப்பளங்கள் இருந்தன. அந்த அளங்களில் கடல்நீரைப் பாய்ச்சி உப்பு உண்டாக்கினார்கள். உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றினார்கள்.

நெய்தல் நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை கடினமான வாழ்க்கையே. குறிஞ்சி நில மக்கள் வாழ்க்கை ஒரு

Kovilon Digital Library
வகையில் கடினமானது. மருத நிலத்து மக்கள் வாழ்க்கை வேறு வகையில் கடினமானது.

கடற்கரை யோரங்களில் சில இடங்களிலே துறை முகங்கள் இருந்தன. துறைமுகங்களிலே வாணிகக் கப்பல்கள் வந்து இறக்குமதி, ஏற்றுமதி செய்தபடியால் துறைமுகப்பட்டினங்களில் வாணிகமும் செல்வமும் பெருகின. ஆகவே துறைமுகப்பட்டினங்கள் நாகரிகமும் செல்வமும் பெற்று விளங்கின.

பாலை நிலத்தில் மக்கள் வாழவில்லை என்று கூறினோம். வாழ்வதற்கு எந்த விதத்திலும் வாய்ப்பில்லாத பாலைநிலத்தில் மக்கள் வாழவில்லை. வாழ்ந்தவர்களும் மனிதராக வாழவில்லை. மாக்களைப் போல வாழ்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு வெவ்வேறு இயற்கையான சூழ்நிலைகள் அமைந்த இடங்களில் வசித்த அக்காலத்துத் தமிழர் வெவ்வேறு வகையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்கள். விரைவான போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் தந்தி தபால் வசதிகளும் மற்றும் இக்காலத்து வசதிகள் பலவும் அக்காலத்தில் இல்லாதபடியால் கல்வி, பொருளாதாரம், நாகரிகம் முதலியவை வளர்ச்சியடைய இயலாமற்போயின. இக்காலத்தில் மிக எளிய மக்கள் பெறுகிற வசதியைக் கூடச் செல்வம் பெற்றவர் பெறமுடியாத சூழ்நிலை அக்காலத்தில் இருந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலை தமிழருக்குமட்டுமல்ல, உலகத்தில் எல்லா நாட்டிலும் இப்படிப்பட்ட நிலைதான் இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் தமிழருடைய நாகரிகம் மருத நிலத்திலும் துறைமுகப் பட்டினங்களிலும் வளர்ந்தன என்று கூறினோம். ஆம். பட்டணங்களிலும் பட்டினங்களிலும் தான் அக்காலத்து தமிழரின் நாகரிகம் பண்பாடு, கலைகள் எல்லாம் வளர்ந்தன.

Koviloor Digital Library

தமிழரின் வாணிகம் அக்காலத்தில் எவ்வாறு நடந்தது என்பதைப் பார்ப்போம். இக்காலத்தில் சிறுவிலையுள்ள பொருளுக்கும் அதிக விலையுள்ள பொருளுக்கும் காசு பயன்படுகிறது. ஆனால் காசு (நாணயம்) ஆதி காலத்தில் ஏற்படவில்லை. ஆதி காலத்தில் பண்டமாற்று—ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக மற்றொரு பொருளைப் பெறுவது—நடந்தது. பிறகு பையப்பைய நாணயம் (காசு) வழங்கத்தலைப்பட்டது. நமது ஆராய்ச்சிக்குரிய சங்க காலத்துத் தமிழகத்திலே பண்ட மாற்றும் நாணயச் செலவாணியும் நடைபெற்றன.

Accession No.........

Koyiloor Digital Library
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
Accession No. 14713

2. பண்டமாற்று

சங்க காலத்திலே வாழ்ந்த தமிழர் அன்றாடத் தேவையான அரிசி, பருப்பு, உப்பு, பால், தயிர், மீன் இறைச்சி முதலான பொருள்களைக் காசு கொடுத்து வாங்காமல் பண்டமாற்று செய்து கொண்டார்கள். பண்டமாற்று என்பது ஒரு பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக இன்னொரு பொருளைக் கொள்வது. அதிக விலையுள்ள பொருள்களைமட்டும் காசுகொடுத்து வாங்கினார்கள். பெரிய பட்டினங்களிலும் நகரங்களிலும் காசு கொடுத்துப் பொருளை வாங்கும் முறை இருந்தபோதிலும் ஊர்களிலும் கிராமங்களிலும் பொதுவாகப் பண்டமாற்று முறையே வழக்கத்தில் இருந்தது. தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் உலகத்திலே எல்லா நாடுகளிலும் பழங்காலத்தில் பண்டமாற்றுதான் நடந்துவந்தது. மற்ற நாடுகளில் இருந்தது போலவே தமிழகத்திலும் பழங்காலத்தில் பண்டமாற்று முறை இருந்தது. சங்க நூல்களிலிருந்து இதை அறிகிறோம்.

இடையன் பாலைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தானியத்தை மாற்றிக் கொண்டதை முதுகூத்தனார் கூறுகிறார். 'பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும் யாடுடை இடையன்' என்று (குறு. 221. 3-4) அவர் கூறுகிறார். (கூழ் என்பது அரிசி, கேழ்வரகு, வரகு, தினை முதலான தானியங்கள்.)

Koviloor Digital Library

ஆயர்மகளிர் தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து நெய்காய்ச்சினார்கள். தயிரையும் மோரையும் மாறித் தானியத்தைப் பெற்று உணவு சமைத்து உண்டதைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுகிறார்.

'நள்ளிருள் விடியல் புள்ளெழப் போகிப்
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி
ஆம்பி வான்முகை யன்ன கூம்புமுகிழ்
உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டு இரீஇ
நாள்மோர் மாறும் நன்மா மேனிச்
சிறுகுழை துயல்வரும் காதிற் பணைத்தோள்
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல் ஆய்மகள்
அளவில் உணவில் கிளையுடன் அருத்தி'

என்று (பெரும்பாண், 155-163) அவர் கூறுகிறார்.

(நுரை- வெண்ணெய். அளை-மோர். மாறும்-பண்டமாற்று செய்யும். கிளையுடன்—சுற்றத்தாரை. அருத்தி- உண்பித்து)

ஆனால், இடைச்சியர் நெய்யைப் பண்டமாற்று செய்யாமல் காசுக்கு விற்று அக்காசுகளைச் சேமித்து வைத்தார்கள். குறிப்பிட்ட தொகை காசு சேர்ந்தபோது அக்காசைக் கொடுத்துப் பசுவையும் எருமையையும் விலைக்கு வாங்கினார்கள் என்று இந்தப் புலவரே கூறுகிறார்.

'நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
எருமை நல்லான் கருநாகு பெறூஉம்
மடிவாய்க் கோவலர்.' (பெரும்பாண் 164-166)

(விலைக்கு அட்டி—விலைக்காக அளந்து. பசும்பொன் கொள்ளாள் — நெய்விலையாகவுள்ள காசைப்பெறாமல்

Koviloor Digital Library
அவர்களிடத்திலேயே சேர்த்துவைத்து. நல்லான்—பசு. நாகு—பெண் எருமை.)

வேடன் தான் வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்த மான் இறைச்சியை உழவனிடத்தில் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக நெல்லை மாற்றிக் கொண்டதைக் கோவூர் கிழார் கூறுகிறார். இடைச்சியரும் உழவனுக்குத் தயிரைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றுக்கொண்டனர் என்று இப்புலவரே கூறுகிறார்.

'கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மான்தசை சொரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள்
தயிர்கொடு வந்த தசும்பும் நிறைய
ஏரின் வாழ்நர் பேரில் அரிவையர்
குளக்கீழ் விளைந்த களக்கோள் வெண்ணெல்
முகந்தனர் கொடுப்ப உவந்தனர் பெயரும்
தென்னம் பொருப்பன் நன்னாடு'

(புறம் 33: 1-8)

(வட்டி-பனையோலையால் முடைந்த சிறுகூடை. தசும்பு-பானை. குளக்கீழ் விளைந்த-ஏரிக் கரையின் கீழே விளைந்த. முகந்தனர் கொடுப்ப-அளந்து கொடுக்க)

பாணர் உள்நாட்டு நீர் நிலைகளில் (ஆறு, ஏரி, குளங்களில்) வலைவிசியும் தூண்டில் இட்டும் மீன் பிடித்தார்கள். அவர்கள் பிடித்த மீன்களைப் பாண்மகளிர் ஊரில் கொண்டு போய்ப் பயற்றுக்கும் தானியத்துக்கும் மாற்றினார்கள் என்று ஓரம் போகியார் கூறுகிறார்.

'முள் எயிற்றும் பாண்மகள் இன்கெடிறு சொரிந்த
அகன்பெரு வட்டி நிறைய மனையோள்
அரிகால் பெரும்பயறு நிறைக்கும்'

(ஐங்குறு, மருதம், புலவிப்பத்து, 47)

Koviloor Digital Library

(பாண்மகள்-பாணர்பெண். கெடிறு—கெளுத்தி மீன். மனையோள்-குடியானவன் மனைவி)

'வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள்
வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையோள்
யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும்.'
(ஐங்குறு, மருதம், புலவிப்பத்து, 48)

(வராஅல்—வரால் மீன். ஆண்டுகழி வெண்ணெல்- ஒரு ஆண்டு பழமையான நெல்)

'அஞ்சில் ஓதி அசைநடைப் பாண்மகள்
சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெரூஉம்,
(ஐங்குறு, மருதம், புலவிப்பத்து. 49)

கடற்கரையைச் சார்ந்த உப்பளங்களில் நெய்தல் நிலமக்கள் உப்பு விளைத்தார்கள். உப்பு வாணிகர் மாட்டு வண்டிகளிலே நெல்லைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து உப்பை மாற்றிக் கொண்டு போனார்கள் என்று நற்றிணைச் செய்யுள் கூறுகிறது.

'தந்நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

*   *   *   *

உமணர் போகலும்' (நற்றிணை.183)

(தந்நாடு-உப்புவாணிகரின் மருதநிலம். பிறநாடு-உப்பு விளையும் நெய்தல் நிலம். உமணர்-உப்பு வாணிகர்.)

நெய்தல் நிலத்து முதுமகள் ஒருத்தி தன் உப்பளத்தில் விளைந்த உப்பை மாற்றி நெல் கொண்டுவரச் சென்றாள் என்று கல்லாடனார் கூறுகிறார். 'ஆயும், உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய உப்பு விளை கழனிச்

Koviloor Digital Library

சென்றனள்? (குறும். 269: 4-6) (ஆய்-அன்னை, தாய். தரீஇய-கொண்டுவர)

ஊர்த் தெருவுகளில் உப்பு விற்ற உமணப் பெண் உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றினதை அம்மூவனார் கூறுகிறார்.

'கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்
சேரிவிலை மாறு கூறலின்.' (அகம், 140: 5—8)

(சேரி-தெரு. விலைமாறு—பண்டமாற்று.)

'நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரீர்
கொள்ளிரோ வெனச் சேரிதொறும் நுவலும்'
(அகம், 390: 8-9)

உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றிய உப்பு வாணிகர் தமக்குக் கிடைத்த நெல்லைச்சிறு படகுகளில் ஏற்றிக் கொண்டு கழிகளில் ஓட்டிச்சென்றதை கடியலூரார் உருத்திரன் கண்ணனார் கூறுகிறார்.

'குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சோணாட்டு
வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி'

என்று (பட்டினப்பாலை 28-30) அவர் கூறுகிறார். உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றியதை உலோச்சனார் கூறுகிறார். 'உமணர் தந்த உப்பு நொடை நெல்' (நற்றிணை, 254:6)

கடற்கரையோரத்திலே நெய்தல் நிலத்தில் வசித்த பரதவர் கடலிலே சென்று சுரு, இருல் முதலான மீன்களைப் பிடித்து வந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டுவந்த மீனைப் பரதவ மகளிர் எளிதில் தானியத்துக்கு மாற்றினார்கள் என்று குன்றியனார் கூறுகிறார். 'இனிது பெறு பெருமீன்

Koviloor Digital Library

எளிதினில் மாறி' (நற்றிணை 239:3) பரதவ மகளிர் கடல்மீனை நெல்லுக்கு மாற்றியதை நக்கீரரும் கூறுகிறார்: 'பகமீன் கொடுத்த வெண்ணெல் மாஅத், தயிர்மிதி மிதவை யார்த்துவம்' (அகம், 340: 14-15) 'உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு' என்று குடவாயில் கிரத்தனார் கூறுகிறார். அகம். 60:4

பரதவமகளிர் கடல்மீனைத் திருவிழா நடக்கிற ஊர்களில் கொண்டுபோய் எளிதில் விற்றதைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் கூறுகிறார்.

'திமிலோன் தந்தக டுங்கண் வயமீன்
தழையணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
விழவயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்
கானலஞ் சிறுகுடி, (அகம்' 320:2-5)

மீனை நெல்லுக்கு மாற்றினார்கள். பண்ட மாற்றினால் கிடைத்த நெல்லை அம்பியில் ஏற்றிக் கொண்டு கழிகளின் வழியே வந்ததைப் பரணர் கூறுகிறார்.

'மீன்கொடுத்து நெல் குவைஇ
மிசைஅம்பியின் மனைமறுக்குந்து''

(புறம். 343:1-2)

உழவர் மகளிர் தெருக்களில் பூ விற்றதைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறுகிறார்.

'துகிலிகை யன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி
வாலிதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்
புதுமலர் தெருவுதொறும் நுவலும்
நொதுமலாட்டி' (நற்றிணை, 118:8-11)

(துகிலிகை—ஓவியர் வண்ணந்தொட்டு எழுதும் கோல். பாதிரி—பாதிரிப்பூ. அலரி—அலரிப்பூ)

வள்ளல் அழகப்பர் நூலகம்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

Koviloor Digital Library
பெண் ஒருத்தி மலர் விற்றதைப் பாண்டியன் மாறன் வழுதி தம்முடைய செய்யுளில் கூறுகிறார்.

'துய்த்தலை இதழபைங் குருக்கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளிரோ என
வண்டு சூழ் வட்டியள் திரிதரும்
தண்டலை யுழவர் தனிமடமகள்' .

(நற்றிணை. 97:6-9)

பூவிற்ற பெண்களும் பூவை நெல்லுக்குப் பண்டமாற்று செய்தனர் என்பது சொல்லாமலே விளக்குகிறது.

வேடர்கள் ஒன்று கூடிக் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொன்ற யானையின் தந்தங்களை மதுபானக் கடையில் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து மதுபானம் அருந்தினதை மாமூலனார் கூறுகிறார்.

'வரிமான் நோன்ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ
அருநிறத் தழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லின் நாண்மகிழ் அயரும்'

(அகம், 61:8-10)

(நறவு—மது. நெல்லின் நாண்மகிழ்—நெல் லரிசியினால் உண்டாக்கப்பட்ட மது)

வேடர் தேனையும் கிழங்கையும் கொண்டுவந்து மதுபானக் கடையில் மாற்றி அதற்கு மாறாக வறுத்த மீன் இறைச்சியையும் மதுவையும் வாங்கி உண்டதையும், உழவர் கரும்பையும் அவலையும் கொண்டுவந்து கொடுத்து அதற்கு மாறாக வறுத்தமான் இறைச்சியையும் மதுவையும் பெற்று உண்டு மகிழ்ந்ததையும் முடத்தாமக் கண்ணியார் கூறுகிறார்.

Koviloor Digital Library

'தேனெய்யொடு கிழங்கு மாறியோர்
மீனெய்யொடு நறவு மறுகவும்
திங்கரும்பொடு அவல் வகுத்தோர்
மான்குறையொடு மது மறுகவும்.'

(பொருநர் ஆற்றுப்படை 214-217)

(தேன்நெய் — தேன். மாறியோர் — மாற்றினவர்கள். மீன் நெய்—வறுத்த மீன். நறவு—மது, கள். மான்குறை—மான் இறைச்சி)

கொற்கைக் குடாக்கடலின் கரையோரங்களில் வாழ்ந்த பரதவர், கொற்கைக் கடலில் மீன்பிடித்த போது அதனுடன் முத்துச் சிப்பிகளும் கிடைத்தன. அந்தச் சிப்பிகளை அவர்கள் கள்ளுக் கடையில் மாற்றிக் கள் குடித்த தைப் பேராலவாயர் கூறுகிறார்.

'பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த சிப்பி
நாரரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்
பேரிசைக் கொற்கை' (அகம், 296:8-10)

(இப்பி—முத்துச் சிப்பி) (பாண்டி நாட்டிலிருந்த பேர் போன கொற்கைக் குடாக்கடல் பிற்காலத்தில் மணல் தூர்ந்து மறைந்து போய்விட்டது.)

எயினர் மது அருந்துவதற்காக மதுவிற்கும் இடத்துக்கு வந்து எந்தப் பொருளும் இல்லாதபடியால், 'காட்டில் வேட்டையாடி யானைத் தந்தங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுப்போம். அதற்கு ஈடாக இப்போது கள்ளைக் கடனாகக்கொடு' என்று கேட்டதை மருதன் இளநாகனர் கூறுகிறார்.

'அரிகிளர் பணைத்தோள் வயிறணி திதலை
அரிய லாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பின்

Koviloor Digital Library

'மகிழ்நொடை பெருஅர் ஆகி நனைகவுள்
கான யானை வெண்கோடு சுட்டி
மன்ருடு புதல்வன் புன்றலை நீவும்
அருமுனைப் பாக்கம்' (அகம்..245:8-13)

கொல்லி மலைமேல் வாழ்ந்த சிறுகுடி மக்கள், தம் சுற்றம் பசித்திருப்பதனுல், தங்களிடமிருந்த யானைத் தந்தங்களைத் தானியத்துக்கு மாற்றிச் சோறு சமைத்து உண்டனர் என்று கபிலர் கூறுகிருர்.

'காந்தளஞ் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தெனக்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு கொடுத் துண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை'
(குறுந்தொகை 100 : 3-5)

(சிலம்பு-மலை. வேழத்துக் கோடு—யானைத்தந்தம். ஓரி—ஓரி என்றும் தலைவன்)

காசு (நாணயம்)

இவற்றிலிருந்து சங்க காலத்தில் பண்டமாற்று வாணிகம் நடந்ததை அறிகிறேம், ஆனுல், பண்டமாற்று வாணிகம் நடந்த அந்தக் காலத்தில் காசு வழங்கப்படவில்லை என்று கருதுவது கூடாது. அதே காலத்தில் செம்பு, வெள்ளி, பொன் காசுகளும் வழங்கிவந்தன. அந்தக் காசுகள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டன. பண்டமாற்று நடந்ததைச் சங்க நூல்களிலிருந்து தெரிந்து கொள்வதுபோலவே, காசுகள் வழங்கிவந்ததையும் சங்கச் செய்யுட்களிலிருந்து அறிகிறேம். அந்தக் காசுகள் நெல்லிக்காயின் வடிவம்போல உருண்டு சிறிது தட்டையாக இருந்தன என்று அறிகிறேம். இதனை மதுரைக்

Koolaham Digital Library
கொல்லன் வெள்ளைக்குடி நாகனார் கூறுகிறார். பாலைநிலத்து வழியிலே இருந்த நெல்லி மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்துள்ள நெல்லிக்காய்கள், பொற்காசுகள் உதிர்ந்து கிடப்பன போலக்காணப்பட்டன என்று அவர் கூறுகிறார்.

"புல்லிலை நெல்லிப் புகரில் பசுங்காய்
கல்லதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்பப்
பொலஞ்செய் காசிற் பொற்பத்தாஅம் அத்தம்'
(அகம் 363 : 6-8)

(புகர் இல்—துளை இல்லாத, கெட்டியான. கடுவளி—பெருங் காற்று. பொலம் செய் காசு-பொன்னாற் செய்த காசு)

உகா மரத்தின் பழம்போல மஞ்சள் நிறமாக பொற் காசுகள் இருந்ததைக் காவன் முல்லைப் பூதனார் கூறுகிறார்.

'குயில்கண் அன்ன குருஉக் காய்முற்றி
மணிக்கா சன்ன மாவிற இருங்கனி
உகாஅ மென்சினை உதிர்வன கழியும்
வேனில் வெஞ்சுரம்' (அகம் 293 : 6—9)

(குருஉ-குரு=நிறம். காசுஅன்ன-காசு போன்ற. உகா= உகாமரம். சினை-கிளை)

பொற்காசுகளை மாலையாகச் செய்து மகளிர் அரையைச் சுற்றி (மேகலை போல) அணிந்துகொண்டதைக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் கூறுகிறார்.

'ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
பொலஞ்செய் பல்காசு அணிந்த அல்குல்'.
(புறம்-353 : 1-2)

Koviloor Digital Library

காசுகளை மாலையாகச் செய்து அரையில் அணிந்திருந்த பெண் ஒருத்தியை மதுரைப் போத்தனார் கூறுகிறார்.

'அம்மா மேனி ஐதமை நுசுப்பில்
பல்காசு நிரைத்த கோடேந் தல்குல்
மெல்லியல் குறுமகள்.' (அகம் 75 : 18-20)

(ஐது-அழகிய. நுசுப்பு-இடுப்பு, இடை. குறுமகள் இளம் பெண்)

காசுமாலை அணிந்த இன்னொரு பெண்ணை ஓதலாந் தையார் கூறுகிறார்,

"பொலம் பசும் பாண்டிற் காசு நிறை அல்குல்
இலங்குவளை மென்றோள்," (ஐங்குறு, பாலை,
செலவழுங்குவித்த பத்து 10)

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைப்பாடிய காப்பி யாற்றுக் காப்பியனார்க்கு 40 நூறாயிரம் பொன் (நான்கு இலட்சம்) அவன் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்று கூறப் படுகிறது. (பதிற்றுப் பத்து, நான்காம் பத்து, பதிகம்). இங்குப் பொன் என்பது பொற்காசு என்று தோன்றுகிறது. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்மேல் 6ஆம் பத்துப் பாடிய காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார்க்கு அவ்வரசன், நகைசெய்து அணிவதற்காக ஒன்பது காப்பொன்னையும் நூறாயிரம் காணமும் (காணம்-அக்காலத்தில் வழங்கின பொற்காசு) கொடுத்தான். செல்வக் கடுங்கோவாழியா தனைப் பாடிய கபிலருக்குப் பரிசாக அவ்வரசன் நூறாயிரம் காணம் வழங்கினான் என்று ஏழாம் பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை அரிசில் கிழாருக்கு ஒன்பது நூறாயிரம் காணம் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்து 8ஆம் பத்துப்

Koviloor Digital Library

பதிகத்தினுல் அறிகிறேம். இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன்னைப்பாடிய பெருங் குன்றூர் கிழார்க்கு முப்பத்தி ராயிரங் காணம் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்பதை 9ஆம் பத்து பாயிரத்தினுல் அறிகிறேம்.

பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுர்க்குச் சோழன் கரிகாலன் நூருயிரங்காணம் பரிசு வழங்கினுன். இவ்வாறு, காணம் என்னும் பொற்காசு அக் காலத்தில் வழங்கிவந்ததை அறிகிறேம். செங்கம் என்றும் ஊரில், (தொண்டைநாடு) ஈயக் காசுகள் வழங்கி வந்ததை அங்கிருந்து கிடைத்த பழக்காசுகளிலிருந்து அறிகிறேம். அந்த ஈயக்காசுகளில் பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப் பட்டிருப்பதனுல் அவை கடைச்சங்க காலத்தில் கி. பி. இரண்டாம் நாற்றூண்டுக்கு முன்பு வழங்கிவந்தவை என்பது தெரிகிறது. அந்தக் காசில் உள்ள எழுத்துகள் தேய்ந்து உருத்தெரியாமல் மழுங்கிப் போனமையால் அவ்வெழுத்துகளின் வாசகத்தை அறியமுடியவில்லை. இந்தச் சான்றுகள் எல்லாம் அக்காலத்தில் காசுவழங்கி வந்தது என்பதைச் சந்தேகம் இல்லாமல் தெரிவிக்கின்றன.

இந்தக் காசுகள் அல்லாமல், அக்காலத்தில் கடல் கடந்த கப்பல் வாணிகத்தின் மூலமாக உரோம (யவன) தேசத்து நாணயங்கள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்தன. அக்காசுகள் சமீப காலத்தில் ஏராளமாகப் புதையல்களிலிருந்து கிடைத் துள்ளன. அந்தக் காசுகளைப் பற்றிப் பின்னர்க் கூறுவோம்.

Koviloor Digital Library

16084

3. போக்கு வரத்துச் சாதனங்கள்

வாணிகப் பொருள்கள் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் உற்பத்தியாவதில்லை. வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு பொருள்கள் உற்பத்தியானபடியால், அப்பொருள்களை யெல்லாம் ஓரிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்கு வாணிகர் கால்நடைகளையும், வண்டிகளையும் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால், இக்காலத்தில் உள்ள உந்து வண்டிகள் இரெயில் வண்டிகள், வான ஊர்திகள் போன்ற விரைவான போக்கு வரத்துச் சாதனங்கள் இருப்பது போல அக் காலத்தில் இல்லை. ஆகவே அவர்கள் எருது, கழுதை, வண்டி, படகு, பாய்க்கப்பல்களைப் பயன் படுத்தினார்கள். எருமைக்கடாவை ஏர் உழுவதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். எருமைகளைப் பொதிசுமக்கவும் வண்டியிழுக்கவும் பயன் படுத்தவில்லை. பொதிசுமக்கவும் வண்டியிழுக்கவும் எருதுகள் பயன்பட்டன; எருதுக்கு அடுத்தபடியாகக் கழுதை பொதிசுமக்கப் பயன்பட்டது. கழுதைகள் வண்டி யிழுக்கப்பயன்படவில்லை.

16084

சிந்து, பாரசிகம், அரபி நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் அக்காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்டன. அவை கடல்வழி யாகக் கப்பல்களில் கொண்டுவரப்பட்டன. குதிரைகளை அரசர் போர் செய்யப் பயன்படுத்தினார்கள். நால்வகைப்

Koviloor Digital Library
படைகளில் குதிரைப் படையும் ஒன்று. தேர்ப்படையில் தேர்களை (போர் வண்டிகளை) இழுக்கவும் குதிரைகள் பயன்பட்டன. குதிரை வண்டிகளை அரசரும் செல்வரும் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால், அக்காலத்தில் தமிழர் குதிரைகளைப் பொதி சுமக்கவும் வாணிகப் பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு போகிற வண்டிகளை இழுக்கவும் ஏர் உழவும் பயன்படுத்தவில்லை.

அத்திரி

(கோவேறு கழுதைகள்) வெளி நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டன. கோவேறு கழுதைகளுக்கு **அத்திரி** என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. நாகரிகமுள்ள செல்வ நம்பிகள் அக்காலத்தில் கோவேறு கழுதைகளை ஊர்தியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ஆனால், பொதி சுமக்கவும் சரக்கு வண்டிகளை இழுக்கவும் அவற்றைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஊர்தியாக மட்டும் பயன்படுத்தினார்கள். அத்திரிக்கு இராச வாகனம் என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது.

பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைக் கடலுக்கு அருகில் பரதவர் ஊருக்கு ஒருவன் அத்திரி பூட்டின வண்டியில் சென்றான் என்று சேந்தன் கண்ணனார் கூறுகிறார்.

> "கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி
> வடிமணி நெடுந்தேர் பூண" (அகம் 350 : 6-7)

அத்திரியை ஒருவன் ஊர்ந்து சென்றதை நக்கீரர் கூறுகிறார்.

> 'கழிச்சுறு வெறிந்த புட்டாள் அத்திரி
> நெடுநீர் இருங்கழி பரிமெலிந் தசைஇ'
> (அகம் 120 : 10-11)

கடற்கழி வழியாக ஒருத்தன் அத்திரி ஊர்ந்து வந்ததை உலோச்சனார் கூறுகிறார்.

Koviloor Digital Library

"கழிச்சேறு ஆடிய கணைக்கால் அத்திரி
குளம்பினும் சேயிரு ஒடுங்கின
கோதையும் எல்லாம் ஊதை வெண் மணலே"
(நற்றிணை 278;7-9)

மதுரையில் வையையாற்றில் நடந்த நீராட்டு விழா விலே சிலர் அத்திரி யூர்ந்து வந்தார்கள் என்று பரிபாடல் (10ம் பாடல் 17-அடி) கூறுகிறது.

காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த செல்வக் குடிமகனாகிய கோவலன் கடலாடுவதற்குக் கடற்கரைக்குச் சென்ற போது அவன் அத்திரி ஊர்ந்து சென்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. (கடலாடு காதை, அடி 119) சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார், 'அத்திரி—கோவேறு கழுதை, அஃதாவது குதிரையில் ஒரு சாதி' என்று உரை எழுதியுள்ளார். பழைய அரும்பத உரையாசிரியர், இராசவானமாகிய அத்திரி." என்று உரை எழுதியுள்ளார்; ஆகவே அத்திரி அக் காலத்தில் உயர்தர ஊர்தியாகக் கருதப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

குதிரை

குதிரை வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்ததையும் அவை போர்க்களங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதையும் கூறினோம். அவை வண்டி யிழுக்கவும் பயன்பட்டன. குதிரை வண்டிகள் தேர் என்று கூறப்பட்டன. குதிரை வண்டிகளைச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன; சிறுபாணாற்றுப் படை குதிரை வண்டியைக் கூறுகிறது. (சிறுபாண். 251-261) புலவர் உலோச்சனார், ஒருவர் குதிரை வண்டியில் வந்ததைக் கூறுகிறார். (அகம். 400: 9-16) அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார் தம்முடைய செய்யுள்களில்

Koviloor Digital Library

குதிரை வண்டிகளைக் கூறுகிறார். (அகம். 244: 12-13., 344; 7-11., 314: 8-10) மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் தம்முடைய செய்யுளில் குதிரை வண்டியைக் கூறுகிறார். (அகம். 334: 11-15) மருதன் இளநாகனாரும் நான்கு குதிரை பூட்டிய வண்டியைக் கூறுகிறார். (அகம்: 104-3) மாங்குடி மருதனாரும் (குறும் 173: 1-3) புல்லாளங் கண்ணியாரும் (அகம் 154: 11-13) மருங்கூர் கிழார் பெருங் கண்ணனாரும் (அகம் 80: 8-13) அரிசில் கிழாரும் (புறம் 146:11) இடைக் காடனாரும் (அகம் 194: 17-91) குதிரை வண்டிகளைத் தம் முடைய செய்யுட்களில் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால், அக் குதிரை வண்டிகள் வாணிகப் பொருள்களை ஏற்றிச் செல் லும் சரக்கு வண்டிகளாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

மாடும் மாட்டுவண்டியும்

வாணிகப் பொருள்களைக் கொண்டுபோவதற்கு எரு துகள் பயன்பட்டன. மாட்டு வண்டிகளில் வாணிகப் பண் டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். வாணிகர் பலர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பொருள்களை வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு போனார்கள். இதற்கு வாணிகச் சாத்து என்பது பெயர். அவர்கள் தங்களோடு வில்வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். ஏனென்றால் காட்டுவழிகளில் வழிபறிக் கொள்ளைக்காரர் வந்து பொருள்களைக் கொள்ளை யடிப்பதும் உண்டு. கொள்ளைக்காரர்களை அடித்து ஓட்டு வதற்காக வாணிகச்சாத்தினர் வீரர்களையும் தம்முடைய சாத்துடன் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

கழுதை

வாணிகர், வாணிகப் பொருள்களை ஊர் ஊராகக் கொண்டு செல்வதற்குக் கழுதைகளையும் பயன்படுத்தி

Koviloor Digital Library

ஞர்கள். பாறைகளும் குன்றுகளும் உள்ள நாடுகளுக்குச் செல்ல கழுதைகள் முக்கியமாகப் பயன்பட்டன. கழுதைகளின் முதுகுகளின் மேல் சரக்குப் பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு வணிகச்சாத்து (வணிகக்கூட்டம்) ஒன்று சேர்ந்து போயிற்று. எல்லைப்புறங்களில் வழிபறிக் கொள்ளைக்காரர் வழிபறித்துக் கொள்ளையிடுவதும் உண்டு. அவர்களை அடித்து ஓட்டுதற்கு வாணிகச் சாத்தர் வில்வீரர்களையும் வாள்வீரர்களையும் துணையாக அழைத்துச் சென்றார்கள். வாணிகப் பயணத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவர்கள் நாள் நிமித்தம் பார்த்து நல்ல வேளையில் புறப்பட்டனர். வழிபறிக்கொள்ளைக்காரர் இவ்வீரர்களையும் கொன்று பொருள்களைக் கொள்ளையடிபதும் உண்டு.

'விளரி பரந்த கன்னெடு மருங்கின்
விளரூன் தின்ற வீங்குசிலை மறவர்
மைபடு திண்டோள் மலிர ஆட்டிப்
பொறைமலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவர் அருந்தலை துமித்த
படுபுலாக் கமழும் ஞாட்பு.'

(அகம். 89: 9-14. மாங்குடி மருதனார்)

(பொறைமலி-பாரம் நிறைந்த. நெடுநிரை-நீண்ட வரிசை)

'நெடுஞ்செவிக் கழுதை குறுங்கால் ஏற்றை
புறநிறைப் பண்டத்துப் பொறை'

(அகம் : 343: 12-13. மருதனிளநாகனார்)

(ஏற்றை-ஆண் கழுதை)

பாலப்பழம் அளவாகச் சிறுசிறு பொதிகளாகக் கட்டப்பட்ட மிளகு மூட்டைகளைக் கழுதைகளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டுவணிகச்சாத்தர் ஊர்ப் பயணஞ் சென்றனர்.

Koviloor Digital Library

இடைவழியில் சுங்கச் சாவடிகளில் சுங்கஞ் செலுத்தினார்கள். சுங்கச் சாவடிகளில் வில் வீரர்கள் காவல் இருந்தனர்.

> 'தடவுநிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட
> சிறுசுளைப் பெரும்பழங் கடுப்ப மிரியல்
> புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்து
> அணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
> வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட் டியவு.'

(மிரியல்-மிளகு) (பெரும்பாணாற்றுப்படை. 77-82. கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார்.)

கிழக்குப் பக்கத்து நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த கடற்கரைப் பக்கங்களில் உண்டான உப்பை, மூட்டைகளாகக் கட்டிக் கழுதைகளின் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு மேற்கேயுள்ள ஊர்களுக்கு வணிகர் சென்றனர்.

> 'அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செருவின்
> உணங்குதிறம் பெயர்த்த வெண்கல் அமிழ்தம்
> குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளோர்த்துப்
> படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செ யாடவர்
> நிரைபரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக்
> குறைக்குளம் புதைத்த கற்பிறழ் இயவு'

(அகம். 207 : 1-6. சேத்தம்பூதனார்)

(வெண்கல் அமிழ்தம்-உப்பு. உய்ம்மார்-கொண்டுபோக. புள்ஓர்த்து-நிமித்தம் பார்த்து)

வணிகச் சாத்தரை வென்று கொள்ளைக்காரர் வழிபறித்ததைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுகிறார்.

Koviloor Digital Library

சாத்தெறிந்து.
அதர்கூட்டு ண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர்.'

(அகம். 167; 7-9. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனர்,)
பாண்டி நாட்டவராகிய மருதன் இளநாகனரும் இதைக் கூறுகிருர்.

'மழைபெயல் மறந்த கழைதிரங் கியவில்
செல்சாத் தெறியும் பண்பில் வாழ்க்கை
வல்வில் இளையர்'

(அகம் 245: 5-7. மருதனிளநாகனர்)
(கழை-மூங்கில், சாத்து-வாணிகர் கூட்டம். இளையர்-வீரர்)

சங்ககாலத்து வாணிபம் தரைவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் நடந்தது. தரைவழியாக வாணிகம் செய்த பெரு வாணிகருக்கு மாசாத்துவன் என்பது பெயர். அக்காலத்தில் சாலைகள் அதிகமாக இல்லை. சாலைகளிலும் எல்லைப் புறங்களில் கொள்ளைக்காரர் இருந்தார்கள். கடல் வழியாக நடந்த வாணிகம் தரை வாணிகத்தைவிடச் சற்று அதிகமாகவும் நன்ருகவும் நடந்தது. கடல் வாணிகத்தை நடத்தின பெரிய வாணிகருக்கு மாநாய்கன் (மாநாவிகன். மா+நாவிகன்) என்பது அதியர். கடற்பிரயாணத்திலும் காற்று, புயல்களினுல் கப்பல்களுக்குச் சேதம் உண்டாயின, கடற்கொள்ளைக்காரர் அதிகம் இல்லை. கடல் வாணிகம் இரண்டு விதமாக நடந்தது. கரைவழி ஓரமாகவே கப்பல்களை ஓட்டி நடத்தின வாணிகம் ஒன்று. கரைவழி ஓரமாகச் செல்லாமல் நடுக்கடலில் கப்பல்களைச் செலுத்திக் கடல் கடந்த நாடுகளுக்குப்போய் செய்த வாணிகம் இன்னென்று.

தரைவழி வாணிகமாக இருந்தாலும், கடல்வழி வாணிகமாக இருந்தாலும், இக்காலத்து வசதிகளைப்போல, அக்

Koviloor Digital Library

காலத்தில் வசதிகள் இல்லை. ஆனாலும் அந்தக் கடினமான சூழ்நிலைகளிலும் தரைவாணிகமும், கடல் வாணிகமும் நடந்தன. தமிழ்நாட்டு வாணிகர் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்தார்கள். மேற்கே இத்தாலி, கிரேக்க தேசம் (யவனநாடு) முதல் கிழக்கே சாவக நாடு (கிழக்கத்தியத் தீவுகள்) பர்மா மலாயா வரையிலும் தெற்கே கன்னியா குமரி முதல் வடக்கே கங்கைக்கரைப் பிரதேசம் வரையிலும் அக்காலத்துத் தமிழர் வாணிகம் நடந்தது.

Koviloor Digital Library

4. தமிழ் நாட்டு வாணிகர்

தமிழ்நாட்டின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந் திருந்தபடியால் தமிழர் இயற்கையாகவே கடற்பிரயாணஞ் செய்வதிலும் கப்பல் வாணிகம் செய்வதிலும் தொன்று தொட்டு ஈடுபட்டிருந்தார்கள். மேலும் கடற்கரையாகிய நெய்தல் நிலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் நாள்தோறும் கடலில் சென்று மீன் பிடித்துவந்து வாழ்க்கையை நடத்தினர்கள். ஆகையால் கடலில் போய்வருவது தமிழர்களுக்குப் பழங் காலம் முதல் இயற்கையான தொழிலாக இருந்தது. கடலில் நெடுந்தூரம் கப்பலில் போகவும் வரவும் பழங் காலத்திலேயே பழகினர்கள். கரிகால் சோழனுடைய முன்னேனை ஒரு சோழன் கடற்காற்றின் உதவியினல் கடலில் நாவாய் ஓட்டினன்.

'நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக!'

என்று புறநானூற்றுச் செய்யுள் (66) கூறுகிறது. பழைய காலத்துப் பாண்டியன் ஒருவன் தன் அடி அலம்பக் கடலில் நின்ருன் என்றும், கடலில் தன் வேலை எறிந்து அதை அடக்கினன் என்றும் கூறப்படுகிருன். இதன் கருத்து என்னவென்ருல், அவன் கடலை அடக்கிக் கடலில் நாவாய்

Koviloor Digital Library

செலுத்திக் கடற்பிரயாணத்தை எளிதாக்கினுன் என்பது. இவற்றிலிருந்து கடலில் பிரயாணம் செய்வதைத் தமிழர் ஆதி காலத்திலிருந்து நடத்தினுர்கள் என்பது தெரிகின்றது. கடலில் கப்பலோட்டுவது அக்காலத் தமிழருக்குக் கைவந்த செயலாயிற்று. அவர்கள் கடல் கடந்து போய் வாணிகம் செய்தார்கள்

கடலில் சென்று வாணிகஞ் செய்ததுபோலவே தரை வழியாகவும் பல நாடுகளுக்குப் போய் வாணிகம் செய்தார்கள். தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அல்லாமல் தரை வழியாக வடஇந்திய நகரங்களுக்கும்போய் வாணிகஞ் செய்தார்கள். பெரிய வாணிகம் செய்தவர்களுக்குப் பெருங்குடி வாணிகர் என்பது பெயர். அயல் நாடுகளுக்கு வாணிகஞ் செய்யச் சென்றவர் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டமாகச் சென்ருர்கள். வ்ணிகக் கூட்டத்துக்கு வணிகச்சாத்து என்பது பெயர்.

தரை வாணிகம்

அயல் நாடுகளுக்குத் தரைவழியாகச் சென்று வாணிகஞ்செய்த சாத்தர் கழுதைகள், எருதுகள், வண்டிகள் ஆகியவற்றில் வாணிகப் பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு கூட்டமாகச் சென்ருர்கள். அவர்கள் போகிற வழிகளில், மனிதவாசம் இல்லாத பாலைநிலங்களில் வழிபறிக் கொள்ளைக்காரர் வந்து கொள்ளையடித்தார்கள். அவர்களை அடித்து ஓட்டுவதற்காக வாணிகச் சாத்தர் தங்களோடு வில் வீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போனுர்கள். தமிழ் நாட்டில் மட்டும் அன்று; இந்தியாதேசம் முழுவதுமே அக்காலத்தில் வழிப்பறிக் கொள்ளை செய்த வேடர்கள் இருந்தார்கள். ஆகையினுலே வாணிகர் சாத்தர் அயல்நாடுகளுக்கு வாணிகஞ் செய்யப்போகும்போது கூட்டமாகச் சேர்ந்து போனதுமல்லாமல் தங்களோடு படைவீரர்களையும்

Koviloor Digital Library

அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். வாணிகச் சாத்தை வேடர்கள் கொள்ளையடித்ததைச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. மருதன் இளநாகனார், பாலை நிலத்தின் வழியே சென்ற வாணிகச் சாத்தைக் கொள்ளையிட்ட வேடரைக் கூறுகிறார்

"மழைபெயல் மறந்த கழைதிரங்கு இயவில்
செல்சாத்து எறியும் பண்பில் வாழ்க்கை
வல்வில் இளையர்.' (அகம் 245: 5-7)

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும், வழிபறிக் கொள்ளையிட்ட வில் வேடரைக் கூறுகிறார்.

'சாத்தெறிந்து
அதர்கூட் டுண்ணும் அணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவில் ஆடவர்.' (அகம் 167: 7-9)

பலாப்பழம் அளவாகக் கட்டின மிரியல் (மிளகு) மூட்டைகளைக் கழுதைகளின் முதுகின்மேல் ஏற்றிக் கொண்டு வாணிகச் சாத்தர் தங்களுடைய வில்வீரர்களோடு சென்றனர். ஆங்காங்கே வழியில் இருந்த சுங்கச் சாவடிகளில் அரசனுடைய அலுவலர்கள் அவர்களிடமிருந்து சுங்கம் வாங்கினார்கள். இதைக் கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார் கூறுகிறார்.

'சுரிகை நுழைந்த சுற்றுவிங்கு செறிவுடைக்
கருவி லோச்சிய கண்ணகன் எறுழ்த்தோள்
கடம்பமர் நெடுவேள் அன்ன மீளி
உடம்பிடித் தடக்கை யோடா வம்பலர்
தடவுநிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட
சிறுசுளைப் பெரும்பழம் கடுப்ப மிரியல்
புணர்ப் பொறைதாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்து

Koviloor Digital Library

அணர்ச் செவிக் கழுதைச் சாத்தோடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்
வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட் டியவு'
(பெரும்பாண். 73-82)

வாணிகச்சாத்துடன் பாலைநிலத்து மறவர் செய்த போரை மாங்குடி மருதனார் கூறுகிறார்.

'களரி பரந்த கல்நெடு மருங்கில்
விளரூன் தின்ற விங்குசிலை மறவர்
மைபடு திண்டோள் மலிர ஆட்டிப்
பொறைமலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவர் அருந்தலை துமித்த
படுபுலாக் கமழும் ஞாட்பு' (அகம் 89: 9-14)

வேறு நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்த வாணிகச் சாத்துக்கு அக்காலத்தில் அப்படிப்பட்ட துன்பங்கள் இருந்தன. அவர்களுடைய பொருளுக்கும் உயிருக்கும் ஆபத்து இருந்தது. அந்த ஆபத்துக்களையும் கருதாமல் அவர்கள் வாணிகம் செய்தார்கள். சாத்துக்களின் தலைவனான வாணிகனுக்கு மாசாத்துவான் என்று பெயர் வழங்கிற்று. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த மாசாத்துவர்களில் ஒருவன் கோவலனுடைய தந்தையாகிய மாசாத்துவானும் ஒருவன் அவன் சோழ அரசனுக்கு அடுத்த நிலையில் பெருங்குடி மக்களில் முதல் குடிமகனாக இருந்தான். அவனைச் சிலப் பதிகாரம் இவ்வாறு கூறுகிறது.

'பெருநிலம் முழுதாளும் பெருமகன் தலைவைத்த
ஒருதனிக் குடிகளோடு உயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்
வருநிதி பிறர்க்கார்த்தும் மாசாத்துவா னென்பான்
இருநிதிக் கிழவன்மகன் ஈரெட்டாண் டகவையான்.'
(சிலம்பு. மங்கல வாழ்த்து)

 Koviloor Digital Library

கடல் வாணிகத்தையும் அக்காலத் தமிழர் வளர்த்தார்கள். மரக்கலங்களாகிய நாவாய்களில் உள்நாட்டுச் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் அயல் நாடுகளில் விற்று, அந்நாடுகளிலிருந்து வேறுபொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். தங்கள் நாவாய்களை அவர்கள் கடலில் கரையோரமாகச் செலுத்திக் கொண்டுபோய் கரையோரமாக இருந்த ஊர்களில் தங்கிப் பொருள்களை இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்தார்கள். ஆனால், தமிழ்நாட்டுக்குக் கிழக்கே வெகுதூரத்தில், ஆயிரம் மைலுக்கப்பால் இருந்த சாவகம் (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) காழகம் (பர்மா) கடாரம் முதலான கடல்கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்றபோது நடுக்கடலில் நாவாய் ஓட்டிச் சென்றார்கள். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு கி. மு. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே தமிழர் கடல்வாணிகம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்துத் தமிழர், கடலில் பிரயாணஞ் செய்யும்போது தங்களுடன் மகளிரை அழைத்துக் கொண்டு போகக் கூடாது என்ற கொள்கையைக் கொண்டிருந்தார்கள். தொல்காப்பியர் தம்முடைய இலக்கணத்திலும் அவ்வழக்கத்தைக் கூறியுள்ளார்.

'முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோடு இல்லை.'

என்று அவர் பொருளதிகாரம், அகத்திணை இயலில் கூறியுள்ளார். (முந்நீர்-கடல். வழக்கம்-வழங்குவது, போவது மகடூ-மகளிர்.) மகளிர் கடலில் பிரயாணம் செய்யக் கூடாது என்னும் கொள்கை நெடுங்காலமாகத் தமிழரிடத்தில் இருந்தது. அண்மைக் காலம்வரையில் இருந்த அந்த வழக்கம் சமீப காலத்தில்தான் மாறிப்போயிற்று. ஆகவே சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழ் மகளிர் கடலில் கப்பற்பிரயாணம் செய்யவில்லை.

Keyiloor Digital Library

பழங்காலத் தமிழர் வருணன் என்னும் கடல் தெய்வத்தை வழிபட்டார்கள். இதையும் தொல்காப்பியரே கூறுகிறுர்.

'வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்'

நெய்தல் நிலம் எனச் சொல்லப்படும் என்று அவர் கூறியுள்ளார். (பொருளாதிகாரம் அகத்திணையில்.) பழங் காலத்துப் பாண்டியன் ஒருவன் முந்நீர்த் திருவிழாவைக் கடல் தெய்வத்துக்குச் செய்தான். பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியனுக்கு முன்பு இருந்த அந்தப் பாண்டியன் நெடியோன் என்று கூறப் படுகிறுன். முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்திய நெட்டிமையார் அவனை இவ்வாறு வாழ்த்துகிறுர்.

'எங்கோ வாழிய குடுமி! தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே.'

(புறம், 9; 8-11)

பழமையாக நடந்து வந்த வருண வழிபாடு கி.மு. முதல் நூற்றுண்டிலேயே மறைந்துவிட்டது. கி.மு. மூன்றும் நூற்றுண்டில் அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்தில் பௌத்த மதம் தமிழகத்துக்கு வந்தது. அந்த மதம் கி.மு. இரண்டாம், முதலாம் நூற்றுண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் பரவி செல் வாக்குப் பெற்றது. அப்போது அம்மதத்தின் சிறுதெய்வ மாகிய மணிமேகலா தெய்வம் வருணனுக்குப் பதிலாக வணங்கப்பட்டது. கடல் தெய்வமாகிய மணிமேகலா தெய்வம் கடலில் பிரயாணம் செய்கிற நல்லவருக்குக் கடலில் துன்பம் நேரிட்டால் அது அவர்களுக்கு உதவிசெய்து காப் பாற்றுகிறது என்னும் நம்பிக்கை பௌத்த மதத்தில் இருந்

Koviloor Digital Library

து. பௌத்தம் தமிழகத்தில் பரவியபோது, தமிழ்நாட்டு வணிகர் மணிமேகலா தெய்வத்தையும் கடல் தெய்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு வழிபட்டார்கள். இதைச் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை என்னும் காவியங்களிலிருந்து அறிகிறோம். நாவாயில் கடல்வாணிகம் செய்தவர் நாவிகர் என்று பெயர் பெற்றனர். கடல் வாணிகம் செய்த பெரிய நாவிகர் மாநாவிகர் என்று பெயர்பெற்றனர். மாநாவிகர் என்னும் பெயர் மருவி மாநாய்கர் என்று வழங்கப்பட்டது. (நாவாய்-மரக்கலம்.) நாவாய்களில் வாணிகம் செய்தவன் நாவிகன்- நாவிகன் என்பது நாய்கன் என்று மருவிற்று. சிலப்பதிகாரக் காவியத் தலைவியாகிய கண்ணகி காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த ஒரு மாநாய்கனுடைய மகள். கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த அந்த மாநாய்கனையும் அவள் மகளான கண்ணகியையும் சிலப்பதிகாரம் இவ்வாறு கூறுகிறது.

'நாகநீள் நகரொடு நாகநா டதனொடு
போகநீள் புகழ்மன்னும் புகார்நகர் அதுதன்னில்
மாகவான் நிகர்வண்கை **மாநாய்கன்** குலக்கொம்பர்
ஈகைவான் கொடியன்னாள் ஈராறாண் டகவையாள்.

(சிலம்பு. மங்கல வாழ்த்து)

கரையோர வாணிகம்

கொற்கை, தொண்டி, பூம்புகார், சோபட்டினம் முதலான தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களிலிருந்து நாவாய்களில் புறப்பட்டுச் சென்ற தமிழ வாணிகர் கிழக்குக் கடல் ஓரமாகவே நாவாய்களைச் செலுத்தி நெல்லூர், கலிங்கப் பட்டினம், தம்ரலிப்தி (வங்காள தேசத் துறை முகப் பட்டினம்) முதலான பட்டினங்களுக்குச் சென்றனர். பிறகு கங்கையாறு கடலில் கலக்கிற புகர் முகத்தின் ஊடே கங்கை யாற்றில் நுழைந்து கங்கைக் கரையில் இருந்த பாடலிபுரம், காசி (வாரணாசி) முதலான ஊர்களில்

Koviloor Digital Library

வாணிகஞ் செய்து திரும்பினார்கள். 'கங்கை வங்கம் போகுவர் கொல்லோ' என்று நற்றிணை (189:5) கூறுகிறது. கங்கைக்கரையில் பாடலிபுரத்தில் தமிழர் வாணிகஞ் செய்த போது, கி. மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் மகத நாட்டை யரசாண்ட நந்த அரசர், தங்களுடைய தலைநகரமான பாடலிபுரத்தில் கங்கையாற்றின் கீழே பெருஞ் செல்வத்தைப் புதைத்து வைத்திருந்ததைப் பற்றி அறிந் தனர். தமிழக வாணிகரின் மூலமாக நந்த அரசரின் செல்வப் புதையலைத் தமிழ் நாட்டவர் அக்காலத்தில் அறிந் திருந்தார்கள். மாமூலனார் என்னும் சங்கப் புலவர் தம்முடைய செய்யுளில் நந்தருடைய நிதியைக் கூறுகிறார்.

'பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லோ'

(அகம் 265 ; 4-6)

நந்த அரசரின் செல்வப் புதையலைப் பற்றிய இந்தச் செய்தி யை இந்தச் செய்யுளில் இருந்து அறிகிறோம். வடநாட்டுப் பழைய நூல்களில் இந்தச் செய்தி கூறப்படவில்லை.

தமிழ வாணிகர் கலிங்க நாட்டிலே போய் வாணிகஞ் செய்தார்கள். அந்த வாணிகச் சாத்து கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. மு. 150 வரையில் நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் அங்குத் தங்கி வாணிகம் செய்தது. அவர் களுடைய வாணிகம் நாளுக்கு நாள் பெருகிச் செல்வாக்கும் பலமும் அடைந்தது. அக்காலத்தில் கலிங்க தேசத்தை யரசாண்ட காரவேலன் என்னும் அரசன் தமிழ வாணிகரால் தன்னுடைய ஆட்சிக்கே ஆபத்து உண்டாகும் என்று அஞ்சி அந்த வாணிகச் சாத்தை அழித்து விட்டான். அந்தச் செய்தியை அவ்வரசன் எழுதியுள்ள ஹத்தி கும்பா குகைக் கல்வெட்டெழுத்துச் சாசனத்திலிருந்து அறிகிறோம். கலிங்க தேசத்தில் வாணிகஞ் செய்த தமிழர் கலிங்க நாட்டுப்

Koviloor Digital Library

பொருள்களைத் தமிழகத்துக்கும் தமிழகத்துப் பொருள்களைக் கலிங்க நாட்டுக்கும் கொண்டு போய் விற்றார்கள். கலிங்க நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டுவரப் பட்ட முக்கியமான பொருள் பருத்தித் துணி. பெருவாரியாகக் கலிங்கத் துணி தமிழ் நாட்டில் இறக்குமதியாயிற்று. கலிங்கத்திலிருந்து வந்தபடியால் அத்துணி கலிங்கத் துணி என்று சிறப்பாகப் பெயர் பெற்றது. பிறகு காலப் போக்கில் கலிங்கம் என்னும் பெயர் துணிகளுக்குப் பொதுப் பெயராக வழங்கப்பட்டது. சங்க நூல்களில் துணிக்குப் பெயராகக் கலிங்கம் என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. கலிங்க நாட்டிலிருந்து அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த இன்னொரு பொருள் சந்தனக் கல். 'வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம்.'

ஆந்திர நாட்டிலே பேர் போன அமராவதி நகரத்திலே (தான்ய கடகம்) சங்க காலத்திலே தமிழ் வாணிகர் சென்று வாணிகஞ் செய்தனர். அங்கிருந்த அமராவதி பௌத்தத் தூபி கி. மு. 200இல் தொடங்கி கி. பி. 200 வரையில் கட்டப்பட்டது. அந்தக் கட்டிடத்தைக் கட்டுவதற்குப் பலர் பல வகையில் உதவி செய்தார்கள். அப்போது அங்கு வாணிகஞ் செய்து கொண்டிருந்த தமிழ் வாணிகரும் அக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு உதவி செய்தனர். தமிள (தமிழ) கண்ணன் என்னும் வாணிகனும் அவனுடைய தம்பியாகிய இளங்கண்ணனும் அவர்களுடைய தங்கையாகிய நாகையும் அமராவதி தூபி கட்டுவதற்குக் கைங்கரியம் செய்துள்ளனர். இந்தச் செய்தி அங்கிருந்து கிடைத்த ஒரு கல் சாசனத்தினால் தெரிகிறது. 3½ அடி உயரமும் 2 அடி 8 அங்குல அகலமும் உள்ள ஒரு கல்லில் பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்ட ஒரு சாசனம் இதைக் கூறுகிறது. இப்போது இந்தக் கல் இங்கிலாந்து தேசத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு அங்கு இலண்டன் மாநகரத்துக் காட்சிசாலை

Noolaham Digital Library
யில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலும் ஙலிங்க நாட்டில் தமிழர் வாணிகஞ் செய்த செய்தி அறியப்படுகிறது.*

தமிழ வாணிகக் சாத்து (வாணிகக் குழு) கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்குச் சென்று அக் காலத்துத் தலைநகரமாக இருந்த அநுராதபுரத்தில் வாணிகஞ் செய்ததை அங்குள்ள ஒரு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுச் சாசனம் கூறுகிறது. வாணிகச் சாத்தினுடைய மாளிகை இற்றைக்கு 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப் பட்டிருந்தது. பிற்காலத்தில் மறைந்து போன அந்த மாளிகை பல நூற்றாண்டுகளாக மண் மூடி மறைந்து கிடந்தது. அண்மைக் காலத்தில், மழை நீரினால் அந்த மண்மேடு கறைந்து அங்குக் கல்லில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துக்கள் வெளிப்பட்டன. கற்பாறையோடு சார்ந் திருந்த அந்த மாளிகையில் அக்காலத்தில் தமிழ நாவாய்த் தலைவன் அமர்ந்திருந்த இடத்திலும் மற்ற வாணிகத் தலைவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடங்களிலும், அவர்களுடைய பெயர்கள் கல்லில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலிருந்து கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ வாணிகர் அநுராதபுரத்தில் பெரிய வாணிக நிலையம் அமைத்திருந்தது தெரிகிறது.†

கி. மு. இரண்டு ஒன்றும் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கை யில் வேறு சில தமிழ வாணிகர் இருந்ததை அக் காலத்துப் பிராமிய எழுத்துச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன.‡

---

* No 80 P. 20. Notes on the Amaravati Stupa. by J. Bargess. (18/2 Archaeology Survey of South India)

† Tamil House-holders' Terrace Anuradhapura by S Paranavatana. P. P. 13-14, Annual Bibliography of India Archaeology. vol. xiii. 1938. Journal of Ceylon branch of the Royal Asiatic Society Colomba Vol xxxv 1942. P. P. 54—56. Inscriptions of Ceylon val I (1970) P. 7. No 94 (a).

‡ P. 28. Nos (19). 357 (20). P. 37. No 430. Inscription of Ceylon vol I (1970) Edited S. Paranavatana

Koviloor Digital Library

தமிழ் நாட்டு வாணிகர் இலங்கைக்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறவில்லை. தமிழ வாணிகர் இருவர் இலங்கையைக் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அரசாண்டதை இலங்கை நூல்கள் கூறுகின்றன. சேனன் குட்டகன் என்னும் இரண்டு தமிழ வணிகர் அக்காலத்தில் இலங்கையை அரசாண்ட சூரதிஸ்ஸன் என்னும் சிங்கள அரசனை வென்று புத்த சகாப்தம் 306 முதல் 328 வரையில் (கி.மு. 177 முதல் 155 வரையில்) இருபத்திரண்டு ஆண்டு நீதியாக அரசாண்டார்கள் என்று மகாவம்சமும் (xxi 10-11) தீபவம்சமும் (xviii : 47f) கூறுகின்றன. இவ்விருவரும் அஸ்ஸநாவிகர் அஸ்ஸம்-அஸ்வம்=குதிரை) குதிரை வாணிகர் என்று கூறப்பட்டுள்ளனர்.

நடுக்கடல் வாணிகம்

தமிழகத்துக்குக் கிழக்கே வெகுதூரத்தில் வங்காளக் குடாக் கடலுக்கு அப்பால் பசிபிக் மகா சமுத்திரத்தில் பெருந்தீவுகளின் கூட்டம் இருக்கிறது. அந்தத் தீவுகளுக்கு இக்காலத்தில் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் என்றும் இந்தோனேஷியத் தீவுகள் என்றும் பெயர். சங்க காலத்திலே இந்தத் தீவுகளைத் தமிழர், சாவகம் என்றும் சாவக நாடு என்றும் கூறினார்கள். சாவக நாட்டோடு அக்காலத் தமிழர் கடல் வழியாக வாணிகஞ் செய்தனர். தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆயிரம் மைலுக்கப்பால் உள்ள சாவகத் தீவுகளுக்கு வங்காளக் குடாக் கடலைக் கடந்து நடுக்கடலிலே கப்பலோட்டிச் சென்றார்கள்.

சாவக நாடு (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) என்பது பெரிதும் சிறிதுமான ஆயிரக்கணக்கான தீவுகளின் கூட்டமாகும் இத்தீவுகளில் முக்கியமானது சாவா தீவு (ஜாவா). இதை வட நாட்டார் யவதிபம் என்று கூறினார்கள், சீன நாட்டார்

Koviloor Digital Library

இதை யெ தியவோ (Ye Tiao) என்று பெயர் கூறினர்கள்· இது செழிப்பும் நிலவளமும் நீர்வளமும் உள்ளது. சாவா தீவுக்கு அடுத்து சுமாத்ரா, கலிமந்தன் (போர்னியோ), ஸுலவெஸி (செலிபிஸ், மின்டனுயோ, ஹல்மஹீரா முதலான தீவுகளும் சணக்கற்ற சிறு சிறு தீவுகளும் சேர்ந்ததே தமிழர் கூறிய சாவக நாடு. சாவக நாட்டுக்கு அப்பால் வடக்கே சீன தேசம் இருந்தது. சீன தேசத்துக்கும் இந்தியாவுச்கும் இடை நடுவிலே கடலில் இருந்த சாவக நாடு (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) அக்காலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்ற வாணிக மத்திய இடமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் உலகத்திலே வேறு எங்கும் கிடைக்காத வாசனைச் சரக்குகள் அங்கேதான் கிடைத்தன. ஆகவே சாவகத்தின் வாசனைப் பொருள்களை வாங்குவதற்குச் சீனர் தங்கள் தேசத்துப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு கப்பல்களில் அங்கே வந்தார்கள்· அக்காலத்தில் சீன தேசத்தின் முக்கிய மான பொருள் பட்டு. பட்டுத்துணி அக்காலத்தில் சீன நாட்டில் மட்டும் உண்டாயிற்று. சீனர் பட்டுத்துணி களையும் பிங்கான் பாத்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு சாவகத்துக்கு வந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் வட இந்தியாவிலிருந்தும் வாணிகர் கப்பல்களில் சாவகம் சென்ருர்கள். சாவக நாட்டில், சாவா தீவின் மேற்குப் பகுதியான சுந்தா தீவிலும் அதற்கு அடுத்த சுமாத்ரா தீவிலும் மிளகு உற்பத்தி யாயிற்று. ஆனல் இந்த மிளகு, தமிழகத்துச் சேரநாட்டில் உண்டான மிளகு போன்று அவ்வளவு சிறந்ததல்ல. ஆனலும் சாவகத்து மிளகு தமிழகத்தின் கிழக்குக் கரை நாடுகளுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. ஏனென்ருல், பேர் போன சேர நாட்டு மிளகை, யவனர் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டுபோய் உரோமபுரி முதலான மேல் நாடுகளில் விற்ருர்கள். ஆகவே சேர நாட்டு மிளகு போதுமான அளவு

Koviloor Digital Library

தமிழகத்துக்குக் கிடைக்கவில்லை. பற்றுக்குறையை ஈடு செய்யச் சாவக நாட்டு மிளகு தமிழகத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

சுமாத்ரா, ஜாவா தீவுகளிலும் தைமர் (Tirmor) தீவிலும் சந்தன மரங்கள் விளைந்தன. அந்தச் சந்தனச் கட்டைகள் வெண்ணிறமாகவும் மணமுள்ளவையாகவும் இருந்தன. தமிழ்நாட்டிலே பொதிகை மலை, சைய மலை (மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை)களில் சந்தன மரம் விளைந்தது. ஆனால் இந்தச் சந்தன மரத்தைவிட சாவக நாட்டுச் சந்தன மரக் கட்டைகள் மணத்திலும் தரத்திலும் உயர்ந்தவை. அந்தச் சந்தனமரம் மருத்துவத்துக்குப் பயன்பட்டபடியால் சீனர் அதை வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். இலவங்கம் (கிராம்பு) ஒருவகை மரத்தின் பூ, இது, ஹல்மஹீரா தீவுக்கு மேற்கே கடலில் உள்ள ஐந்து சிறிய தீவுகளில் விளைந்தது. பான்ட கடலில் ஸெராங் தீவுக்குத் தெற்கேயுள்ள ஆறு சிறு தீவுகளிலே சாதிக்காய் விளைந்தது. சுமாத்ரா தீவில் கற்பூர வகைகள் உண்டாயின. கற்பூரம் என்பது ஒரு வகையான மரத்தின் பிசின். கற்பூரத்தில் ஒரு வகை பளிதம் என்பது. பளிதத்தை அக்காலத்துத் தமிழர் வெற்றிலையோடு சேர்த்து அருந்தினார்கள். வெற்றிலையோடு அருந்திய கற்பூரம் பச்சைக் கற்பூரம் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. அதற்குப் பளிதம் என்றும் பெயர் உண்டு. பௌத்த பிக்குகளும் மற்றவர்களும் உணவு உண்ட பிறகு தாம்பூலத்துடன் பளிதம் சேர்த்து அருந்தினார்கள் என்பதை மணிமேகலை நூலினால் அறிகிறோம்.

'போனகம் எய்திப் பொழுதினிற் கொண்டபின்
பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து'

(மணி. 28:242-243)

பளிதத்தில் (கருப்பூரத்தில்) பலவகையுண்டு. "பல பளிதம்" என்று 10-ஆம் பரிபாடல் (அடி 82) கூறுகிறது.

Koviloor Digital Library

ஒரு வகைப் பளிதத்தைச் சந்தனத்துடன் கலந்து உடம்பில் பூசினார்கள். கடல்களும் தீவுகளும் கலந்த சாவக நாட்டிலே பவழம் (துகிர்) உண்டாயிற்று. பவழம் (பவளம்—துகிர்) என்பது பவழப் பூச்சிகளால் கடலில் உண்டாகும் பவழப் புற்று. கடலில் பவழப் பூச்சியால் உண்டாகும் பவழம் அக்காலத்தில் சாவக நாட்டிலிருந்து கிடைத்தது. (மத்தியத் தரைக் கடலில் உண்டான பவழத்தை யவனர் கொண்டு வந்து விற்றனர்).

தமிழகத்துக் கப்பல் வணிகர் சாவக நாட்டுக்குக் கடல் கடந்து போய் அங்கு உண்டான வாசப் பொருள்களையும் பவழத்தையும் சீனத்திலிருந்து அங்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பட்டுத்துகிலையும் கொண்டு வந்து பழந் தமிழ் நாட்டில் விற்றார்கள்.

அக்காலத்தில் சீனர் தமிழ் நாட்டுக்கு வரவில்லை. அவர்கள் சாவகத்தோடு நின்று விட்டார்கள். அவர்கள் சாவகத்துக்குக் கொண்டுவந்த பட்டுக்களை, அங்குச் சென்ற தமிழக வாணிகர் வாங்கிக் கொண்டு வந்து இங்கு விற்றார்கள். தமிழர் பட்டுத் துணியை 'நூலாக்கலிங்கம் என்று கூறியதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

சாவக நாட்டிலிருந்து கிடைத்த வாசப் பொருள்களைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. வாசப் பொருள்களை விற்றவர் வாசவர் என்று பெயர் கூறப்பட்டனர். வாசப் பொருள்கள் ஐந்து என்றும் அவை பஞ்ச வாசம் என்றும் கூறப்பட்டன. பஞ்ச வாசம்,

> 'தக்கோலம் திம்பூத் தகைசால் இலவங்கம்
> கற்பூரம் சாதியோ டைந்து'.

என இவை.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து சாவக நாட்டுக்குச் சென்ற கப்பல்கள் முதலில் இலங்கைத் தீவின் வடகோடியில்

Koviloor Digital Library

இருந்த (இப்போதைய யாழ்ப்பாணம்) மணிபல்லவம் என்னும் சம்புகோல பட்டினத்துக்குச் சென்று தங்கின. இது கப்பல்கள் தங்குவதற்கு நல்ல துறைமுகமாக இருந்தது. ஆனால், இங்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதி நடைபெற வில்லை. மணிபல்லவம் (சம்புகோலபட்டினம்) அக்காலத்தில் மனிதர் வாழாத இடமாக இருந்தது; அங்குச் சென்று தங்கின கப்பல்கள் அங்கிருந்து கடற்பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய குடிநீரை எடுத்துக் கொண்டு போயின. பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு நேரே நெடுந்தூரத்திலுள்ள கிழக்கிந்தியத் தீவுகளான சாவக நாட்டுக்குச் சென்றன. இடைவழியில் நாகர்மலைத் தீவுகள் இருந்தன. (நாகர்மலைத் தீவுகள் பிற்காலச் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி. பி. 10, 11, 12-ஆம் நூற்றுண்டுகளில்) மாநக்கவரம் என்று பெயர் பெற்றிருந்தன. இக் காலத்தில் இத் தீவுகள் நக்கவாரி (நிக்கோபர்) தீவுகள் என்று கூறப்படுகின்றன. (அக் காலத்தில் அத் தீவுகளில் நாகர் இனத்தைச் சேர்ந்த காட்டு மிராண்டிகள் வசித்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஆடை யில்லாமல் மிருகங்களைப் போல வாழ்ந்தபடியால் நக்கசாரணர் என்று கூறப்பட்டனர். நாகர்மலைத் தீவு களில் கப்பற் பிரயாணிகள் சென்ருல்,அவர்களைத் நக்க சாரணர் கொன்றுவிடுவர். அவர்கள் மனிதரைக் கொன்று தின்றதாகவும் கூறப்படுகின்றனர். ஆகையால் அந்தப் பக்கமாகச் செல்லுகிற கப்பல்கள் அத் தீவுக்குப் போவதில்லை.

சாதுவன் என்னும் வாணிகன் நாகர்மலைத் தீவில் சென்று உயிரிழக்காமல் திரும்பி வந்ததை மணிமேகலை காவியம் கூறுகிறது. சாதுவன் என்னும் வாணிகன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து சாவக நாட்டுக்குப் போய் வாணிகஞ் செய்வதற்காகக் கப்பலில் புறப்பட்டுச் சென்ருன். கப்பல் நாகர்மலைத் தீவுக்கருகில் சென்றபோது புயற் காற்றடித்துக் கடலில் மூழ்கி [illegible]

ALAGAPPA ... LIBRARY
36120

Koviloor Digital Library
கடலில் முழுகிப் போனார்கள். சாதுவன் மரக்கட்டை யொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு அருகிலிருந்த நாகர் மலைத் தீவுக்கு நீந்தி நல்ல காலமாகக் கரையையடைந்தான். ஆனால், இளைப்புங்களைப்பும் அடைந்து சோர்ந்திருந்த அவன் கடற்கரை மணலிலேயே உறங்கிவிட்டான். அயலான் ஒருவன் உறங்குவதைக்கண்ட நக்கசாரணர் சிலர் வந்து அவனைக் கொல்லத் தொடங்கினார்கள். விழித்துக் கொண்ட சாதுவன், அவர்களுடைய மொழியை அறிந்தவனாகையால், தன்னைக்கொல்ல வேண்டாமென்றும் கப்பல் முழுகிப் போனதனால்தான் அவ்விடம் வந்ததாகவும் கூறினான். தங்களுடைய மொழியில் பேசினபடியால் அவர்கள் அவனைக் கொல்லாமால் தங்களுடைய தலைவனிடம் அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். சாதுவன் சில காலம் நக்கசாரணரோடு தங்கியிருந்தான். பிறகு சந்திரதத்தன் என்னும் காவரிப்பூம்பட்டினத்து வாணிகன், சாவக நாட்டுக்குப போய் வாணிகஞ் செய்துவிட்டுத் தன்னுடைய கப்பலில் திரும்பி வருகிறவன் நாகர்மலைத் தீவின் பக்கமாக வந்தபோது, நக்கசாரணர் அவனுடைய கப்பலைத் தங்கள் தீவுக்கு அழைத்து அவனுடைய கப்பலில் சாதுவனை ஏற்றிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கு அனுப்பினார்கள். இந்தச் செய்தியை மணிமேகலை காவியம் (ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை) கூறுகிறது.

பாண்டிய நாட்டு வாணிகரும் சாவகத் தீவுக்குக் கப்பலோட்டிச் சென்று வாணிகஞ் செய்தனர். பாண்டி நாட்டிலிருந்த தமிழர் சாவக நாட்டுக்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்து திரும்பியதையும் மணிமேகலை காவியம் கூறுகிறது.

> "மாநீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கிச்
> சாவக நன்னாட்டுத் தண்பெயல் மறுத்தலின்
> ஊனுயிர் மடிந்தது உரவோய் என்றலும்
> ... ...

Koviloor Digital Library

அங்கந் நாட்டுப் புகுவதென் கருத்தென
வங்க மாக்களொடு மகிழ்வுடன் ஏறிக்
கால்விசை கடுகக் கடல்கலக் குறுதலின்
மாலிதை மணிபல்லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கிய தொருநாள்." (பாத்திர மரபு
கூறிய கதை 76.72)

தமிழகத்திலிருந்து சாவகநாடு நெடுந்தூரத்திலிருந்தும் தமிழ வாணிகர் அந்நாட்டுக்குக் கப்பலில் சென்று வாணிகஞ் செய்தனர். காரணம் என்னவென்றால் அக் காலத்தில் வேறெங்கும் கிடைக்காத வாணிகப் பொருள்கள் சாவக நாட்டில்தான் கிடைத்தன.

கடலில் போகிற மரக்கலங்கள் காற்றின் வேகத்தினால் திசை தப்பி ஓடுவதும் உண்டு. கப்பலோட்டும் பரவதர் அப்போது அவைகளை அடக்கிச் செலுத்தினார்கள்

'முரசு கடிப்படைய அருந்துறை போகிப்
பெருங்கடல் நீந்திய மரம்வலி யுறுக்கும்
பண்ணிய வினைவர் போல'
(பதிற்று. 8ஆம் பத்து 6)

கடலில் செல்லும் கப்பல்கள் சில புயலில் அகப்பட்டு சமயத்தில் நீரில் முழுகுவதும் உண்டு. கடலில் முழுகும் கப்பல், இருள் சூழும் போது மலை மறைவது போலக் காணப்பட்டது என்று புலவர் கொல்லன் அழிசி கூறுகிறார். (குறுஞ் 240:5:7)

கடுங்காற்றினால் தாக்குண்டு திண்மையான கயிறுகளையும் அறுத்துப் பாய்மரத்தை ஒடித்து நாவாயை

Koviloor Digital Library

அடித்துச் சென்று பாறைக் கல்லில் மோதி நீர்ச் சுழியில் அகப்பட்ட நாவாயை மாங்குடிமருதனுர் கூறுகிருர்.

"பன்மீன் வழங்கும் வளைமேய் பரப்பின்
விலங்குபிணி நோன்கயிறு அறீஇதை புடையூக்
கூம்பு முதல் முருங்க எற்றிக் சாய்ந்துடன்
கடுங்காற்று எடுப்பக் கல்பொருது இரைஇ
நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய்"

(மதுரைக் காஞ்சி 375-379)

சாதுவன் என்னும் வாணிகன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து சாவக நாட்டுக்குக் கடலில் பிரயாணஞ் செய்த போது, அவனுடைய கப்பல் நாகர்மலைத் தீவுக்கு அருகில் காற்றினுல் சாய்ந்து முழுகிப் போனதையும் அவன் ஒரு மரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு தீவில் கரையேறியதையும் மணிமேகலை கூறுகிறது.

"நளியிரு முந்நீர் வளிகலன் வவ்வ
ஓடிமரம் பற்றி யூர்திரை யுதைப்ப
நக்கசாரணர் நாகர் வாழ்மலைப்
பக்கஞ் சார்ந்தவர் பான்மையன் ஆயினன்"

(மணி. 16:13-16)

மணிபல்லவத் துறைமுகத்திலிருந்து காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்குக் கப்பலில் வந்து கொண்டிருந்த கம்பளச் செட்டி என்பவனுடைய மரக்கலம் இரவில் கரையையடைஇற சமயத்தில் கவிழ்ந்தது என்பதை மணிமேகலை கூறுகிறது.

"துறைபிறக் கொழியக்
கலங் கொண்டு பெயர்ந்த அன்றே காரிருள்
இலங்குநீர் அடைகரை யக்கலங் கெட்டது."

(மணி. 25:189:191

Koviloor Digital Library
இவ்வாறு நடுக்கடலிலே காற்றினாலும் மழையினாலும் புயலினாலும் இடுக்கண்களும் துன்பங்களும் நேர்ந்தும் அவைகளையும்பொருட்படுத்தாமல் வாணிகர் நாவாய்களைக் கடலில் ஓட்டிச் சென்றனர். இயற்கையாக ஏற்படுகிற இந்தத் துன்பங்கள் அல்லாமல், கப்பல் வாணிகருக்குக் கடற் கொள்ளைக் காரராலும் துன்பங்கள் நேரிட்டன. ஆனால், கடற்கொள்ளைக்காரர் கிழக்குக் கடலில் அக்காலத்தில் இல்லை. மேற்குக் கடலிலே (அரபிக்கடல்) கப்பற்கொள்ளைக்காரர் இருந்ததை அக்காலத்தில் சேர நாட்டுத் துறைமுகத்துக்கு வந்து சென்ற யவனர் எழுதியுள்ளனர். துளு நாட்டின் ஏழில்மலைக்கு நேரே, கடலில் இருந்த ஒரு கடல் துருத்தியில் (சிறு தீவு) கடற்குறும்பர் தங்கியிருந்து வாணிகத்தின் பொருட்டு அவ்வழியாக வருகிற கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தனர் என்றும் ஆகவே அவ்வழியாகக் கப்பல்கள் போவது ஆபத்து என்றும் பிளினி என்றும் யவனர் எழுதியுள்ளனர்.

ஆனால், அக்காலத்தில் சேர நாட்டையரசாண்ட இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் அந்தக் கடற் குறும்பரை வென்று அடக்கினான். கடற் குறும்பர் அழிந்த பிறகு யவனக் கப்பல்கள் சேர நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கு வந்துபோயின.

கடல் துருத்தியில் இருந்த கடற்குறும்பர் அத்தீவில் கடம்ப மரம் ஒன்றை வளர்த்து வந்தனர். அவர்கள் அத் தீவிலிருந்து கொண்டு அவ் வழியாகக் வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்த யவனக் கப்பல்களை முசிறித் துறைமுகத் துக்குவராதபடி தடுத்தனர்.ஆகவே, அவர்களை அழிக்க இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தன்னுடை மக்கள் நால்வரில் ஒருவனான சேரன் செங்குட்டுவனைக் கப்பல் படையின் தலைவனாக அமைத்து அனுப்பினான். செங்குட்டுவன் கடலில் சென்று கடற்றுருத்திக் குறும்பரைவென்று

Koviloor Digital Library
அவர்கள் வளர்த்த கடம்ப மரத்தை வெட்டி அதன் அடி மரத்திஞல் முரசு செய்தான். இவ்வாறு கடற்குறும்பர் அழிக்கப்பட்ட பிறகு யவனக் கப்பல்கள் சேர நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு வந்தன. நெடுஞ் சேரலாதன் கடம்பரை அழித்த செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து இரண்டாம் பத்து, ஐந்தாம் பத்துகளிஞல் அறிகிஞேம்.

'பவர்மொசிந்து ஓம்பிய திரள்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய ஏஎய்
வென்றெறி முழங்குபணை செய்தவெல் போர்
நாரரி நறவின் ஆரமார்பின்
போரடு தானைச் சேரலாத.'

(2 ஆம் பத்து 1:12-16)

இதில் இவன் கடம்பரை நேரில் சென்று அடக்காமல் தன் மகனை ஏவிஞன் என்பது கூறப்படுகிறது. ஏவப் பட்டவன் இவனுடைய மகஞன செங்குட்டுவன்.

'இருமுந்நீர்த் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச் சென்று
கடம்பு முதல் தடித்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ்சேரலாதன் வாழ்க அவன் கண்ணி."

(2-ஆம் பத்து 10:2-5)

செங்குட்டுவன் கடல் துருத்திக் குறும்பரை வென்ற படியால் அவன் 'கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்' என்று பெயர் பெற்ருன். இவனைப் பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம் பத்தைப் பாடிய பரணர்,

'தானை மன்னர்
இனியா ருளரோ நின் முன்னு மில்லை.

Koviloor Digital Library

மழைகொளக் குறையாது புனல்புக நிறையாது
விலங்குவரி கடவும் துளங்கிருங் கமஞ்சூல்
வயங்குமணி இமைப்பின் வேலிடுபு
முழங்குதிரைப் பனிக்கடல் மறுத்திசி னோரே'

என்று கூறுகிறார் (5-ஆம் பத்து 5;17-22)

தன் தந்தையின் ஏவலின்படி செங்குட்டுவன் கடற் குறும்பரை வென்று அடக்கினான் என்பது இவற்றிலிருந்து தெரிகிறது.

(குறிப்பு: கடல்தீவில் கடம்ப மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்த குறும்பரும் பிற்காலத்தில் சரித்திரப் புகழ் பெற்ற வனவாசிக் கதம்பரும் ஒருவரே என்று சிலர் கருதுவர். அப்படிக் கருதுவது தவறு. கடல் தீவில் இருந்த கொள்ளைக் குறும்பர் கடம்ப மரத்தை வளர்த்ததும், வனவாசிக் கடம்பர் கடம்ப மரத்தை வளர்த்ததும் காரணமாக இருவரும் ஒருவரே என்று கூறுவது தவறு. கடல் கொள்ளைக்காரருக்குக் கடம்பர் என்றும் பெயர் இருந்ததில்லை. வனவாசிக் கதம்பர் கடல் கொள்ளைக்காரராக இருந்ததும் இல்லை. நெடுஞ்சேரலாதனும் சேரன் செங்குட்டுவனும் வென்ற கடல் குறும்பர் கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர். வனவாசிக் கதம்பர் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர். இருவரையும் ஒன்றாகப் பிணைப்பது தவறு.) சில வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுவது போல கடம்பர் என்று பெயர் இருந்ததில்லை. கதம்பர் என்றுதான் சாசனங்கள் கூறுகின்றன.

கடலில் நாவாயோட்டும் தொழில் செய்பவருக்கு மீகாமர் என்பது பெயர். கப்பலோட்டும் தொழில் செய்தவர் பரதர் என்றும் பரதவர் என்றும் பெயர் பெற்றனர். அவர்கள் துறைமுகப் பட்டினங்களில் குடியிருந்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

கப்பல்கள் துறைமுகத்தை யடைந்தவுடன் கப்பல்களில் தொழில் செய்யும் மாலுமிகள் கள்ளையுண்டனர். அவர்களுக்காகத் துறைமுகங்களில் கள் விற்கப்பட்டது.

> "வேறுபன் னூட்டுக் கால்தர வந்த
> பலவினை நாவாய் தோன்றும் பெருந்துறைக்
> களிமடைக் கள்ளின் சாடி" (நற்றிணை 295;5-8)

துறைமுகங்களில் விற்கப்பட்ட கள்ளைக் குடித்து மாலுமிகள் மகிழ்ச்சியாக இருந்ததை மணிமேகலை கூறுகிறது.

> "முழங்குநீர் முன்றுறைக் கலம்புணர் கம்மியர்
> துழந்தடு கள்ளின் தோப்பியுண் டயர்ந்து
> பழஞ்செருக் குற்ற அனந்தர்ப் பாணி"
>
> (மணி 7;20-72)

நாவாய்க் கப்பல்கள் துறைமுகத்தையடைந்தபோது அதை மக்கள் மகிழ்ச்சியோடு எதிர் கொண்டழைத்தனர் என்று பரிபாடல் கூறுகிறது.

> "தாம் வேண்டும் பட்டினம் எய்திக் கரைசேரும்
> ஏமுறு நாவாய் வரவெதிர் கொள்வார் போல்"
>
> (பரிபாடல் 10: 38-39)

நாவாயில் கப்பலோட்டுந் தொழில் செய்த ஓர் இளையவன் தன் புது மனைவியைப் பிரிந்து கப்பலில் தொழில் செய்யச் சென்றான். அவனுடைய மனைவி அவன் எத்தனைக் காலங் கழித்துத் திரும்பி வருவானோ என்று மனக்கவலையடைந்தாள். அப்போது அவளுடைய தோழி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாள் என்று மருதன் இளநாகனார் கூறுகிறார்.

Koviloor Digital Library

"உலகு கிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவும் எல்லையும் அசைவின் றுகி
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்
கோடுயர் திணிமணல் அகன்றுறை நீகான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நாள்பல
கழியா மையே யழிபடர் அகல, வருவர்"

(நீகான்-மீகாமன்) (அகம் 255:1-8)

எட்டிப் பட்டம்

வாணிகத் துறையில் இவ்வளவு துன்பங்கள் இருந்தும் அக்காலத்துத் தமிழ் வாணிகர், வாணிகத் தொழிலை அயல் நாடுகளோடு தரை வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் சென்று நடத்திப் பொருள் ஈட்டினார்கள். 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு, என்பது தமிழர் வாக்கு. சேர சோழ பாண்டியராகிய தமிழரசர் வாணிகரை ஊக்கினார்கள். வாணிகத்தில் பெருஞ் செல்வத்தை ஈட்டின மாசாத்துவர் களுக்கும் மாநாய்கர் (மாநாவிகர்)களுக்கும் எட்டிப் பட்டமும் எட்டிப் பூவும் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தார்கள். எட்டிப்பூ என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட தங்கப் பதக்கம் போன்ற அணி. பெரும்பொருள் ஈட்டிய வாணிகச் செல்வர்களுக்கு எட்டிப்பட்டம் அளிக்கும்போது இப்பொற் பூவையும் அரசர் அளித்தனர். எட்டிப்பட்டம் பெற்ற வாணிகரைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்த சாயலன் என்னும் வாணிகன் எட்டிப்பட்டம் பெற்றிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

"எட்டி சாயலன் இருந்தோன் தனது
பட்டினி நோன்பிகள் பலர்புகு மனையில்"

(அடைக்கலக் காதை (163-164)

Koviloor Digital Library
(எட்டி சாயலன் என்போன் ஒரு வாணிகன். எட்டி—பட்டப் பெயர் என்று பழைய அரும்பத உரையாசிரியர் எழுதுகிறார்.)

எட்டிப் பட்டம் பெற்றிருந்த ஒரு வாணிகனை மணிமேகலை காவியங் கூறுகிறது. (நாலாம் காதை, வரி, 58, 64.) காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்த தருமதத்தன் என்னும் வாணிகன் பாண்டி நாட்டு மதுரைக்குப்போய் அங்கு வாணிகஞ் செய்து பெரும் பொருளைச் சேர்த்தான். பாண்டிய அரசன் அவனுக்கு எட்டிப் பட்டமும் எட்டிப் பூவும் அளித்துச் சிறப்புச் செய்தான் என்று மணிமேகலையே கூறுகிறது. தருமதத்தன்—

'வாணிக மரபின் வருபொருள் ஈட்டி
நீள்நிதிச் செல்வனாய் நீணில வேந்தனில்
எட்டிப் பூப் பெற்று இருமுப்பதிற் றியாண்டு
ஒட்டிய செல்வத்து உயர்ந்தோன் ஆயினன்".

(மணி 22:111-114)

Koviloor Digital Library

5. பிறநாட்டு வாணிகர்

பழங்காலத்துத் தமிழர் தரைவழியாகவும் கடல்வழி யாகவும் பாரதநாடு முழுவதும் சென்று வாணிகம் செய்தார்கள். உஞ்சை (உச்சயினி) கலிங்கப்பட்டினம் காசி (வாரணாசி) பாடலி (பாடலிபுரம்) முதலான இடங்களிலும் கடல் கடந்த நாடுகளாகிய காழகம் (பர்மாதேசம்) அருமணவன் (Rāmaññа) தக்கோலம் (Takkola) கிடாரம் (கடாரம்) சாவகம் (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) முதலான இடங்களுக்கும் சென்று வாணிகஞ் செய்ததை முன்னமே கூறினோம்.

தமிழ் வாணிகர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்குச் சென்று அங்கே அநுராதபுரத்தில் தங்கி வாணிபம் செய்திருந்தனர் என்பது, சமீப காலத்தில் அந் நகரத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துக் கல் வெட்டினால் அறியப்படுகிறது என்பதையும் கூறினோம்.

தமிழக வாணிகர் அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிகம் செய்தது போலவே அயல்நாட்டு வாணிகரும் தமிழகத்துக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள். அக்காலத் தில் வாணிகத்தில் உலகப் புகழ்பெற்ற காவிரிப்பூம் பட்டினத்துத் துறைமுகத்திலே அயல் நாடுகளிலிருந்து

Koviloor Digital Library

கப்பலோட்டி வந்த வேறு பாஷைகளைப் பேசின மக்கள் தங்கியிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

"பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்
கலந்தரு திருவிற் புலம் பெயர் மாக்கள்
கலந்தினி துறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும்".

(சிலம்பு 5:10-12)

"மொழி பெயர் தேத்தோர் ஒழியா விளக்கம்"

(சிலம்பு 6;43)

"மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்".

(பட்டினப்பாலை 216-218)

அரபு வாணிகர்

தமிழ் நாட்டுக்கு வடமேற்கிலிருந்து வந்த அராபிய வாணிகர் சேரநாட்டின் முசிறித் துறைமுகத்துக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள். முசிறியில் அவர்கள் வாணிகஞ் செய்த இடத்துக்குப் பந்தர் என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். பந்தர் என்றால் அரபு மொழியில் கடைவீதி என்பது பொருள். முசிறித் துறைமுகத்துப் பந்தரில் முத்துக்களும் விலையுயர்ந்த நகைகளும் விற்கப்பட்டன. பதிற்றுப்பத்து 6ஆம் பத்தில் (செய்யுள் 5) "நன்கல வெறுக்கைத் துஞ்சும் பந்தர்" என்றும், 7ஆம் பத்து 7ஆம் செய்யுளில், "பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்" என்றும், 8ஆம் பத்து 4ஆம் செய்யுளில், "பந்தர்ப் பயந்த பலர் புகழ் முத்தம்" என்றும் பந்தர் அங்காடி கூறப்படுகிறது, அரபியர் தமிழ் நாட்டோடு வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தபடியால் அரிசி என்னுந் தமிழ்ச் சொல் அரபு மொழியில் சென்று ஒருஜ் என்று வழங்குகிறது. அராபியர், அக்காலத்தில்

Koviloor Digital Library

தமிழ் நாடாக இந்த சேர நாட்டிலிருந்து மூங்கிலைக் கொண்டுபோய் அரபி நாட்டில் வளர்த்தார்கள். அராபியர், தமிழ் நாட்டுப் பொருள்களை, முக்கியமாகச் சேரநாட்டு மிளகைக் கொண்டுபோய்ச் செங்கடல் துறைமுகங்களிலும் எகிப்து நாட்டில் நீல நதி, கடலில் கலக்கும் இடத்திலிருந்தது அலக்சாந்திரியத் துறைமுகப் பட்டினத்திலும் விற்றார்கள். அங்கிருந்த பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தமிழ் நாட்டில் விற்றார்கள். அக்காலத்தில் அராபியர் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்று வாணிகம் செய்யவில்லை. தமிழர் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குப்போய் அங்கிருந்து கொண்டு வந்த பொருள்களை இங்கிருந்து அரபியர் வாங்கிக் கொண்டுபோய் வெளிநாடுகளில் விற்றார்கள். தூரக் கிழக்கு நாடுகளில் உண்டான பொருள்களை மேற்கு நாடுகள் வாங்கிக் கொண்டு போவதற்குத் தமிழ்நாடு அக் காலத்தில் மத்திய வாணிக இடமாக அமைந்திருந்தது.

யவன வாணிகர்

கிரேக்க நாட்டாரும் உரோம நாட்டாரும் அக்காலத் தில் யவனர் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றிருந்தார்கள். உரோம சாம்ராச்சிய காலத்தில், கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டில், எகிப்து தேசத்தை உரோமர் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். அக்காலத்தில் எகிப்து நாட்டில் மத்திய தரைக்கடல் ஓரத்திலிருந்த அலக்சாந்திரியத் துறைமுகப் பட்டினம், ஆசியா-ஐரோப்பாக் கண்டங்களின் மத்தியத் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது. அலக்சாந்திரியத் துறைமுகப் பட்டினத்தில், உலகத்தின் பல பாகங்களி லிருந்து பலநாட்டு வாணிகர் வந்தனர். ரோமாபுரி யிலிருந்து யவன வாணிகர் அங்கு வந்து தங்கி வாணிகஞ் செய்தார்கள். உரோமர் எகிப்து நாட்டைக் கைப்பற்றின பிறகு அவர்கள் அரபியரின் வாணிகத்தையும் கைப் பற்றினார்கள். அரபியர் வாணிகஞ் செய்திருந்த செங்

Koviloor Digital Library

கடல் துறைமுகப் பட்டினங்களைக் கைப்பற்றி அரபியரின் வாணிக ஆதிக்கத்தை ஒழித்தார்கள். செங்கடல் வாணிகத்தைக் கைப்பற்றின யவனர், செங்கடலைக் கடந்துவந்து ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் கிழக்குக்கரைப் பட்டினங்களிலும், பாரசிகக் குடாக் கடலிலும் கப்பலில் சென்று வாணிகஞ் செய்தார்கள். யவனர் செங்கடலுக்கு இட்ட பெயர் எரித்ரைக்கடல் (Maris Erythraei) என்பது. எரித்ரை என்னும் கிரேக்க மொழிச் சொல்லுக்குச் செங்கடல் என்பது பொருள், பாரசிகக்குடாக் கடலில் வந்து வாணிகஞ் செய்தபோது அந்தக் குடாக் கடலுக்கும் எரித்ரைக்கடல் என்று பெயரிட்டனர். அக்காலத்தில் அவர்கள் நடுக்கடலில் கப்பல் பிரயாணஞ் செய்யாமல் கரையோரமாகவே பிரயாணஞ் செய்தார்கள். சில காலஞ் சென்ற பிறகு யவனர் பாரசிகக் கடலிலிருந்து சிந்து, கச்சு, குஜராத்தி நாடுகளுக்குக் கடல் வழியே வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள். பிறகு இந்தியாவில் மேற்குக் கரைத் துறைமுகங்களுக்கும் சேரநாட்டு முசிறிப் பட்டினத்துக்கும் வந்தார்கள். அவர்கள் அரபிக் கடலுக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தபோது அரபிக்கடலுக்கும் எரித்ரைக்கடல் (செங்கடல்) என்றே பெயர்கூறினார்கள். பிறகு குமரிக்கடல், வங்காளக் குடாக்கடல் ஆகிய கடல்களுக்கு வந்து தமிழகத்தின் கிழக்குக் கரையிலும் வாணிகஞ் செய்தார்கள். அவர்கள், குமரிக்கடலுக்கும் வங்காளக்குடாக் கடலுக்கும் எரித்ரைக்கடல் (செங்கடல்) என்றே பெயரிட்டழைத்தார்கள்.

யவனர் அக்காலத்தில் நடுக்கடலில் பிரயாணஞ் செய்யாமல் கடற்கரை ஓரமாகவே பிரயாணம் செய்தபடியால், அவர்கள் முசிறி முதலான தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கு வந்து போகப் பல மாதங்கள் சென்றன. அவர்கள் அரபிக் கடலின் ஊடே நடுக்கடலில பருவக்காற்றின் உதவியினால் பிரயாணஞ் செய்ய அக்காலத்தில்

Koviloor Digital Library
அறியவில்லை. ஆனால், பருவக்காற்றின் உதவியினால் வெகு விரைவில் நடுக்கடலினூடே பிரயாணஞ் செய்யத் தமிழரும் அராபியரும் அறிந்திருந்தார்கள். பருவக் காற்றின் உதவியை அறியாத காரணத்தினால் யவனர் முசிறித் துறைமுகப் பட்டினத்துக்குக் கரையோரமாக வந்துபோக நெடுங்காலஞ் சென்றது. கடைசியாகக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஹிப்பலஸ் என்னும் பெயர் கொண்ட கிரேக்க மாலுமி, பருவக்காற்றின் உதவியினால் முசிறித் துறைமுகத்துக்கு நேரே நடுக்கடல் வழியாக விரைவில் பிரயாணம் செய்யும் இரகசியத்தைக் கண்டு பிடித்தான். அதுமுதல் யவனக் கப்பல்கள் விரைவாகவும் அதிகமாகவும் சேரநாட்டு முசிறித் துறைமுகத்துக்கு வந்து சென்றன. அந்தப் பருவக் காற்றுக்கு யவனர், அதைக் கண்டு பிடித்தவன் பெயராகிய ஹிப்பலஸ் என்னும் பெயரையே சூட்டினார்கள். ஹிப்பலஸ் பருவக்காற்று கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு யவனக் கப்பல்கள் நேராகத் தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு வந்தன. அதனால் யவனக் கப்பல் வாணிகம் பெருகிற்று. இந்தக் கடல் வாணிகம் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையில் நடந்தது. கி. மு. முதல் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உரோம் சாம்ராச்சியத்தை யரசாண்ட அகஸ்தஸ் சீஸர் அரசன், யவன-தமிழர் வாணிகத்தை விரிவுபடுத்தினான். உரோமாபுரி அரசர்களின் உருவ முத்திரை இடப்பட்ட பழைய நாணயப் புதையல்கள் தமிழ் நாட்டில் சில இடங்களில் சமீபகாலத்தில் பூமியிலிருந்து அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அந்தப் பழங் காசுகள் சங்க காலத்தில் நடந்த தமிழர்-யவனர் வாணிகத் தொடர்புக்குச் சான்று பகர்கின்றனர். அக்காலத்தில் நடந்த தமிழர்-யவனர் வாணிகத் தொடர்பைப் பற்றிப் பிளினி, தாலமி முதலான யாவனர்கள் எழுதிய நூல்களி லிருந்து அறிகிறோம். ஒரு யவனர், கிரேக்க மொழியில்

Koviloor Digital Library

எழுதிய செங்கடல் வாணிகம் என்று பெயருள்ள ஒரு நூல் உண்டு. (Periplus of the Erythraei) அதை எழுதி யவர் பெயர் தெரியவில்லை. அந் நூலில் தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகங்களில் யவன வாணிகர் செய்த வாணிகத்தைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. உரோம் சாம்ராச்சியத்தை யாண்ட அகஸ்தஸ் சக்கரவர்த்திக்கு மதுரையிலிருந்து ஒரு பாண்டியன் தூதுவரையனுப்பினன்.

வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்த யவனர் துறைமுகங் களுக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார்கள். ஏற்றுமதி இறக்குமதி முடிந்தவுடன் அவர்கள் திரும்பிப்போய் விட்டார்கள். யவனர் சிலர் தமிழ்நாட்டிலே தங்கித் தொழில் செய்தார்கள். அவர்கள் தச்சுத் தொழில் தேர்ந்தவர்கள். "யவனத் தச்சர்" என்று மணிமேகலை (19:103 கூறுகிறது. புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே (அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில்) இருந்த யவனப் பண்டகசாலையில் யவனத் தொழிலாளிகள் சிலர் கண்ணுடி மணிகளைச் செய்யும் தொழிலில் ஈடுபட்டி ருந்தார்கள் என்று அங்கு நடந்த அகழ்வாராய்ச்சியினுல் தெரிகிறது.

பாண்டி நாட்டின் தலைநகரான மதுரை அக்காலத்தில் கோட்டை மதிலுக்குள் இருந்தது. கோட்டை வாயில் களில் யவன வீரர்கள் காவல் இருந்தனர். கோவலன் மதுரைக்குச் சென்றபோது கோட்டை வாயிலை யவன வீரர்கள் காவல் காத்திருந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

"கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த
அடல்வாள் யவனர்க்கு அயிராது புக்கு
(சிலம்பு, ஊர்காண். 66-67)

பாண்டியனுடைய பாசறையில் யவன வீரர்கள் இருந்ததை முல்லைப்பாட்டு கூறுகிறது. முழங்கால்

Koviloor Digital Library

வரையில் குறுகிய பாவாடை போன்ற ஆடை (வட்டுடை) அணிந்து உடம்பில் மெய்ப்பை (சட்டை) அணிந்து குதிரை யோட்டும் மத்திகையை (சம்மட்டியை)க் கையில் வைத் திருந்தனர். அவர்களுடைய தோற்றம் அச்சஞ் தருவதாக இருந்தது.

"மத்திகை வளைஇய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை
மெய்ப்பை புக்கு வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணரி யாக்கை வன்கண் யவனர்"

என்று முல்லைப் பாட்டு (அடி 59-61) கூறுகிறது.

யவன-தமிழர் வாணிகத் தொடர்பின் காரணமாகச் சில கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன. மத்திகை, சுருங்கை, கலம், கன்னல் முதலான கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன. சங்கச் செய்யுட்களிலே இந்தச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

மத்திகை என்பது குதிரை ஓட்டும் சம்மட்டி. இச் சொல் முல்லைப்பாட்டு 59ஆம் அடியில் பயிலப் பட்டுள்ளது.

சுருங்கை என்பது கிரேக்க மொழிச்சொல். சுரங்கம் என்றும் கூறப்படும். இது தரைக்குள் அமைக்கப்படுவது. 'சுருங்கை நெடுவழி' (பரிபால். 20:104) 'சுருங்கை வீதி, (சிலம்பு. 14:65) "சுருங்கை-கரந்துறை ஒழுகுநீர் புகுகை யை ஒருத்தருமறியாதபடி மறைத்துப் படுத்த வீதி" என்று அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறுகிறார்.

கலம் என்னுஞ் சொல் கிரேக்கம், தமிழ் என்னும் இரண்டு மொழிகளுக்கும் உரியசொல். கிரேக்க மொழியில் •kalom (கலம்) என்னும் சொல்லுக்கு மரவீடு என்பது பொருள். இந்தச் சொல்லை யவனர் கப்பல்

Koviloor Digital Library

களுக்கும் பெயராக வழங்கினர்கள். யவனர் வாணிகத்தின் பொருட்டுத் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தபோது இச்சொல்லைத் தமிழர் அறிந்தனர். அறிந்து செய்யுட்களிலும் பயன் படுத்தினர்கள். "யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்." (அகம் 149) "யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்" (புறம். 56) தமிழிலும் கலம் என்னுஞ் சொல் உண்டு இத்தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பானை, சட்டி என்பது பொருள். ஒரே ஓசையுள்ளதாக இந்தச் சொல் இருந்த படியால் தமிழர் அடைமொழி கொடுத்து இச் சொல்லை வெவ்வேறு பொருளில் பயன்படுத்தினர்கள். கிரேக்கச் சொல்லை மரக்கலம் என்றும் தமிழ்ச் சொல்லை மட்கலம் என்றும் கூறினர்கள்.

கன்னல் என்னுஞ் சொல்லும் கிரேக்க மொழியி லிருந்து தமிழில் கொள்ளப்பட்ட சொல். காலத்தை யளக்குங் கருவிக்குக் கன்னல் என்று பெயர். மேலுங் கீழுமாக இரண்டு பாத்திரங்களை ஒன்ருக அமைத்து அதன் நடுவில் இருந்த சிறுதுளை வழியாக மேல் பாத்திரத்தி லிருந்து நீர் கீழ்ப்பாத்திரத்தில் சொட்டுச் சொட்டாக விழும்படியமைப்பார்கள். விழுந்த நீரின் அளவைக் கொண்டு காலத்தை யறிந்தார்கள். கன்னல் என்னும் இந்தக் கருவி யவன நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தது.

> "பொழுதளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள்
> குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்தென் றிசைப்ப".
>
> (முல்லைப்பாட்டு 55-58)

தமிழ் இலக்கியங்களில் பயிலப்படுகிற ஓரை என்னுஞ் சொல் கிரேக்க மொழிச்சொல் என்று சிலர் கூறுவர். அவர் கூற்று தவறு. தொல்காப்பியத்திலும் சங்கச் செய்யுட்களிலும் ஓரை என்னும் சொல் வழங்கப்

Koviloor Digital Library
பட்டுள்ளது. ஆனால் இது தமிழ்ச் சொல். கிரேக்க மொழிச் சொல் அன்று. கிரேக்க மொழியில் வானநூல் சம்பந்தமாக ஹோரா என்னும் சொல் உண்டு. அது தமிழில் 'ஓரை' என்று வழங்கியதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். முகுர்த்தம் என்னும் பொருளில் ஓரை என்னும் சொல் தமிழில் வழங்கவில்லை. தமிழில் வழங்கும் (ஓரை மகளிர்) ஓரை என்னும் சொல் கிரேக்க மொழிச் சொல் அன்று. தமிழ் இலக்கியங்களில் பயிலப்படுகிற ஓரை என்னுஞ் சொல் கிரேக்க "ஹோரா, என்பதன் திரிபு என்று கருதுவது உண்மையறியாதார் கூற்று. இது பற்றி விரிவாக அறிய விரும்புவோர், இந் நூலாசிரியர் எழுதிய "சங்க காலத் தமிழக வரலாற்றில் சில செய்திகள்" என்னும் நூலில் 20-34 ஆம் பக்கங்களில் காண்க.

அரிசி என்னும் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளில் ஒரிஜா (Oryza) என்று வழங்கப்படுகிறது. இச் சொல்லை யவனர் தமிழிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டனர். யவன வாணிகர், தமிழ்நாட்டு ஊர்களான சோ பட்டினத்தைச் சோ பட்மா என்றும் காவிரியைக் கபிரிஸ் என்றும் முசிரியை முசிரிஸ் என்றும் கருவூரைக் கரோரா என்றும் மதுரையை மதோரா என்றும் ஆய்நாட்டை ஆயோய் என்றும் கூறினார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் எண்ணெய் விளக்கு உபயோகிக்கப்பட்டது. மண்ணால் செய்த அகல் விளக்கையும் இரும்பினால் செய்த விளக்கையும் (இரும்பு செய் விளக்கு, நெடுநல்வாடை 42) தமிழர் உபயோகித்தார்கள். யவன நாட்டிலிருந்து வந்த அன்னப் பறவையின் உருவமாக அமைக்கப்பட்ட 'ஓதிம' விளக்கையும், பெண் வடிவமாக அமைத்த 'பாவை' விளக்கையும் தமிழர் உபயோகித்தார்கள். இவ் விளக்குகளைச் செல்வர் வாங்கி உபயோகித்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

"யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
கையேந் தையகல் நிறைய நெய் சொரிந்து
பருஉத்திரி கொளீஇய குரூஉத்தலை நிமிர்எரி"

என்றும் (நெடுநல்வாடை 101:103), "பாவை விளக்கின் பருஉச்சுடர் அவிழ" என்றும் (முல்லைப்பாட்டு 85). பாவை விளக்கு கூறப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரமும் (5:154) மணிமேகலையும் (1:45) பாவை விளக்கைக் கூறு கின்றன. "யவனர் ஓதிம விளக்கை"ப்பெரும் பாணாற்றுப் படை கூறுகிறது. (வரி 316-317)

யவன வாணிகர் பொற்காசுகளையும் வெள்ளிக்காசு களையும் கொடுத்துத் தமிழ்நாட்டுப் பண்டங்களை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். யவனக் காசுகள் தமிழ் நாட்டிலே பல இடங்களில் கிடைக்கின்றன. அந்தப் பழங்காசுகள் தற்செயலாகப் பூமியிலிருந்து அண்மைக் காலத்தில் அகழ்ந் தெடுக்கப்பட்டன.

பழைய தமிழ் நாடான சேரநாட்டிலே திருவனந்த புரத்துக்கு வடக்கே 150 மைல் தூரத்தில் உள்ள பூஞ்சாரி லும் திருச்சூருக்கு வட மேற்கே 22 மைல் தூரத்திலுள்ள எய்யலிலும் 1945-ஆம் ஆண்டில் உரோம தேசத்துப் பழங்காசுகள் கிடைத்தன. கொங்குநாட்டில் கரூர், காட்டன்கன்னி, குளத்துப்பாளையம், பென்னார், பொள் ளாச்சி, வெள்ளலூர் முதலான இடங்களிலும் பாண்டி நாட்டில் மதுரை, கலியம்புத்தூர், கரிவலம் வந்த நல்லூரி லும், புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கருக்காக் குறிச்சியிலும் தஞ்சாவூர், மகாபலிபுரம் முதலான ஊர்களிலும யவன நாணயங்கள் (உரோமாபுரிப் பழங்காசுகள்) கிடைத் துள்ளன. இக்காசுகள் அக்காலததில் நடந்த தமிழ— யவன வாணிகத்துக்குச் சான்றாக இருக்கின்றன.

Koviloor Digital Library

தமிழகத்துக்குக் கிழக்கே நெடுந்தூரத்தில் ஆயிரம் மைலுக்கப்பால் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் உள்ளன. அந்தத் தீவுக் கூட்டத்தில் மிகப்பெரியவையும் சிறியவையும் மிக நுண்மையுமான தீவுகள் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவை யுள்ளன. சங்ககாலத் தமிழர் அக்காலத்தில் அந்தத் தீவுகளுக்குக் கடல்கடந்துபோய் வாணிகஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் அந்தத் தீவுகளுக்குச் சாவக நாடு என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். மணிமேகலை காவியம் சாவக நாட்டைக் கூறுகிறது. அந்தத் தீவுகளிலே சில தீவுகளில் மட்டும் நாகரிகம் அடைந்த மக்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர். பெரும்பான்மையான தீவுகளில் இருந்தவர் அக்காலத்தில் நாகரிகம் பெறுதவர்களாக இருந்தார்கள். நாகரிகம் பெற்றிருந்த தீவுகளில் முக்கியமானது சாவகத் தீவு. இந்தத் தீவின் பெயரைத்தான் அக்காலத் தமிழர் அங்கிருந்த எல்லாத் தீவுகளுக்கும் பொதுப்பெயராகக் கூறினார்கள். சாவகத் தீவில்தான் தமிழர் முக்கியமாக வாணிகம் செய்தார்கள். சாவகத் தீவை யரசாண்ட அரசர் வாணிகத்துக்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள்.

இதைச் சூழ்ந்திருந்த மற்றத் தீவுகளில் உற்பத்தியான பொருள்கள் எல்லாம் சாவகத தீவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு விற்கப்பட்டன. தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்ற தமிழ வாணிகரும் வடஇந்தியாவிலிருந்து சென்ற இந்திய வாணிகரும் சீனநாட்டிலிருந்து சென்ற சீன வாணிகரும் சாவகத்தீவுடன் வாணிகஞ் செய்தார்கள். அக்காலத்தில் சாவகம் சீனநாட்டுக்கும் இந்திய தேசத்துக்கும் இடையே மத்திய வாணிக நிலையமாக இருந்தது.

இந்தத் தீவுகளில் எரிமலைகள் அவ்வப்போது நெருப்பையும் சாம்பலையும் கக்கின. இந்தச் சாம்பல்

Koviloor Digital Library
அந்தப் பூமிக்கு வளத்தையும் செழிப்பையும் தந்தது. அக்காலத்தில் மற்ற நாடுகளில் கிடைக்காத பொருள்கள் (இலவங்கம், சாதிக்காய், குங்குமப்பூ, பளிதவகை [கர்ப்பூர வகை] முதலான வாசப்பொருள்கள்) அங்கு உண்டாயின.

சாவா தீவின் வடக்கே அதையடுத்து 'மதுரா' என்னும் சிறு தீவு இருக்கிறது. பாண்டி நாட்டு மதுரையிலிருந்து போய்க் குடியேறின அக்காலத்துத் தமிழர் தங்கியிருந்த இடமாகையால் இதற்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று. சாவா தீவில் மலைகளிலிருந்து தோன்றி வடக்கே ஓடி கடலில் விழுகிற ஆறுகளில் ஒன்றின்பெயர் ஸோலோ என்பது. ஸோலோ ஆறு மதுராதீவுக்கு அருகில் கடலில் விழுகிறது. இந்த ஆற்றின் கரையில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, மிகப் பழைய மனிதனுடைய எலும்புக்கூடு அகழ்ந்தெடுக்கப் பட்டது. அது 35,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த மனிதனின் எலும்பு என்று கூறுகிறார்கள். இந்த எலும்புக் கூடு எடுக்கப்பட்ட இடத்துக்கு அருகிலேயே இன்னொரு எலும்புக் கூடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது முன்னைய எலும்புக் கூட்டை விட மிகப்பழமையானது என்று கூறப்படுகிறது. அந்த எலும்புக்கூட்டுக்கு 'ஜாவாமனிதன்' என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

தமிழர் சாவகம் என்று பெயரிட்ட இந்தத் தீவை வட நாட்டார் யவதிவம் என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். அக் காலத்துச் சீனர் இந்தத் தீவை 'யெ தியவோ' என்று பெயரிட்டழைத்தார்கள். 'யவதீபம்' என்பதைத்தான் சீனர் 'யெ தியவோ' என்று கூறினார்கள். சீனநாட்டார் யவதீவுடன் (சாவா தீவுடன்) இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்பே, கிருஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்கத் திலேயே வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள்.

சங்க காலத்துத் தமிழர் அக்காலத்திலேயே சாவகத் தீவுடன் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்

Koviloor Digital Library
தார்கள். சாவகத்தீவை [illegible] இந்திர நாடு என்றும் கூறினார்கள் என்பதை மணிமேகலைக் காவியத்திலிருந்து அறிகிறோம். ஜாவா தீவின் தலைநகரம் நாகபுரம் என்றும் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சாவகத்தை யரசாண்ட அரசன் பூமிசந்திரனுடைய மகனான புண்ணியராசன் என்றும் இந்த அரசர் பரம்பரை இந்திய அரசர் பரம்பரை என்றும் மணிமேகலை கூறுகிறது.

"நாக புரமிது நன்னகர் ஆள்வோன்
பூமிசந் திரன்மகன் புண்ணிய ராசன்"
(மணி 24:179-170)

நாகபுரத்து அரண்மனையைச் சார்ந்த சோலையில் தருமசாரணர் என்னும் பௌத்த சமயத் துறவி இருந்தார். (மணி 25:2) காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த மணிமேகலை (கோவலன்—மாதவியின் மகள்) பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்து பிக்குணியான பிறகு, அப்பட்டினத்திலிருந்து சாவகத் தீவின் தலைநகரமான நாகபுரத்துக்குப் போய் அங்கிருந்த தருமசாரணரை வணங்கி அங்குச் சில நாள் தங்கியிருந்தாள். அவள் புண்ணியராசனைக் கண்டு பிறகு திரும்பிவந்தாள் என்று மணிமேகலை காவியம் கூறுகிறது. (மாதவி மகளான மணிமேகலைச் சாவகத்துக்குப் போனதும் அங்கிருந்து திரும்பி வந்ததும் ஆகாயத்தின் வழியாக என்று மணிமேகலைக் காவியம் கூறுகிறது, (மணிமேகலை 25 ஆம் காதை) மணிமேகலை சாவகத்துக்குப் போனது கடல்வழியாகக் கப்பலிலேதான். ஆனால் அவள் ஆகாய வழியாகப் பறந்து சென்றாள் என்று காவியங் கூறுகின்றது. ஏன் அப்படிக் கூறுகின்றது என்பதை விளக்கி இந்நூலாசிரியர் எழுதியுள்ள 'மணிமேகலையின் விண் வழிச் செலவு' என்னும் கட்டுரையில் காண்க).

* பக்கம் 176—182 கட்டுரைப் பொழில் மணிவிழா மலர் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம். 1973.

Koviloor Digital Library

கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சாவகத்தீவை யரசாண்ட புண்ணியராசன், அக்காலத்தில் சோழநாட்டுக் காவிரிப பூம்பட்டினத்தையும் அதனைச் சூழ்ந்த நெய்தலங் கானலையும் அரசாண்ட நெடுமுடிக்கிள்ளியிடம் (இவனுக்கு கிள்ளிவளவன் என்றும் வடிவேற்கிள்ளி என்றும் பெயர் உண்டு) தூது அனுப்பினான். அந்தத் தூது வாணிகத் தொடர்பான தூதாக இருக்கக்கூடும். சாவகத்திலிருந்து பூம்புகாருக்குக் கப்பலில் வந்த தூதர் சோழனைக் கண்டனர். பிறகு அந்நகரத்தில் பௌத்தவிகாரையின் தலைவராக இருந்த அறவண அடிகளையும் கண்டு, திரும்பிச் சென்றார்கள். இதனை மணிமேகலைக் காவியமே கூறுகிறது.

> "கிள்ளி வளவனொடு கெழுதகை வேண்டிக்
> கள்ளவிழ் தாரோய்! கலத்தொடும் போகிக்
> காவிரிப் படப்பை நன்னகர் புக்கேன்
> மாதவன் அறவணன் இவள்பிறப்
>   புணர்ந்தாங்கு
> ஓதினன் என்றியா னன்றே யுரைத்தேன்"
>   (மணி 25:14-19)

இவ்வாறு சோழ அரசனுக்கும் சாவக அரசனுக்கும் நல்லுறவும் நட்பும் இருந்தபடியால் இரு நாடுகளுக்கும் வாணிகம் செவ்வையாக நடந்து வந்தது.

(குறிப்பு : பிற்காலத்தில், இருநாடுகளுக்கும் நிகழ்ந்த அரசியல் போர்களைப் பற்றி இங்குக் கூறவில்லை. இங்கு இப்போது நாம் எழுவது சங்க காலத்து வாணிகத்தைப் பற்றி மட்டுமே.)

சோழ நாட்டிலிருந்தும் பாண்டி நாட்டிலிருந்தும் அக்காலத் தமிழ் வாணிகர் சாவகநாட்டுக்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்ததுபோலவே, சாவகத் தீவிலிருந்த சாவக

Koviloor Digital Library

வாணிகரும் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து வாணிகம் செய்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. பல நாட்டுக் கப்பல் வாணிகர், அக்காலத்தில் உலகப்புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வந்து தங்கியிருந்ததைத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. (பட்டினப்பாலை-216-218, சிலப்பதிகாரம், இந்திரவிழா, 9-12, கடலாடுகாதை 130-131) அங்கு வந்திருந்த அயல் நாட்டு வாணிகரில் சாவகத் தீவிலிருந்து வந்தவர்களும் இருந்தனர் என்று கருதலாம்.

அக்காலத்தில் சாவகத் தீவின் வாணிகர் கப்பல்களிலும் குறும் படகுகளிலும் பல கடல்களைக் கடந்து சென்றார்கள். பசிபிக் மகாசமுத்திரத்தில் வாழ்ந்த அவர்கள் வங்காளக் குடாக்கடலைக் கடந்து தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கு வந்தனர். பிறகு குமரிக்கடலைக் கடந்து ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் கிழக்கே கடல் நடுவிலிருந்த மடகாஸ்கர் தீவுக்கும் சென்றார்கள். மடகாஸ்கர் தீவு அக்காலத்தில் மனிதர் இல்லாத வெறுந்தீவாக இருந்தது. அந்தத் தீவில் சாவகத்து வாணிகப் கப்பலில் வந்து தங்கித் தங்கள் நாட்டுப் பொருள்களை விற்றார்கள். அத்திவுக்கு மேற்கிலிருந்து ஆபிரிக்க மக்களும், வடக்கே இருந்து அரபியர்களும் வந்து அவர்களுடைய பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். இவ்வாறு மடகாஸ்கர் தீவை மையமாகக் கொண்டு சாவக வாணிகர் வாணிகஞ் செய்தார்கள். அவர்களில் பலர் அந்தத் திவிலேயே நிலையாகத் தங்கிவிட்டனர். பிற்காலத்தில் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் கிழக்குக் கரையிலிருந்து ஆப்பிரிக்க மக்களும் மடகாஸ்கர் தீவுக்கு வந்து அத்தீவின் வடக்கில் குடியேறினர்கள். அவர்கள் சாவகர் பேசின மடகாசி மொழியையே பேசக் கற்றுக் கொண்டு அநதப் மொழியையே பேசினர்கள். இப்போதும் மடகாஸ்கர்தீவில் பேசப்படுகிறமொழி மலகாசிமொழியே. மடகாஸ்கர் தீவு இப்போது மலகாசிக் குடியரசுநாடு என்று பெயர் பெற்றிருக்கின்றது.

Koviloor Digital Library

சங்க காலத்திலே தமிழ் நாட்டோடு வாணிகஞ் செய்த வேற்று நாட்டார் அராபியர், யவனர், சாவகர் என்று தெரிகின்றனர். அக்காலத்தில் சீன வாணிகர் தமிழகத்துக்கு (இந்தியாவுக்கு) வந்து வாணிகஞ் செய்யவில்லை. வட இந்தியாவில் கங்கை நதிப்பிரதேசத்திலிருந்தும் கலிங்க நாட்டிலிருந்தும் கப்பல் வாணிகர் தமிழகத்துக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

6. பழங்காலத் துறைமுகப் பட்டினங்கள்

கடல்வழியாகக் கப்பல்களில் வாணிகம் நடைபெற்றது, தரைவாணிகத்தை விடக் கடல் வழி வாணிகம் அதிகமாக நடந்தது. தரைவாணிகத்தைவிடக் கடல் வாணிகம் அதிகச் செலவில்லாமலும் விரைவாகவும் இருந்தபடியால் கப்பல் வாணிகம் சிறப்பாக நடந்தது. கடல் வாணிகத்துக்குக் கப்பல்கள் தேவை. கப்பல் கட்டும் தொழில்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நடந்தன. கப்பல்களைக் கடலில் ஓட்டிக்கொண்டு போய்ப் பொருள்களை இறக்குமதி ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அந்தந்த நாடுகளில் துறைமுகங்கள் தேவை. ஆகவே, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் துறை முகப் பட்டினங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. பெரும் பாலும் துறை முகப்பட்டினங்கள், ஆறுகள் கடலில் சேர்கின்ற புகர் முகங்களில் இருந்தன; ஆற்று முகத்துவாரங்கள் இல்லாத துறைமுகப்பட்டினங்களும் சில இருந்தன. ஒவ்வொரு பெரிய துறைமுகங்களிலும் கலங்கரை விளக்குகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. துறைமுகங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் பொருள்களுக்குச் சுங்கம் வாங்கப் பட்டது. அந்தச் சுங்கப்பணம் அந்தந்த நாட்டையாளும் அரசர்களுக்குரியது.

Koyiloor Digital Library

வட இந்தியாவில் கங்கையாறு முக்கியமான பெரிய ஆறு. அது கடலில் சேர்கிற இடத்தில் கப்பல்கள் உள் நாட்டில் நுழைந்து காசி (வாரணாசி), பாடலிபுரம் முதலான துறை முகங்களுக்குப் போயின. அக் காலத்திலே பாரத தேசத்திலே இருந்த துறைமுகப் பட்டினங்களைக் கூறுவோம். பாரதநாட்டின் கிழக்குக் கரையில் (தமிழ் நாட்டுக்கு வடக்கே) இருந்த பேர்போன துறைமுகங்கள் தமிலிப்தியும்-கலிங்கப்பட்டினமும் ஆகும். தமிலிப்தி என்பது அக்காலத்தில் உலகப்புகழ் பெற்ற பெரிய துறைமுகம். அது கங்கையாறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் வங்காள தேசத்தில் இருந்தது. அதற்குத் தெற்கே கலிங்கதேசத்தில் கலிங்கப்பட்டினத்தில் ஒரு துறை முகப்பட்டினம் இருந்தது. இந்தத் துறைமுகப் பட்டினங் களுக்கு இடையே வேறு சில துறைமுகப் பட்டினங்களும் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கக்கூடும் அவற்றைப் பற்றி இப்போது நமக்குத் தெரியவில்லை.

அக்காலத்துத் தமிழகத்தின் துறைமுகப் பட்டினங் களைக் கூறுவோம்,

கிழக்குக்கரைத் துறைமுகங்கள்

தமிழகத்தின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த பழங்காலத் துறைமுகப் பட்டினங்களைக் கூறுவோம். இவை குண கடலில் (வங்காளக்குடாக்கடலில்) இருந்தவை. அந்தத் துறைமுகப் பட்டினங்கள் பிற்காலத்தில் மறைந்து போய் விட்டன. (வேறு புதிய துறைமுகங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.) பழைய துறை முகப்பட்டினங்களைப் பற்றிப் பழங்கால இலக்கிய நூல்களிலிருந்து அறிகிறோம். தமிழ் நாட்டின் கிழக்குக்கரைத் துறைமுகங்கள் கொல்லத் துறை, எயிற்பட்டினம் (சோபட்டினம்), அரிக்கமேடு, காவிரிப்பூம் பட்டினம், தொண்டி, மருங்கை, கொற்கை என்பவை.

Koviloor Digital Library

தமிழ்நாட்டுக்கு அருகிலுள்ள இலங்கைத் தீவுடன் அக் காலத்தில் தமிழர் வாணிகம் செய்தபடியால் அங்கிருந்த முக்கியத் துறைமுகப் பட்டினங்களையும் இங்குக் கூறுவோம்: அவை மணிபல்லவம் (ஜம்பு கோலபட்டினம்), திருக்கே தீச்சரம் என்பவை.

தமிழகத்தின் தெற்கே கன்னியா குமரியில் குமரித் துறைமுகம் இருந்தது. இந்தத் துறைமுகங்களை விளக்கிக் கூறுவோம்.

கொல்லத் துறை

கொல்லத்துறை என்னும் துறைமுகப் பட்டினம் வடபெண்ணை யாற்றின் தென்கரையில் அந்த ஆறு கடலில் கலக்கிற முகத்துவாரத்தில் இருந்தது. இதற்கு மேற்கே நெல்லூர் வடபெண்ணையாற்றின் கரைமேல் இருக்கிறது. இக் காலத்தில் இவை ஆந்திர தேசத்தைச் சேர்ந்து இருக்கின்றன. ஆனால் பழங்காலத்தில் கடைச்சங்க காலத்திலேயும் இவை தமிழ் நாடாக இருந்தன. அக் காலத்தில் இது தொண்டை நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டின, மாக இருந்தது. கொல்லத்துறை, நெல்லூர், பெண்ணை யாறு என்னும் பெயர்களே தமிழ்ப் பெயர்களாக இருந்தன. கொல்லத்துறை பழந்தமிழ் நாட்டின் வட கோடியில் கிழக்குக் கரையில் இருந்தது. கொல்லத்துறை என்னும் பெயர் கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் கண்ட கோபால பட்டினம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. ஆனாலும் அதன் பழைய பெயர் மறைந்துவிடவில்லை. கொல்லத் துறையான கண்டகோபால பட்டினம் என்று அது கல்வெட்டுச் சாசனங்களில் கூறப்படுகின்றது.

தமிழ் நாட்டின் வட எல்லை வேங்கடமலை (திருப்பதி மலை) என்று பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறினாலும் அதன் சரியான வட எல்லை வடபெண்ணையாறே. ஆற்றைக்

Koviloor Digital Library
கூறுமல் மலையை எல்லையாகக் கூறிய தன் காரணம் அதுமலை என்பதற்காகவே. பழந்தமிழ் நாட்டின் வடஎல்லை வட பெண்ணையாற்றின் தென்கரையாக இருந்தது. தொண்டை நாட்டின் (அருவா நாட்டின்) இருபத்து நான்கு கோட்டங்களில் வடகோடிக் கோட்டமாக இருந்த பையூர் இளங் கோட்டம் வட. பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் இருந்தது என்பதைக் கல்வெட்டெழுத்துச் சாசனங்களில் அறியப்படுகின்றது. பழந்தமிழ் நாட்டின் வட. எல்லைக்கும் பழைய ஆந்திர நாட்டின் தென் எல்லைக்கும் வரம்பாக வட பெண்ணையாறு அமைந்து இருந்தது. வட. பெண்ணை யாற்றின் முகத்துவாரத்தில் தென்கரைமேல் இருந்த கொல்லத்துறை அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது.

கொல்லத்துறை துறைமுகத்தைப் பற்றிச் சங்கச் செய்யுட்களில் கூறப்படவில்லை. எல்லாத் துறைகளையும் கூறுவது அச் செய்யுட்கள் இயற்றப்பட்டதன் நோக்கமும் அன்று. தற்செயலாகத் தமிழகத்தின் சில துறைமுகப் பட்டினங்களை அச் செய்யுட்களில் சில கூறுகின்றன. அச் செய்யுட்கள் கூறாத வேறு சில துறைமுகப் பட்டினங் களும் இருந்தன. உதாரணமாக எயிற்பட்டினமாகிய சோபட்டினத்தும் (இப்போதைய மரக்காணம்) காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கும் இடையில் ஒரு துறைமுகமும் யவனரின் பண்டகசாலையும் இருந்தன. சோ பட்டினத்தையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் கூறுகிற சங்கச் செய்யுட்கள் இந்தத் துறைமுகத்தைக் கூறவில்லை. ஆனால், பெரிப்ளூஸ் என்னும் கிரேக்க நூலில் இந்தத் துறைமுகம் கூறப்பட்டுள்ளது. இத் துறைமுகத்தை அந் நூல் போதவுகே (Poduke) என்று கூறுகிறது. புதுச்சேரிக்குத் தெற்கேயுள்ள அரிக்கமேடுஎன்னும்மண்மேட்டை1945இல் தொல்பொருள் ஆய்வாளர் அகழ்ந்து பார்த்தபோது அங்குக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட பொருள்களும்

Koviloor Digital Library

யவனர் (கிரேக்க-ரோமர்) களின் அக்காலத்துப் பொருள் களும் கிடைத்தன. அந்த இடம் அக்காலத்தில் துறைமுக மாகவும் பண்டகசாலையாகவும் இருந்தது என்பது வெளியாயிற்று. பெரிப்ளூஸ் நூல் கூறுகிற 'போதவுகே' துறைமுகம் இதுதான் என்பதும் இப்போது அறியப் படுகிறது. ஆகவே, சங்கச் செய்யுட்களில் கூறப்படாத வேறு சில துறைமுகப்பட்டினங்களும் இருந்தன என்பதும் அவற்றில் கொல்லத்துறையும் ஒன்று என்பதும் தெரிகின்றது.

கொல்லத்துறை கடைச்சங்க காலத்தில் சிறந்த துறை முகப்பட்டினமாக இருந்தது. அங்குக் கடல் வாணிகமும் நடைபெற்றது. யவனர் கப்பல்களில் வந்து அங்கு வாணிகம் செய்தார்கள். அதற்குச் சான்றாக, அத் துறைக்கு மேற்கேயுள்ள பழைய பட்டினமாகிய நெல்லூரில் கிடைத்த உரோம் தேசத்துப் பழங் காசுகள் கிடைத்துள்ளன. உரோம் தேசத்துப்பழங் காசுகள் அடங்கிய ஒரு பானைப் புதையல் அங்கிருந்து கண்டெடுக்கப் பட்டது. கொல்லத்துறைத் துறைமுகத்துக்கு அருகிலே யுள்ள நெல்லூரில் கிடைத்த இந்தப் புதையல் அக் காலத்தில் யவன வாணிகர் இங்கு வந்து வாணிகஞ் செய்ததைத் தெரிவிக்கிறது.*

தொல் பொருள் ஆய்வளார் அரிக்கமேட்டை அகழ்ந்து பார்த்துக் கண்டுபிடித்ததுபோல, கொல்லத்துறையான இவ்விடத்தையும் அகழ்ந்து பார்த்தால் இங்கும் பழைய பொருள்கள் கிடைக்ககூடும். கிடைக்கும் பொருள்களி லிருந்து வரலாற்றுச் செய்திகளை அறிய இயலும். இது வரையில் இங்கு அகழ்வாராய்ச்சி நடக்கவில்லை. தொல்

* (Hoard of Roman Coins in a Pot. Latest recond of Coin of Antonius Piu (S. A. D. 161) Asiatic Researches, II. (1970, pp.331.—32)

Koviloor Digital Library
பொருள் ஆய்வாளர் இனியேனும் இந்த இடத்தை அகழ்ந்து ஆராயவேண்டும்.

எயிற் பட்டினம் (சோ பட்டினம்)

சங்க காலத்திலே தொண்டைநாட்டில் முக்கியத் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது எயிற்பட்டினம். இதற்குச் சோ பட்டினம் என்றும் பெயர் இருந்தது. எயில் என்றாலும் சோ என்றாலும் மதில் என்பது பொருள். இந்தத் துறைமுகப் பட்டினத்தைச் சூழ்ந்து மதில் இருந்தபடியால் இப்பெயர் பெற்றது. இது பிற்காலத்தில் மரக்காணம் என்று பெயர் பெற்றது. பெரிப்ளூஸ் என்னும் கிரேக்க மொழிநூல் இந்தப் பட்டினத்தைச் 'சோபட்மா' என்று கூறுகிறது. சோபட்மா என்பது சோபட்டினம் என்பதன் மரூஉ.

இடைகழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனர் தாம் பாடிய சிறுபாணாற்றுப்படையில் இந்தப் பட்டினத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். "மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய, பனிநீர்ப் படுவிற் பட்டினம்." (சிறுபாண். 152-153) என்று கூறுகிறார்.

"ஒங்கு நிலை யொட்டகம் துயில் மடிந்தன்ன
வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமா விறகு"

என்று.(சிறுபாண் 154-155)·இவர் கூறியபடியால் விரை மரம் (அகில் கட்டை) இங்கு இறக்குமதியான பொருள் களில் ஒன்று என்று தெரிகிறது. இந்த விரை மரம், கடலில் இருந்து வந்தது என்று கூறுகின்றபடியால் இது சாவக நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது என்பது தெரிகிறது. அகிற் கட்டை சந்தனக்கட்டை. முதலான பொருள்கள் அக் காலத்தில் சாவக நாட்டிலிருந்து வந்தன. முடிச்சு உள்ள அகில் மரக்கட்டை, படுத்துக் தூங்கும்

Koviloor Digital Library
ஒட்டகம் போன்ற உருவமாக இருந்தது என்று கூறுகிறார்.

"வாலுளைப் புரவியொடு வடவளம் தரூஉம்
நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படைப்பை
மாடமோங்கிய மணல் மலி மறுகில்
பரதர் மலித்த பல்வேறு தெருவில்"
(பெரும்பாண். 320-323)

என்று கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடுகிறார் இதனால், இத்துறைமுகப் பட்டினத்தில் நாவாய்களில் வந்து இறங்கின பொருள்களில் குதிரைகளும் வட. இந்தியப் பொருள்களும் இருந்தன என்று கூறுகிறார். வடவளம் (வட நாட்டுப் பொருள்கள்) இன்னவை என்று இவர் கூறவில்லை. பரதர் (கப்பலோட்டிகள்) மலிந்த தெருக்கள் இங்கு இருந்தன என்று கூறுகிறபடியால் கப்பல் வாணிபம் இங்குச் சிறப்பாக நடந்தமை தெரிகிறது. இங்கிருந்த கலங்கரை விளக்கைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் சிறப்பாகக் கூறுகிறார். (பட்டினப்பாலையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப் பாடினவரும் இவரே). கடலில் ஓடுகிற கப்பல்கள் இராக் காலத்தில் துறைமுகம் உள்ள இடத்தை யறிந்து கரைசேர்வதற்காகக் கலங்கரை விளக்குகள் துறைமுகங்களில் அமைப்பது வழக்கம் (கலம்=மரக்கலம், நாவாய். கரை=அழைக்கிற, கூவுகிற. விளக்கம்=விளக்கு நிலையம்) எயிற் பட்டினத்துறை முகத்திலிருந்த கலங்கரை விளக்கை இவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

"வானம் ஊன்றிய மதலை போல
ஏணி சாத்தியை வேற்றருஞ் சென்னி
விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து
இரவின் மாட்டிய இலங்குசுடர் ஞெகிழி
உரவுநீர் அழுவத்து ஓடுகலம் கரையும் துறை"
(பெரும்பாண். 346-350)

Koviloor Digital Library

கலங்கரை விளக்கு நிலையம் உயரமான கட்டடமாக (வானம் ஊன்றிய மதலை போல) இருந்தது. அது சாந்து (சுண்ணம்) பூசப்பட்டு தளவரிசையுள்ளதாக (வேயா மாடமாக) இருந்தது. அதன் உச்சியில் இராக்காலத்தில் தியிட்டு எரித்தார்கள். உச்சியில் ஏறி விளக்கு ஏற்று வதற்கு (தீ ஏற்றுவதற்கு) ஏணிப்படிகள் இருந்தன. இவ்வாறு கலங்கரை விளக்கின் அமைப்பு கூறப்படுகின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் துறைமுகத்திலும் அக்காலத்தில் கலங்கரை விளக்கு நிலையம் கட்டப்பட்டிருந்ததை இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறுகிறார். 'இலங்கு நீர் வரைப்பில் கலங்கரை விளக்கம்' (கடலாடு கதை. 141) இதற்குப் பழைய அரும்பத உரையாசிரியர் பொருள் கூறுவது இது. 'கலங்கரை விளக்கம்—திக்குக் குறிகாட்டிக் கலத்தை (நாவாய்களை) அழைக்கிற விளக்கம்' இன்னொரு உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார், 'நிலையறியாது ஓடுங்கலங்களை அழைத்தற்கு இட்ட விளக்கு' என்று உரை எழுதியுள்ளார்.

துறைமுகங்கள் தோறும் கலங்கரை விளக்கங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவை உயரமாக மணல் மேட்டின் மேல் கட்டப்பட்டிருந்தன. மீகாமர் கலங்கரை விளக்கின் உதவியினால் மரக்கலங்களை இராக் காலத்தில் துறைமுகங்களுக்கு ஓட்டினார்கள். கலங்கரை விளக்குக்கு மாடவொள்ளெரி என்ற பெயரை மருதன் இளநாகனார் கூறுகிறார்.

> "உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழுவங்கம்
> புலவுத்திரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
> இரவும் எல்லையும் அசைவின் றுகி
> விரை செலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்

Koviloor Digital Library

கோடுயர் திணிமணல் அகன்றுறை நீகான்
மாடவொள்ளெரி மருங்கறிந்து ஒய்யா"

(அகம். 255. 1-6)

இதனுல் எயிற் பட்டினம் முதலான துறைமுகங்களில் கலங்கரை விளக்குகள் இருந்தமை தெரிகிறது. எயிற் பட்டினத் துறைமுகத்தைப்பற்றி வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அரிக்கமேடு (பொதவுகே)

எயிற் பட்டினத்துக்கு (மரக்காணத்துக்கு)த் தெற்கே ஒரு துறைமுகம் சங்க காலத்தில் இருந்தது. அது இப்போதை புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே இரண்டு மைல் தூரத்தில் இருந்தது. அதன் பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. சங்கச் செய்யுட்களிலும் அத்துறை முகத்தைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. இப்போது அந்த இடம் அரிக்கமேடு என்று கூறப்படுகிறது. அது, கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில் தமிழகத்துக்கு வந்து வாணிகம் செய்த யவனருடைய பண்டகசாலையாக இருக்கவேண்டும் என்று சமீப காலத்தில் நடந்த அகழ்வாராய்ச்சினுல் தெரிகிறது. பெரிப்ளூஸ் என்னும் கிரேக்க நூல், தமிழ் நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் காமராவுக்கு (காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கு) வடக்கே 60 மைல் தூரத்தில் போதவுகே (Podouke) என்னும் பட்டினத்தைக் குறிக்கிறது. அந்தப் போதவுகே இந்த அரிக்க மேடாக இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. உரோம் சாம்ராச்சியத்தை ஆட்சி செய்த அகுஸ்தஸ் (கி. மு. 23 க்கும் கி. பி. 14 க்கும் இடையில் அரசாண்டவன்) காலத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கும் ரோமாபுரிக்கும் கடல் வாணிகம் விரிவாக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் அரிக்கமேடு, யவன வாணிகரின் பண்டகசாலையாக அமைந்திருக்க

Koviloor Digital Library

வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. சங்க காலத்தின் இறுதியில் கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் சிறப்பாக இருந்த இந்தத் துறைமுகம் பிற்காலத்தில் மண் மூடி மறைந்து போயிற்று. சமீப காலத்தில் 1945 இல் இந்த இடம் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரால் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆராயப்பட்டது. இங்கே கிடைத்த பல பொருள்களிலிருந்து இந்த இடம் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டில் யவனருடைய பண்டகசாலையாக இருந்ததென்பது தெரிகிறது.

கி. பி. 45 க்கும் 50க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் செய்யப்பட்டு, மத்தியதரைக்கடல் நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பாண்டங்களும், அம்போரெ என்னும் மது (ஒயின்) வைக்கும் சாடிகளும் இங்குக் கண்டெடுக்கப் பட்டன. இவை உடைந்து, கிடந்தன. அக்காலத்து அரசர், யவனர் கொண்டுவந்த மதுபானத்தையருந்தினர்கள் என்பது நக்கீரர் பாட்டினுல் தெரிகிறது. பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை அவர் இவ்வாறு வாழ்த்துகிருர்.

> "யவனர், நன்கலம் தந்ததண் கமழ்தேறல்
> பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்
> ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ் சிறந்து
> ஆங்கினி தொழுகுமதி ஓங்குவாள் மாற".
>
> (புறம். 56: 18-21)

நக்கீரர், யவனர் கொண்டுவந்த 'தண்கமழ் தேறலைக்' கூறுவதற்கு ஏற்பவே யவனருடைய மதுச்சாடிகள் அரிக்க மேட்டு அகழ்வாராய்ச்சியில் அகப்பட்டுள்ளன.

சிவப்புக் களிமண்ணுல் செய்யப்பட்ட யவன விளக்கின் உடைந்த துண்டுகளும் அரிக்கமேட்டில்

Koviloor Digital Library
கண்டெடுக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களிலே யவன விளக்குகள் கூறப்படுகின்றன. யவன விளக்கை நக்கீரர் கூறுகிறார்.

> "யவனர் இயற்றிய வினைமான் பாவை
> கையேந் தையகல் நிறைய நெய் சொரிந்து
> பரூஉத் திரி கொளீய குரூஉத்தலை நிமிர் ஒளி"
> (நெடுநல்வாடை. 101-103)

என்று பாவை விளக்கைக் கூறுகிறார்.

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் 'யவனர் ஓதிம விளக்கைக் கூறுகிறார். ஓதிம விளக்கு என்பது அன்னப் பறவையின் உருவம் போன்றது. மீன்குத்திப்பறவை வேள்வித் துணிகள் மேல் அமர்ந்திருப்பது 'யவனருடைய ஓதிம விளக்கு' போல இருந்தது என்று உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுகின்றார். (பெரும்பாணாற்றுப்படை 311-313) ஆனால் அரிக்கமேட்டு அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்த யவனர் விளக்குத்துண்டு யவனருடைய பாவை விளக்கும் அன்று; ஓதிமவிளக்கும் அன்று. அது சாதாரணமான கைவிளக்கின் உடைந்த பகுதி. இந்த விளக்கு கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டது.

அரிக்கமேடு துறைமுகப் பண்டகசாலை கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தது என்பதற்கு மற்றொரு சான்று அங்குக் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓட்டில் எழுதியுள்ள பிராமி எழுத்துகள். தமிழ் நாட்டில் செய்யப்பட்ட அக் காலத்து மட்பாண்டங்களின் உடைந்த ஓடுகள் அங்குக் கிடைத்தன. அவ்வோடுகளில் சிலவற்றின்மேல் பிராமி எழுத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. பிராமி எழுத்துக்கள் கடைச்சங்க காலத்தில் கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் வழங்கி வந்தன. அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த பானையோடுகளில் பிராமி

Koviloor Digital Library

எழுத்து எழுதப்பட்டிருப்பதனால் அவை கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்ட பானைகள் என்பது தெரிகின்றது. இவ்வாறு, அரிக்கமேடு கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்த துறைமுகப் பண்டகசாலை என்பதற்குச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இதுபற்றி விரிவாக அறிய விருபுவோர், 'ஏன்ஷியன்ட் இந்தியா' என்றும் வெளியீட்டின் இரண்டாவது எண்ணில் (பக்கம் 17 முதல் 124) கண்டுகொள்க.*

காவிரிப்பூம் பட்டினம்

சங்க காலத்திலே சோழ நாட்டில் காவிரியாறு கடலில் கலக்கிற புகர்முகத்தில் இருந்த காவிரிபூம் பட்டினம் அக் காலத்திலே உலகப்புகழ் பெற்றிருந்தது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்குப் புகார் என்னும் பெயர் உண்டு. பழய பௌத்த மதநூல்களில் இது கவிரபட்டினம் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது. காகந்தி என்றும் இதற்கு ஒரு பழைய பெயர் உண்டு. கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் உரோமாபுரியிலிருந்து யவன வணிகர் இங்கு வந்துவாணிகம் செய்தார்கள். தூரக் கிழக்கிலிருந்தும் (சாவக நாட்டி லிருந்தும்) வடஇந்தியாவிலிருந்தும் கப்பல் வாணிகர் இங்கு வந்து வாணிகம் செய்தார்கள். சோழ நாட்டுக் கப்பல் வாணிகர் இந்தத் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டு சாவக நாடு, காழகம், கங்கைத் துறைமுகம் முதலான இடங்களுக் குச் சென்று வாணிகம் செய்தார்கள். பெரிபுளூஸ் என்னும் கிரேக்க நூலில் இந்தத் துறைமுகம் கமரா என்று கூறப்படுகிறது. கமரா என்பது காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பதன் சுருக்கமாகும். தாலமி என்றும் கிரேக்க யவனர் இத்துறைமுகத்தைச் சபரிஸ் துறைமுகம் என்று கூறு கின்றார். சபரிஸ் என்பது காவிரி என்பதன் திரிபு.

---

* Arikamedu; An Indo-Roman Trading-station on the east Coas of India.' PP. 17-124. Ancient India. Number 2. July 1946.

Kovilbor Digital Library

16084

சோழ நாட்டின் முக்கியமான துறைமுகப் பட்டின மாகையால் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சோழ இளவரசர்கள வாழ்ந்திருந்தார்கள். கரிகாற் சோழனுக்குப் பிறகு இருந்த கிள்ளிவளவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தான். இவன் காலத்தில் இப்பட்டினத்தில் சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை என்னும் காவியங்களின் தலைவர்களான கோவலன், கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை ஆகியோர் வாழ்ந்திருந் தார்கள். பேர்போன பௌத்த மதத் தலைவராகிய அறவண அடிகளும் அக்காலத்தில் இப்பட்டினத்தில் இருந்தார்.

16084

காவிரி ஆறு கடலில் கலக்கிற புகார் முகத்தில் அவ் வாற்றின் வடகரைமேல் காவிரிப்பூம்பட்டினம் அமைந் திருந்தது. இப்பட்டினம் மருவூர்ப்பாக்கம் பட்டினப் பாக்கம் என்று இரண்டு கூறுகப் பிரிந்திருந்தது. இரண்டு பிரிவுக்கும் இடை நடுவில் நாளங்காடி என்னும் தோட்டம் இருந்தது. கடற்கரையோரமாகக் காவிரி ஆற்றின் கரை மேல் கலங்கரை விளக்கம் அமைந்திருந்தது. கலங்கரை விளக்குக்கு அருகில் கப்பல்கள் வந்து தங்கிய துறைமுகம் இருந்தது. இங்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருள்களுக்குச் சோழ அரசனு டைய அலுவலர்கள் சுங்கம் வாங்கினுர்கள். சுங்கம் வாங்கினதற்கு அடையாளமாக அப்பொருள்களின் மேலே சோழ அரசனுடைய புலி முத்திரையைப் பொறித்தார்கள். இதைப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது.

“நல் இறைவன் பொருள் காக்கும், தொல்லிசைத் தொழில் மாக்கள் .... வைகல் தொறும் அசைவின்றி, உல்கு செயக் குறைபடாது......... நீரினின்று நிலத் தேற்றவும், நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும், அளந்தறியாப் பலபண்டம், வரம்பறியாமை வந்தீண்டி, அருங்கடிப் பெருங்காப்பின், வலியுடை வல்லணங்கினோன், புலி

...RAIKUDI
...LIBRARY
Accession No. 16084
Date of purchase:
Call Number:

Koviloor Digital Library
பொறித்துப் புறம் போக்கி, மதிநிறைந்த மலி பண்டம்"
(பட்டினப்பாலை, 120-136) (உல்கு-சுங்கவரி)

காவிரியாற்றின் முகத்துவாரம் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் பல கப்பல்கள் தங்குவதற்கு ஏற்றதாகவும் இருந்தது. வாணிகக் கப்பல்கள் பாய்களைச் சுருட்டாமலும் பாரத்தைக் கழிக்காமலும் நேரே ஆற்றினுள் புகுந்து துறை முகத்தை யடைந்தன.

> 'கூம்பொடு
> மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது
> புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம், தகாஅர்
> இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுங்
> கடற்பல் தாரத்த நாடுகிழ வோயே" (புறம்:30)

என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் புகழ்கிறார். துறைமுகத்தில் வந்து தங்கிய நாவாய்கள் (கப்பல்கள்), யானைப் பந்தியில் நிற்கும் யானைகள் அசைந்து கொண்டு நிற்பனபோல, அசைந்து கொண்டிருந்தன. பாய்மரத்தின் மேலே கொடிகள் பறந்தன.

> 'வெளில் இளங்கும் களிறு போலத்
> தீம்புகார்த் திரை முன்துறைத்
> தூங்கு நாவாய் துவன்றிருக்கை
> மிசைக் கூம்பின் நசைக் கொடி'

(பட்டினப்பாலை, 172-175)

துறைமுகத்தையடுத்த மருவூர்ப்பாக்கத்தில் அயல் நாடுகளிலிருந்து கப்பல் ஓட்டி வந்த மாலுமிகளும், கப்பலோட்டிகளும் கடற்கரைப் பக்கத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்தபடியால் வெவ்

Koviloor Digital Library
வேறு மொழிகளைப் பேசினார்கள். அவர்களில் யவனரும் (கிரேக்கர்) இருந்தார்கள்.

"மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்."

(பட்டினம். 216-218)

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது.

"கலந்தரு திருவில் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்தினி துறையும் இலங்குநீர் வரைப்பு."

(5:11-12)

என்று சிலப்பதிகாரமுங் கூறுகின்றது. (கலம்-மரக்கலம். புலம்பெயர் மாக்கள்-அயல் நாடுகளிலிருந்து வந்த கப்பலோட்டிகள்).

'கலந்தரு திருவிற் புலம் பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுகத்து விரிதிரைப் பரப்பு"

(சிலம்பு 6:130-131)

(கலம்-மரக்கலம், நாவாய். புலம் பெயர் மாக்கள்-வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த கப்பலோட்டிகள். வாலுகம் மணல்.)

இவர்களை மணிமேகலை, "பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்கள்" என்று கூறுகின்றது. (1:16) அவர்கள் தங்கியிருந்த வீடுகளில் இரவு முழுவதும் விளக்கு எரிந்தது. "மொழிபெயர்தே எத்தோர் ஒழியா விளக்கம்." (சிலம்பு 6:143) (ஒழியாவிளக்கு-விடிவிளக்கு) வெளிநாட்டுக் கப்பலோட்டிகளோடு யவனர்களும் (கிரேக்க ரோமர்) தங்கியிருந்தார்கள்.

"கயவாய் மருங்கில் காண்போர்த் தடுக்கும்
பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்"

(சிலம்பு 5:9-10)

Koviloor Digital Library
இப்படிப்பட்ட சிறந்த பட்டினத்தில் தமிழ் நாட்டுக் கப்பல் வாணிகர் பலர் இருந்தார்கள். பல கப்பல்களை யுடைய பெரிய கடல் வாணிகருக்கு மாநாவிகர் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. (நாவிகர்-கப்பலையுடையவர். நாவாய்-கப்பல்) மாநாவிகர் என்னும் சொல் திரிந்து மாநாய்கர் என்று வழங்கப்பட்டது. கண்ணகியின் தந்தை ஒரு மாநாவிகன் (மாநாய்கன்). கோவலனுடைய தந்தை ஒரு பெரிய மாசாத்துவன்.. (சாத்து-வாணிகச் சாத்து, வாணிகக் குழு. தரை வாணிகக் குழுவுக்குச் சாத்து என்பது பெயர். சாத்து வாணிகன் ஆகையால் மாசாத்துவன் எனப் பட்டான்.

அந்தக் காலத்திலே காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறை முகத்தில் வந்து இறங்கின பொருள்களைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுகிறார். இந்தப் பொருள்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் வந்தவை.

"நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு"

(பட்டினப்பாலை 185-193)

இவற்றை ஆராய்வோம். பரிப்புரவிகள் (குதிரைகள்) கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் வந்து இறங்கின. குதிரை தமிழ் நாட்டுக்கோ அல்லது பாரத நாட்டுக்கோ உரிய

Koviloor Digital Library

விலங்கு அன்று. அவை பாரசீகம், சிந்து, தேசம் முதலான் நாடுகளிலிருந்து கப்பல் வழியாகக் கொண்டு வரப் பட்டவை. அக்காலத்து அரசர்கள் நான்கு வகையான படைகளை வைத்திருந்தார்கள். அப்படைகளில் குதிரைப் படையும் ஒன்று. தேர்ப்படைக்கும் குதிரை தேவைப் பட்டது. ஆகவே வெளிநாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் கடல் வழியாகக் கொண்டு வரப்பட்டன. காவிரிப்பூம் பட்டினத் தில் குதிரைகளும் இறக்குமதியாயின என்பது இதனுல் தெரிகின்றது. தமிழ வாணிகர் குதிரைகளை இலங்கைக்குக் கொண்டுபோய் விற்ருர்கள். கி. மு. இரண்டாம் நூற்ருண் டில் சேனன், குட்டகன் என்னும் இரண்டு தமிழர் இலங்கையரசனை வென்று இருபது ஆண்டு இலங்கையை யரசாண்டார்கள் என்றும் அவர்கள் அஸ்ஸ (அசுவ- அசுவம்-குதிரை) வாணிகனின் மக்கள் என்றும் மகாவம்சம் என்னும் சிங்கள நாட்டு வரலாற்று நூல் கூறுகின்றது. சூரதிஸ்ஸன் என்னும் சிங்கள அரசன் இலங்கையை அரசாண்ட காலத்திலே சேனன், குட்டகன் என்னும் பெயருள்ள இரண்டு தமிழர் சூரதிஸ்ஸனை வென்று அரசாட்சியைக் கைப்பற்றி அனுராத புரத்திலிருந்து நீதியோடு இருப்பதிரண்டு ஆண்டுகள் அரசாண்டார்கள். இவர்கள் அஸ்ஸ (அசுவ) நாவிகனின் மக்கள் என்று மகாவம்சம் (XXI;10-11) கூறுகிறது. இவர்கள் கி. மு. 177 முதல் 155 வரையில் இலங்கையை அரசாண்டார்கள்.

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும் என்பது காற்றின் உதவியினுல் கப்பல்களில் கடல் வழியாகக் கொண்டுவரப் பட்ட கறி (மிளகு) மூட்டை. அக் காலத்தில் சிறந்த மிளகு சேர நாட்டு மலைச் சரிவுகளில் தான் உண்டாயிற்று. அதற்கு அடுத்தபடியாகச் சாவக நாட்டில் (ஜாவா சுமத்ரா தீவுகளில்) மிளகு உண்டாயிற்று. ஆனுல், சாவக நாட்டு மிள்கு சேரநாட்டு மிளகைப்போல அவ்வளவு சிறந்ததன்று

Koviloor Digital Library
சேர நாட்டு மிளகை யவனர்கள் பெரிய நாவாய்களில் வந்து பெருவாரியாக வாங்கிக் கொண்டு போன படியால் அது பற்றுக்குறைப் பொருளாக இருந்தது. ஆகவே கிழக்குக் கரைப் பக்கத்திலிருந்த சோழ நாட்டு வாணிகர் சாவக நாட்டிலிருந்து மிளகைக் கொண்டு வந்து விற்ருர்கள் இந்த மிளகைத்தான் 'காலின் வந்த கருங்கறி மூடை' என்று கூறப்பட்டது. (கால்-காற்று, காலின் வந்த-காற்றின் உதவியினுல் கப்பலில் வந்த.)

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும் என்பன இமய மலைப் பக்கத்தில் கிடைத்த மணியும் பொன்னும். இவை வட இந்தியாவிலிருந்து கங்கையாற்றின் முகத்துவாரத்தின் வழியாகக் கடலில் வந்தவை.

குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும் என்பன மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் (சைய மலைகள்) உண்டான சந்தனக் கட்டை, அகிற் கட்டையாகும். இவை தெய்வங்களுக்கும் மகளிர் கூந்தலைப் புலவர்த்துவதற்கும் அக் காலத்தில் பெரிதும் உபயோகப்பட்டவை. சந்தனம் சாந்தாக அறைக்கப்பட்டு உடம்பில் பூசப்பட்டது. இவை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில் கிடைத்தன. (இவை யல்லாமல் ஆரமும் அகிலும் சாவக நாட்டிலிருந்தும் கொண்டுவரப் பட்டன.)

தென் கடல் முத்து என்பது பாண்டி நாட்டுக் கடல் களில் (கொற்கை, குமரி முதலான இடங்களில்) உண்டான முத்து, பாண்டி நாட்டுக் கொற்கை முத்து உலகப் புகழ் பெற்றது.

குணகடல் துகிர் என்பது கிழக்குக் கடலில் உண்டான பவழம் (துகிர்-பவழம். குணகடல்-கிழக்குக் கடல்) சாவக நாட்டில், பசிபிக் மாக்கடல்களில் பவழப் பூச்சிகளால்

Noolaham Digital Library

உண்டான பவழங்கள் ... கொண்டுவரப் பட்டன. (இவையல்லாமல் மத்திய தரைக் கடலில் உண்டான பவழங்களை யவன வாணிகரும் மேற்கிலிருந்து கொண்டு வந்தனர்.)

கங்கை வாரி என்பது வடக்கே கங்கை யாற்றங்கரை மேலிருந்த பாடலிபுரம், வாரணாசி (காசி) முதலான ஊர்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பொருள்கள். அப் பொருள்களின் பெயர் கூறப்படவில்லை. காவிரிப் பயன் என்பது காவிரியாறு பாய்கிற சோழ நாட்டுப் பொருள்கள். இவை உள்நாட்டுப் பொருள்கள். இவற்றின் பெயர் கூறப்படவில்லை, இவை ஏற்றுமதிக்காக இத் துறை முகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன.

ஈழத்து உணவு என்பது இலங்கையில் உண்டான உணவுப் பொருள்கள். (ஈழம்-இலங்கை. அந்த உணவுப் பொருள்களின் பெயரும் தெரியவில்லை.

காழகத்து ஆக்கம் என்பது காழகத்து (பர்மா தேசம்)ப் பொருள்கள். இவற்றின் பெயரும் கூறப்படவில்லை. அரியவும் பெரியவும் என்பது தமிழ் நாட்டில் கிடைத்தற்கு அருமையானவையும் விலையுயர்ந்தவையும் ஆன பொருள்கள்.

இவ்வாறு பல அயல்நாட்டுப் பொருள்கள் காவிரித் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன என்பதைப் பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன.

> "மலைப்பஃ றாரமும் கடற்பஃ றாரமும்
> வளம் தலை மயங்கிய துளங்குகல இருக்கை"

என்று சிலம்பு (6:153-155) கூறுகிறது. (தாரம்-பண்டங்கள்) மலையில் உண்டாகும் பொருள்களும் கடலில்

Koolnoor Digital Library

உண்டாகும் பொருள்களும் இத் துறைமுகத்தில் இறக்குமதியாயின.

இவ்வாறு வாணிகப் புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம் பட்டினம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் புயற் காற்றடித்து வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து நீரில் முழுகி விட்டதை மணிமேகலை கூறுகிறது. ஆனால் இப் பட்டினம் அடியோடு முழுகிவிடவில்லை. வெள்ளம் வடிந்த பிறகு மீண்டும் இப் பட்டினம் நெடுங்காலம் பேர் பெற்றிருந்தது. கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த பட்டினத்து அடிகள் (பட்டினத்துப் பிள்ளையார்) காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தவர். அவர் துறவியாவதற்கு முன்பு இப் பட்டினத்தில் பேர்போன கப்பல் வாணிகனாக (மாநாய்கனாக) இருந்தார். பிற்காலச் சோழர் காலத்திலும் காவிரிப் பூம்பட்டினம் பேர் பெற்றிருந்தது. பிறகு இப் பெரிய பேர்போன பட்டினம் சிறப்புக் குன்றிச் சிறிது சிறிதாகப் பெருமை குறைந்து இப்போது குக்கிராமமாக இருக்கிறது. இங்கு அண்மையில் தொல்பொருள் துறை ஆய்வாளர் நிலத்தை யகழ்ந்து பார்த்த போது பல பழம்பொருள்கள் கிடைத்தன. அவை இப் பட்டினத்தின் பழங்காலச் சிறப்புக்குச் சான்றாக இருக்கின்றன.

தொண்டித் துறைமுகம்

சங்க காலத்திலே கிழக்குக் கரையிலும் மேற்குக் கரையிலும் இரண்டு தொண்டிப் பட்டினங்கள் இருந்தன. இரண்டும் துறைமுகப் பட்டினங்கள். ஒரு தொண்டி சேர நாட்டில் மேற்குக் கடற்கரையில் இருந்தது; மற்றொரு தொண்டி பாண்டி நாட்டில் கிழக்குக் கடற்கரையில் இருந்தது. இந்தத் தொண்டி கிழக்குக் கரையிலிருந்த பாண்டி நாட்டுத் தொண்டியாகும். கடைச் சங்க காலத்துப் புலவரான அம்மூவனார் ஐங்குறு நூற்றில் நெய்தற்றிணை

Kovilean Digital Library

யில் தொண்டிப் பத்து என்னும் தலைப்பில் பத்துச் செய்யுட்களைப் பாடியுள்ளார். அது சேர நாட்டுத் தொண்டி. அந்தப் புலவரே அகநானூறு பத்தாம் செய்யுளில் பாண்டி நாட்டுத் தொண்டியைப் பாடியுள்ளார். இந்தத் தொண்டியை இவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

"கொண்ட லொடு
குரூஉத் திரைப் புணரி யுடைதரும் எக்கர்ப்
பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன்
கொண்டி
மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளங்கெழு தொண்டி". (அகம் 10:8-13)

கிழக்குக் கடலிலிருந்து வீசுகிற கடற்காற்றுக்குக் கொண்டல் காற்று என்பது பெயர். இந்தத் தொண்டி கிழக்குக் கடற்கரையிலிருந்தது என்பதைக் கொண்டல் காற்று வீசுகிற தொண்டி என்று கூறுவதிலிருந்து அறிகிறோம். இந்தத் தொண்டி பாண்டி நாட்டில் இப்போதைய இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் இருந்தது என்று தோன்றுகிறது.

இந்தத் தொண்டித் துறைமுகத்தைச் சிலப்பதிகாரக் காவியமும் கூறுகின்றது. கடல் கடந்த நாடுகளிலிருந்து அகிற் கட்டை, சந்தனக் கட்டை, பட்டுத் துணி, சாதிக்காய் இலவங்கம், கும்குமப்பூ, கருப்பூரம் முதலான வாசனைப் பொருள்களை ஏற்றி வந்த நாவாய்கள் கொண்டல் காற்றின் உதவியினால் தொண்டித் துறைமுகத்துக்கு வந்ததையும் இறக்குமதியான அந்தப் பொருள்களைத் தொண்டியிலிருந்து பாண்டியனின் தலைநகரான மதுரைக்கு அனுப்பப்பட்டதையும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

"ஓங்கிரும் பரப்பின்
வங்க ஈட்டத்துத் தொண்டியோர் இட்ட

Koviloor Digital Library

அகிலும் துகிலும் ஆரமும் வாசமும்
தொடு கருப்பூரமும் சுமந்துடன் வந்த
கொண்டலொடு புகுந்து கோமகன் கூடல்
வெங்கண் நெடுவேள் வில்விழாக் காணும்
பங்குனி முயக்கத்துப் பனியரசு".

(ஊர் காண்க காதை, 106-112.)

இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம் கிழக்குக் கடலுக்கப்பால் கீழ்க் கோடி நாடுகளிலிருந்து வந்தவை. இந்தக் காலத்தில் இந்தோனேஷியா என்றும், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் என்றும் கூறப்படுகின்ற தீவுகள் அந்தக் காலத்தில் சாவக நாடு என்று கூறப்பட்டன. இங்குக் கூறப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் சாவக நாட்டுக்கே யுரியவை, இப் பொருள்கள் அந்தக் காலத்தில் வேறு எங்கும் .கிடைக்காதவை. கீழ்க்கடல். தீவுகளி லிருந்து கொண்டுவரப்பட்டுத் தொண்டித் துறைமுகத்தில் இறக்குமதியான பொருள்கள் அகில், துகில், ஆரம், வாசம், கருப்பூரம் முதலானவை என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. இவற்றை விளக்கிக் கூறுவோம்.

அகில்

இது ஒருவகை மரத்தின் கட்டை. நெருப்பில் இட்டுப் புகைக்கப்படுவது; புகை மணமாக இருக்கும். கோவில் களில் தெய்வங்களுக்கு நறுமணம் புகைக்கவும், மகளிர் கூந்தலுக்குப் புகைத்து மணமேற்றவும் மற்றும் சிலவற்றுக் கும் உபயோகிக்கப்பட்டது. அகில் மரங்கள் தமிழ் நாட்டில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலும் இருந்தன. ஆனால் சாவக நாட்டு அகில் தரத்தில் உயர்ந்தது, பேர் போனது. கிழக்குக் கோடி நாடுகளிலிருந்து வந்த காரகில் சிறந்தது என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் "குண திசை மருங்கில் காரகில் என்று (சிலம்பு. 4:36) கூறுகின்றது.

Koviloor Digital Library

துகில்

துகில் என்பது இங்குப் பட்டுத் துணிகளைக் குறிக்கிறது. சங்க காலத்தில் பட்டுத் துணிகள் சீன நாட்டில் மட்டும் கிடைத்தன, அக் காலத்தில் பட்டு வேறு எங்கும் கிடைக்கவில்லை. சீனநாட்டு வாணிகர் பட்டு முதலான பொருள்களைக் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து சாவக நாட்டில் (கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில்) விற்றார்கள். அக் காலத்தில் சீனர் தமிழ்நாட்டுக்கு வரவில்லை. சாவக நாட்டோடு நின்று விட்டார்கள். அவர்கள் சாவக் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்த பட்டுகளைத் தமிழ் நாட்டு வாணிகர் அங்கிருந்து கொண்டு வந்து தமிழ் நாட்டில் விற்றார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து பட்டுத் துணியை மேல் நாட்டு வாணிகர் வாங்கிக்கொண்டு போய் மேற்கு நாடுகளில் விற்றார்கள்.

ஆரம்

ஆரம் என்பது சந்தனம். சந்தன மரம் தமிழ் நாட்டில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை (சய்ய மலை)களிலும் உண்டாயிற்று. ஆனால் இந்தச் சந்தனத்தைவிட சாவக நாட்டுக் சந்தனம் தரத்திலும் மணத்திலும் உயர்ந்தது. அது வெண்ணிறமாக இருந்தது. அகிற்கட்டையைப் போலவே சந்தனக் கட்டையும் சாவக நாட்டிலிருந்து அக் காலத்தில் இங்கு இறக்குமதியாயிற்று.

வாசம்

வாசம் என்பது வாசனைப் பொருள்கள். அவை கிராம்பு, (இலவங்கம்) குங்குமப்பூ, தக்கோலம், சாதிக்காய் முதலியவை. இந்த வாசப் பொருள்கள் அக் காலத்தில் சாவக நாட்டில் மட்டும் உண்டாயின; வேறெங்கும் இவை அக் காலத்தில் கிடைக்கவில்லை.

Koviloor Digital Library

கருப்பூரம்

கருப்பூரம் என்பது சாவக நாட்டில் சில இடங்களில் உண்டான ஒருவகை மரத்தின் பிசின். கருப்பூரத்தில் பல வகையுண்டு. ஆகையினால் இது 'தொடு கருப்பூரம்" என்று கூறப்பட்டது. கருப்பூர வகைக்குப் பளிதம் என்றும் பெயர் உண்டு. ஒருவகைப் பளிதம் தாம்பூலத்துடன் அருந்தப் பட்டது. அது மணமுள்ளது, விலையுயர்ந்தது.

கிழக்குக் கடற் கோடியில் கடல் கடந்த சாவக நாட்டுத் தீவுகளில் உண்டான இந்தப் பொருள்கள் தொண்டித் துறைமுகத்தில் இறக்குமதியானதைச் சிலப்பதி காரம் கூறுவலிருந்து அறிகிறோம். தொண்டித் துறைமுகத் தைப் பற்றி நாம் அறிவது இவ்வளவுதான்.

'தொண்டியோர்' என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் என்னும் உரையாசிரியர் தம்முடைய உரையில் 'சோழ குலத்தோர்' என்று உரை எழுதுகிறார். இது தவறு என்று தோன்றுகின்றது. தொண்டி இவர் காலத்தில் சோழர் ஆட்சிக்குக் கீழடங்கியிருக்கக் கூடும். ஆனால், சிலப்பதி காரக் காலத்தில் தொண்டி, கூடல் (மதுரை) அரசனாகிய பாண்டியனுக்குக் கீழடங்கியிருந்தது. தொண்டியில் பாண்டிய குலத்து அரசன் ஒருவன் இருந்தான் என்று தோன்றுகிறது. பாண்டி நாட்டின் முக்கியத் துறைமுக மாகிய கொற்கையில் பாண்டிய குலத்து இளவரசன் இருந்தது போலவே, தொண்டித் துறைமுகப் பட்டினத் திலும் ஒரு பாண்டிய இளவரசன் இருந்திருக்கக் கூடும்.

தொண்டித் துறைமுகப் பட்டினம் பிற்காலத்தில் சிறப்புக் குன்றி இக் காலத்தில் குக்கிராமமாக இருக்கிறது.

மருங்கூர்ப் பட்டினம்

மருங்கூர்ப்பட்டினம் மருங்கை என்றும் கூறப்பட்டது. இது பாண்டி நாட்டின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த துறைமுகம்.

Koviloor Digital Library

பாண்டி நாட்டுப் புலவரான நக்கீரர், காயல்களும் (உப்பங் கழிகள்) தோட்டங்களும் உள்ள மருங்கூர்ப் பட்டினத்தின் கடைத் தெரு செல்வம் கொழித்திருந்தது என்று கூறுகின்றார்.

> 'விழுநிதி துஞ்சும் வீறுபெறு திருநகர்
> இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து
> எல்லுமிழ் ஆவணம்' (அகம். 227:19-21)

அங்காடியில் குவித்து வைத்திருந்த இருல்களைக் கவர்ந்து கொண்டு போய்ச் காக்கைகள் துறைமுகத்தில் நிற்கும் கப்பல்களின் பாய்மரக் கம்பத்தில் அமர்ந்து தின்றன என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

> 'அகலங்காடி யசை நிழற் குவித்
> பச்சிருக் கவர்ந்த பசுங்கண் காக்கை
> தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்
> மருங்கூர்ப் பட்டினம்" (நற்றிணை. 258;7-10)

மருங்கூர்ப் பட்டினத்துக்கு மேற்கே அதைச் சார்ந்து ஊணூர் என்றும் ஊர் இருந்தது. ஊணூர் மதில் அரண் உடையதாக இருந்தது.

> 'கடிமதில் வரைப்பின் ஊணூர் உம்பர்
> விழுநிதி துஞ்சும் வீறுபெறு திருநகர்
> இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினம்"
> (அகம் 227:18-20)

ஊணூரைச் சூழ்ந்து நெல்வயல்கள் இருந்தன. 'முழங்கு கடல் ஓதம் காலைக் சொட்கும் பழம்பல் நெல்லின் ஊணூர்' என்று மருதன் இளநாகனர் (அகம் 220) கூறுகிறார்.

சோழ நாட்டிலிருந்த பேர்போன காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் துறைமுகப் பகுதி மருவூர்ப்பாக்கம் என்றும்

Koviloor Digital Library

நகர்ப் பகுதி பட்டினப்பாக்கம் என்றும் இருகூறாகப் பிரிந்திருந்தது போல இவ்வூரும் மருங்கூர்ப் பட்டினம் ஊணூர் என்று இரு கூறாகப் பிரிந்திருந்தன. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் பட்டினப்பாக்கம் மதிலையும் அகழியையும் கொண்டிருந்தது போல, ஊணூரும் மதில் சூழ்ந்திருந்தது.

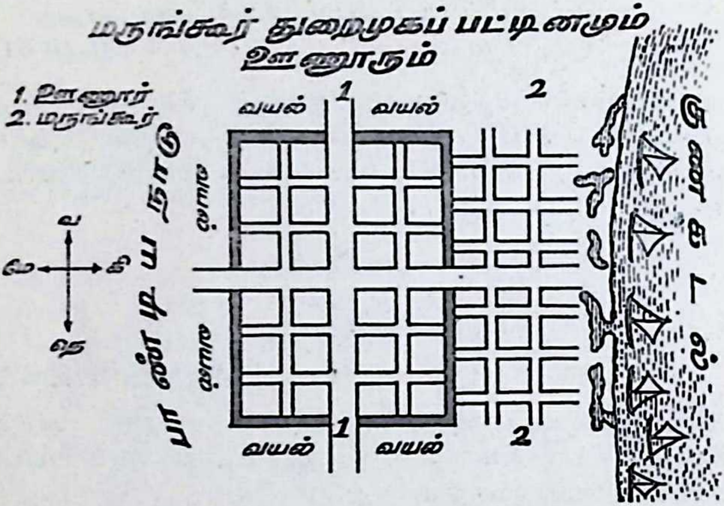

மருங்கூரும் ஊணூரும் சேர்ந்து நெல்லூர் அல்லது சாலியூர் என்று பெயர் பெற்றிருந்தது என்பதை மதுரைக் காஞ்சியினால் அறிகிறோம். தாலமி என்னும் கிரேக்கர் கூறுகிற சாலூர் (Salour) என்பது இந்தச் சாலியூர் ஆகும். மதுரைக் காஞ்சி இந்த நெல்லூரின் துறைமுகத்தைக் கூறுகிறது. 'தொடுவானம் பொருந்திய அச்சந்தருகின்ற பெரிய கடலிலே (அக்கரைத் தீவுகளிலிருந்து) அலைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு காற்றின் உதவியினால் இக்கரையை யடைவதற்குப் பாய்களை விரித்துக் கொண்டு வந்த பெரிய நாவாய்கள் இந்தத் துறைமுகத்திலே கூட்டமாக வந்து

Koviloor Digital Library

தங்கின. நாவாய்களிலிருந்து பண்டங்களை இறக்கு மதி செய்த போது முரசு முழங்கிற்று. கப்பல்கள் துறை முகத்தில் தங்கியிருந்த காட்சியானது வெள்ளத்தை முற்றுகை செய்யும் மலைபோலத் தோன்றிற்று. இப்படிப் பட்ட வாணிக வளமுள்ள சாலியூரை (நெல்லூரை)க் கொண்ட பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்' என்று பொருளுள்ள செய்யுளைக் கூறுகின்றது மதுரைக் காஞ்சி:

"வான் இயைந்த இருமுந்நீர்ப்
பேஎ நிலைஇய பெரும் பெளவத்துக்
கொடும் புணரி விலங்கு போழக்
கடுங் காலொடு கரை சேர
நெடுங் கொடிமிசை இதை எடுத்து
இன்னிசைய முரச முழங்கப்
பொன் மலிந்த விழுப் பண்டம்
நாடார நன்கிழிதரும்
ஆடியற் பெருநாவாய்
மழை முற்றிய மலை புரையத்
துறை முற்றிய துளங்கிருக்கைத்
தெண்கடற் குண்டகழிச்
சீர் சான்ற உயர் நெல்லின்
ஊர் கொண்ட உயர் கொற்றவ' (அடி.75-88)

பாண்டிய நாட்டுக் கடற்கரை வளத்தையும் வாணிகத்தையும் மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சியில் கூறுகிறார். கடலில் உண்டான முத்துக்களும் சங்குகளை அறுத்து உண்டாக்கின வளைகளும், கப்பல் வாணிகர் கொண்டு வந்த நவதானியங்களும், மீன்களை உப்பிட்டுப் பதப்படுத்திய உப்புக் கண்டங்களும் (கருவாடு) ஆகியவற்றை நாவாய்களில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் அயல் நாடுகளில் விற்று அங்கிருந்து குதிரை முதலான பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்ததைக் கூறுகிறார்.

Koviloor Digital Library

"முழங்கு கடல் தந்த விளங்குகதிர் முத்தம்
அரம் போழ்ந் தறுத்த கண்ணேர் இலங்குவளை
பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்
இருங்கழிச் செறுவிற் றீம்புளி வெள்ளுப்புப்
பரந்தோங்கு வரைப்பின் வன்கைத் திமிலர்
கொழுமீன் குறை இய துடிக்கட் டுணியல்
விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்
நனந்தலைத் தேஎத்து நன்கலன் உய்ம்மார்
புணர்ந்துடன் கொணர்ந்த புரவியோடனைத்தும்
வைகல் தோறும் வழிவழிச் சிறப்ப."

(அடி 315—324)

கொற்கை

மருங்கூர்ப் பட்டினத்துக்குத் தெற்கே கொற்கைக் குடாக் கடலும் அதன் மேற்குக் கரையில் கொற்கைப் பட்டினமும் இருந்தன. கொற்கையை பெரிப்ளுஸ் என்றும் கிரேக்க நூல் கொல்கிஸ் (Kolkius) என்று கூறுகின்றது. தாலமியும் இதைக் கூறுகிறார். கொற்கைக் குடாக் கடல் அக் காலத்தில் நிலத்தின் உள்ளே ஐந்து மைல் ஊடுருவி யிருந்தது. இங்கு முத்துச் சிப்பிகளும் சங்கு வளைகளும் உண்டாயின. கொற்கை முத்து உலகப் புகழ்பெற்ற கொற்கைக் குடாக் கடலில் அக் காலத்தில் தாமிரபரணி ஆறு சென்று விழுந்தது. அந்த ஆற்றின் கரைமேல் கடற் கரைப் பக்கத்தில் பேர் போன செயற்கைப் பட்டினம் இருந்தது. இங்குப் பாண்டிய இளவரன் இருந்தான். கி. பி. 10-ம் நூற்றுண்டுக்குப் பிறகு கொற்கைக் குடாக் கடல் மண் தூர்ந்துடைய மறைந்து போய் இப்போது நிலமாக மாறிவிட்டது. கொற்கைக் குடாக் கடல் நிலமாக மாறிப் போனதற்குக் காரணம், தாமிரபரணி ஆறு அடித்துக் கொண்டு வந்த மணலும் கடல் அலை அடித்துக் கொண்டு வந்த மணலும் ஆக இரண்டு புரத்திலும் மணல்

Koviloor Digital Library

தூர்ந்த படியினால்தான். மணல் தூர்ந்தது வெகு காலமாக நடந்து கொண்டு வந்து கடைசியில் கடலே மறைந்து போயிற்று. கொற்கைப் பட்டினம் இருந்த இடம் இப்போது கடற்கரைக்கு மேற்கே மூன்று மைல் தூரத்தில் மாறமங்கலம் என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கொற்கை யிலிருந்த பாண்டிய இளவரசன் வெற்றிவேற்செழியன்.

கொற்கைப் பட்டினம் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்ததுமல்லாமல், அங்கு முத்துக்களும் சங்குகளும் விற்கப்பட்டன. கொற்கைக் கடலில் முத்துச் சிப்பிகளும் சங்குகளும் உண்டான படியால் இங்கு முத்துகளும் சங்கு களும் கிடைத்தன.

குமரி

இது பாண்டிய நாட்டின் தெற்கே குமரிக் கடலில் இருந்தது. சன்னியா குமரி என்றுங் கூறப்படும். இது துறை முகப் பட்டினமாகவும் புண்ணியத் தீர்த்தமாகவும் இருந்தது. இந்தத் துறைமுகத்தைத் தாலமி, பெரிபுளூஸ் என்னும் கிரேக்கர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கொமரா, கொமராய், கொமரியா என்று அவர்கள் குமரியைக் கூறி யுள்ளனர். இத் துறைமுகத்தைக் 'குமரியம் பெருந்துறை' என்று மணிமேகலை கூறுகின்றது. பாண்டியனைக் 'கொற்கைக் கோண்கன் குமரித் துறைவன்' என்று சிலம்பு கூறுகின்றது. பிற்காலத்தில் இராமேசுவரம் புண்ணிய தீர்த்தமாக கருதப்படுவதற்கு முன்பு கொற்கைத் துறை புண்ணியத் தீர்த்தமாகக் கருதப்பட்டு, கங்கையில் நீராடின வர் குமரிக்கு வந்து நீராடிச் சென்றார்கள். பிற்காலத்தில் இந்தத் துறைமுகத்துக்கு வாணிகக் கப்பல்கள் வருவது நின்று போயிற்று. கொற்கைத் துறைமுகத்துக்கு அப்பால் கொற்கை என்னும் ஊர் இருந்ததென்றும், அங்குக்

Koviloor Digital Library

கோட்டைகள் அமைந்திருந்தனவென்றும் அங்கு ஒரு கப்பல் தொழிற் சாலையிருந்ததென்றும் பெரிபுளுஸ் என்னும் கிரேக்கமொழி நூல் கூறுகின்றது.

தமிழகத்தின் மேற்குக்கரைத் துறைமுகங்கள்

பாரத தேசத்தின் மேற்குக் கரையில் இருந்த பழைய காலத்துத் துறைமுகப் பட்டினங்களைக் கூறுவோம்.

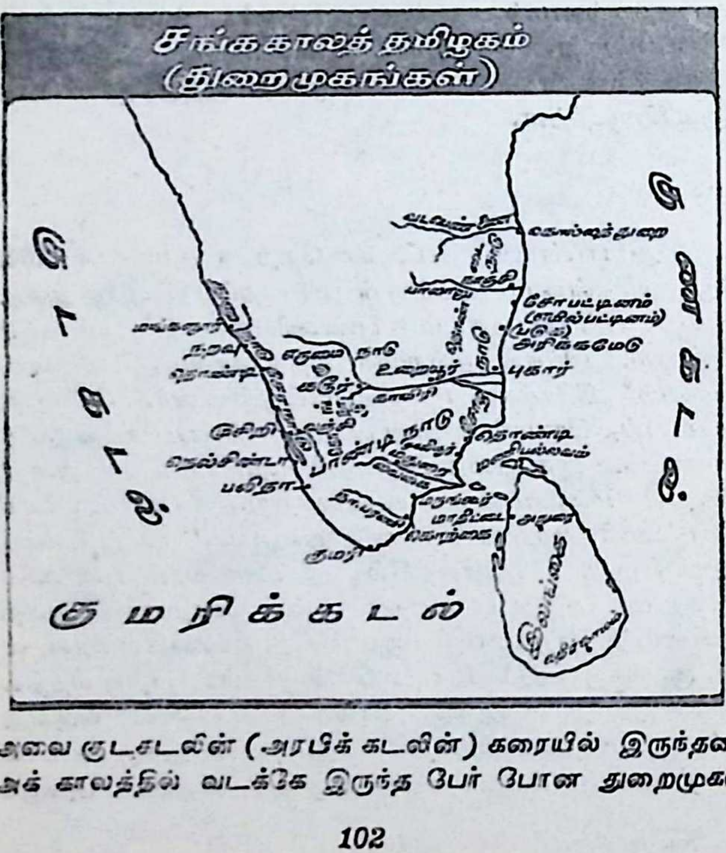

அவை குடகடலின் (அரபிக் கடலின்) கரையில் இருந்தன. அக் காலத்தில் வடக்கே இருந்த பேர் போன துறைமுகங்

Koviloor Digital Library

மின்னகரம் என்பது. மின்னகரம் சிந்துநதி, கடலில் சேரும் புகர் முகத்தில் இருந்தது. அதற்குத் தெற்கே புரோச் (Broach) என்னும் பாரிகச்சத் துறைமுகமும், சோபாரர் 'சூரத்துத்' துறைமுகமும் இருந்தன. இந்தத் துறைமுகங்களில் அராபிய, யவன வாணிகர்கள் மேற்கிலிருந்து வந்து வாணிகம் செய்தார்கள். இந்தத் துறைமுகங்கள் அக்காலத்தில் அப் பகுதிகளையரசாண்ட சதகர்ணி (சாதவாகன) அரசர்களுக்குரியவை. இந்தத் துறைமுகங்களைக் கைப்பற்றச் சாகர் என்னும் அரசர்கள் சதகர்னி அரசர்களோடு அடிக்கடி போர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இத் துறைமுகங்கள் சிலகாலம் சதகர்ணிகளுக்கும் சிலகாலம் சாகர்களுக்கும் உரியதாக இருந்தன. கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் இவ்விதமாக இந்தத் துறைமுகப் பட்டினங்கள் இருவர் ஆட்சியிலும் மாறிக் கொண்டிருந்தன.

அக் காலத் தமிழகம், மேற்குக் கரையில் துளு நாட்டையும் (தென் கன்னட வட கன்னட மாவட்டங்கள்) தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. தமிழகத்தின் மேற்குக் கரையில் வடகோடியிலிருந்த அக் காலத்துத் துறைமுகப் பட்டினம் மங்களூர். மங்களூர் இப்போதும் சிறிய துறைமுகமாக இருக்கின்றது. ஆனல் சங்க காலத்தில் அது பெரிய பேர் போனத் துறைமுகமாக இருந்தது. துளு நாட்டை அக் காலத்தில் நன்னன் என்னும் பெயருள்ள வேள் அரசர்கள் அரசாண்டார்கள். மங்களூருக்குத் தெற்கே இருந்த துறைமுகப் பட்டினம் நறவு. இதுவும் துளு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்தது.

நறவுக்குத் தெற்கே தொண்டி, பரக்கெ, நீல்கண்ட முதலான துறைமுகங்கள் இருந்தன. இவை சேரநாட்டைச் சேர்ந்த துறைமுகங்கள். இத் துறைமுகங்களைப் பற்றிக் கூறுவோம்.

Koviloor Digital Library

சங்க காலத்தில் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது துளுநாடு. துளுநாட்டை நன்னன் என்னும் பெயருள்ள அரசர் பரம்பரை யரசாண்டு வந்தது. துளுநாட்டின் முக்கியத் துறைமுகமாக இருந்தது மங்களூர். நேத்திராவதி ஆறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் மங்களூர் இருந்தது. இப்போதும் மங்களூர் சிறு துறைமுகப் பட்டினமாக இருக்கிறது. மங்களூரில் இருந்த மங்கலாதேவி கோயில் பேர் போனது. சிலப்பதிகாரம் மங்கலாதேவி கோயிலைக் கூறுகின்றது.

மங்களூர் துறைமுகத்தில் யவன வாணிகர் வந்து வாணிகம் செய்தார்கள். தாலமி என்னும் யவனர் இந்தத் துறைமுகப்பட்டினத்தை மகளூர் என்று கூறியுள்ளார். மங்களூரைத்தான் இவர் இப்படிக் கூறியுள்ளார். பிளினி என்றும் யவனர் இதை 'நைத்ரியஸ்' (Nitrias) என்று கூறியுள்ளார். நைத்ரியஸ் என்பது நேத்திராவதியாறு. நேத்திராவதி ஆற்று முகத்துவாரத்தில் இருக்கிறபடியால் இதை நைத்ரியஸ் என்று கூறினர் போலும். மேலும், இவர் இந்த இடத்தில் கடற்கொள்ளைக்காரர் இருந்தனர் என்றும் கூறுகின்றார். மங்களூருக்கு மேற்கே கடலில் ஒரு சிறு தீவில் குறும்பர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் கடம்ப மரத்தைக் காவல் மரமாக வளர்த்திருந்தார்கள். அவர்கள் வாணிகத்துக்காக வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தனர். அதனால் சேரநாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு யவனக் கப்பல்கள் வருவது தடைப் பட்டன. அப்போது, இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன் தன் இளைய மகனை செங்குட்டுவன் தலைமையில் கடற் படையை யனுப்பிக் கடற்கொள்ளைக் குறும்பரையடக்கினன். இச் செய்திகளைப் பதிற்றுப்பத்து இரண்டாம் பத்து, ஐந்தாம் பத்துகளால் அறிகின்றோம்.

Koviloor Digital Library

நறவு

துளு நாட்டிலே மங்களூர்த் துறைமுகத்துக்குத தெற்கே நறவு என்னும் துறைமுகப்பட்டினம் இருந்தது. இதுவும் துளுநாட்டைச் சேர்ந்தது. துளுநாட்டு நன்னன் ஆட்சியில் இது இருந்தது. (நறவு என்னும் சொல்லுக்கு கள், மது என்னும் பொருளும் உண்டு. ஆகையால் நறவு என்னும் பெயர் உள்ள இந்தப் பட்டினத்தைத் தமிழ்ப் புலவர் 'துவ்வா நறவு' (உண்ணைப்படாத நறவு) என்று கூறினர். சேர மன்னர் துளுநாட்டு நன்னனை வென்று துளுநாட்டு ஆட்சியைக் கைக்கொண்டபோது, ஆடு கோட் பாட்டுச் சேரலாதன் (சேரன் செங்குட்டுவனுடைய மாற்றாந்தாயின் மகன்) இந்த நறவுத் துறைமுகப் பட்டினத்தில் இருந்தான் என்று பதிற்றுப்பத்து (6ஆம்பத்து 10ஆம் செய்யுள்) கூறுகின்றது. யவன நாட்டுக் கப்பல் வாணிகர் இங்கு வந்து வாணிகம் செய்தார்கள். அவர்கள் நறவை 'நவ்ரா' என்று கூறினர்கள்.

தொண்டி

இது மேற்குக் கடற்கரையில் சேரநாட்டில் இருந்த தொண்டி. (பாண்டி நாட்டில், கிழக்குக் கடற்கரையிலும் ஒரு தொண்டி இருந்தது.) ஐங்குறு நூற்றில் நெய்தற் பத்தைப் பாடிய அம்மூவனர் தொண்டிப்பத்து என்னும் தலைப்பில் பத்துச் செய்யுட்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய தொண்டி இந்தச் சேரநாட்டுத் தொண்டியாகும். இந்தத் தொண்டிப் பட்டினம் கொங்கு நாட்டையரசாண்ட பொறையர்களின் ஆட்சியிலிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. பொறையர் சேர அரசர்களின் இளைய வழியினர். கொங்கு நாட்டையரசாண்ட அவர்களுக்கு, உள்நாடாகிய கொங்கு நாட்டில் துறைமுகப்பட்டினம் இல்லாதபடியால், சேர நாட்டுத் துறைமுகப்பட்டினமாகிய தொண்டியை வைத்

Kovilloor Digital Library
திருந்தனர் என்று தோன்றுகின்றது. சேரன் செங்குட்டுவனுடைய தம்பியாகிய (மாற்றாந்தாயின் மகன்) ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், வடக்கே தண்டாரணியத்திலிருந்து கொண்டுவந்த வருடைப் பசுக்களைத் தொண்டிக்குக் கொண்டுவந்து தானங் கொடுத்தான்.

"தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்ட வருடையைத்
தொண்டியுட் டந்து கொடுப்பித்து".

(6ஆம்பத்து. பதிகம்)

சங்க காலத்திலிருந்த பொய்கையார் என்னும் புலவர் இந்தத் தொண்டியில் வாழ்ந்தவர். (புறம் 48). தொண்டித் துறைமுகத்தில் அக்காலத்தில் யவன வாணிகர் வந்து வாணிகம் செய்தனர். தாலமி (Ptolemv) என்னும் யவனர் இந்தத் தொண்டியைத் தைண்டிஸ் (Tyndis) என்று கூறியுள்ளார். இங்கு நடந்த வாணிகத்தைப்பற்றி வேறொன்றும் தெரியவில்லை.

மாந்தை

சேரநாட்டுத் 'துறைமுகப் பட்டினமாகிய மாந்தை துறைகெழு மாந்தை,' 'கடல்கெழு மாந்தை' என்று கூறப் 'படுகின்றது. மாந்தை மரந்தை என்றும் கூறப்பட்டது. மாந்தைப் பட்டினத்தில், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பொன் வயிரம் மணி முதலான பெருஞ் செல்வத்தை ஆம்பல் கணக்கில் (ஆம்பல் என்பது கணிதத்தில் பெருந் தொகையைக் குறிப்பது) புதைத்து வைத்திருந்தான் என்று மாமூலனர் கூறுகிறர். இந்தப் பெருஞ் சேரலாதன் கடற் கொள்ளைக்காரக் குறும்பரை அடக்கினவன்.

"வலம்படு முரசிற் சேரலாதன்
முந்நீரோட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவிற் பொறித்து

Koviloor Digital Library

நன்னகர் மாந்தை முற்றத்து ஒன்னார்
பணிதிறை தந்த பாடுசால் நன்கலம்
பொன் செய்பாவை வயிரமொடு ஆம்பல்
ஒன்றுவாய் நிறையக் குவைஇ அன்றவண்
நிலந்தினத் துறந்த நிதியம்"

(அகம். 127: 3-10)

இந்தத் துறைமுகத்தைப் பற்றி வேறொன்றும் தெரியவில்லை.

முசிறித் துறைமுகம்

முசிறித் துறைமுகப்பட்டினம் சேரநாட்டுத் துறை மூகப்பட்டினங்களில் பேர்போனது. அக்காலத்தில் அது, கிழக்குக் கடற்கரையில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப் பூம்பட்டினம் போல மேற்குக் கரையில் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்தது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து உண்டான பேரியாறு மேற்குக் கடலில் விழுந்த இடத்தில் முசிறித் துறைமுகம் அமைந்திருந்தது. சேரநாட்டுத் தலை நகரமாக அக்காலத்தில் இருந்த வஞ்சி (கரூர்) நகரம், பேரியாறு கடலில் விழுந்த இடத்துக்கு அருகில் பெரியாற்றின் கரைமேல் இருந்தது, வஞ்சி நகரத்திலே சேர அரசர் வாழ்ந்திருந்தார்கள். (இந்தச் சேரர் வஞ்சி, கொங்கு நாட்டு வஞ்சி (கரூர்) அன்று. சேர நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் வஞ்சி என்றும் கரூர் என்றும் பெயர் பெற்றிருந்த இரண்டு ஊர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தன.) சேர நாட்டுத் தலைநகரமான வஞ்சிமா நகரத்துக்கு மேற்கே கடற்கரையில் பேரியாறு கடலில் சேர்ந்த புகர் முகத்தில் முசிறித் துறைமுகப் பட்டினம் இருந்தது.

முசிறித் துறைமுகத்தில் முக்கியமாக மிளகு ஏற்றுமதியாயிற்று. யவனக் கப்பல்கள் மிளகை வாங்குவதற்காகவே முசிறிக்கு வந்தன. யவனர் முசிறியை முசிறிஸ் என்று

Koviloor Digital Library
கூறினார்கள். வால்மீகி இராமாயணம் முசிறியை மூரசிபதனம் என்று கூறுகின்றது. முசிறி வடமொழியில் 'முரசி' ஆயிற்று. முசிறிக் கடலில் முத்துச் சிப்பிகளும் உண்டாயின. சிப்பியிலிருந்து முத்து கிடைத்தது. முசிறியில் உண்டான முத்துக்களைக் கவ்டல்லியரின் அர்த்த சாத்திரம் கௌர்ணெயம் என்று கூறுகின்றது. பேரியாற்றுக்குச் சூர்ணியாறு என்றும் பெயருண்டு. சூர்ணியாற்றின் முகத்துவாரத்தில் உண்டானபடியால் இந்த முத்து கௌர்ணெயம் என்று பெயர் பெற்றது. சௌர்ணெயம் என்னும் பெயர் திரிந்து கௌர்ணெயம் என்றாயிற்று. முசிறிக் கடலில் உண்டான முத்துக்கள் முசிறிப் பட்டினத்தின் ஒரு பகுதியான பந்தர் என்னும் இடத்தில் விற்கப்பட்டன. முசிறிப் பட்டினத்தைச் சேர்ந்த பந்தரில் முத்துக்களும் கொடுமணம் என்னும் இடத்தில் பொன் நகைகளும் விற்கப்பட்டன என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.

'இன்னிசைப் புணரி இரங்கும் பௌவத்து
நன்கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர்க்
கமழுந் தாழைக் கானலம் பெருந்துறை.'
(6 ஆம்பத்து 5)

பந்தரிலும் கொடுமணத்திலும் முத்துக்களும் நன்கலங்களும் (நகைகள்) விற்கப்பட்டன என்று 7ஆம்பத்து 7ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

'கொடுமணம் பட்ட வினைமாண் அருங்கலம்
பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்'

என்று 8ஆம்பத்து (4:5-6) கூறுகின்றது. பந்தர் என்பது அரபு மொழிச் சொல். பந்தர் என்றால் ஆவணம், கடை வீதி என்பது பொருள். அக்காலத்திலேயே அரபியர் இங்கு வந்து வாணிகஞ் செய்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் தென்மேற்குப் பருவக் காற்றை ஹிப்பலஸ் என்னும் யவன மாலுமி அரபு வாணிகரிடமிருந்து அறிந்து கொண்டு, அக்காற்றின் உதவி யினால் நடுக்கடலினூடே கப்பலை முசிறிக்கு ஓட்டிக் கொண்டு வந்தான். தென்மேற்குப் பருவக்காற்றின் உதவியை யவனர் அறிவதற்கு முன்பு கப்பல்களைக் கரை யோரமாகச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தனர். அதனால் நெடுங்காலம் பிரயாணஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தது. பருவக்காற்றின் உதவி கண்டு பிடித்தபிறகு யவனக் கப்பல்கள் நேரே முசிறித் துறைமுகத்துக்கு விரைவாகவும் காலதாமதம் இல்லாமலும் வரத் தொடங்கின. இந்தப் பருவக் காற்றுக்கு ஹிப்பலஸ் என்ற பெயரை (அதைக் கண்டுபிடித்த ஹிப்பலஸ் என்பவன் பெயரை) யவனர் சூட்டினார்கள்.

யவனக் கப்பல்கள் பவழம் கண்ணாடி செம்பு தகரம் ஈயம் முதலான பொருள்களைக் கொண்டுவந்து முசிறியில் இறக்குமதி செய்து இங்கிருந்து பல பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு போயின. ஏற்றுமதியான பொருள் களில் முக்கியமானதும் அதிகமாகவும் இருந்தது மிளகு தான். யவனர் மிளகை ஏராளமாக ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு போனார்கள். உரோம் நாட்டில் மிளகு பெரிதும் விரும்பி வாங்கப்பட்டது. யவனர் மிளகை ஆவலோடு விரும்பி வாங்கினபடியால் அதற்கு 'யவனப் பிரியா' என்று பெயர் உண்டாயிற்று. பெரிய யவனக் கப்பல் வாணிகர் பொன்னைக் கொண்டு வந்து விலையாகக் கொடுத்து மிளகை வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். தாயங் கண்ணனார், யவனர் பொன்னைக் கொடுத்து மிளகை ஏற்றிக் கொண்டு போனதைக் கூறுகிறார்.

'சுள்ளியம் பேர்யாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

Koviloor Digital Library

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி'. (அகம் 149:8-11.)

சுள்ளியம் (பேரியாறு-பெரியாறு. நன்கலம்-நல்ல மரக்கலம். கறி-மிளகு.)

முசிறித் துறைமுகம் ஆழமில்லாமல் இருந்தபடியால் யவனரின் பெரிய கப்பல்கள் கரைக்கு வர முடியாமல் கடலில் தூரத்திலேயே நின்றன. ஆகவே தோணிகளில் மிளகை ஏற்றிக் கொண்டுபோய் யவனக் கப்பல்களில் ஏற்றிவிட்டு அதன் விலையாகப் பொன்னை வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். பரணர் இதை இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

"மனைக்குவைஇய கறிமூடையால்
கலிச் சும்மைய கரைகலக்குறுந்து
கலந்தந்த பொற்பரிசம்
கழித்தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து
... ...
முழங்குகடல் முழவின் முசிறி"
(புறம். 343:3-10)

(மனைக்குவை இய = வீடுகளில் குவித்து வைக்கப்பட்ட. கறிமூடை—மிளகு மூட்டை. கலம்தந்த—யவன மரக்கலங்கள் கொண்டு வந்த. பொற்பரிசம்—விலையாகிய பொன்).

கிரேக்கரும் ரோமரும் மட்டும் மிளகை வாங்கவில்லை. அக்காலத்தில் உலகத்திலே எல்லா மக்களும் மிளகை வாங்கினார்கள். அக்காலத்தில் மிளகாய் கிடையாதபடியால் எல்லாரும் மிளகை உணவுக்காகப் பயன்படுத்தினார்கள். பாரத நாட்டு மக்களும் மிளகைப் பயன்படுத்தினார்கள். முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து மிளகு கொண்டு போகப்பட்டபடியால் மிளகுக்கு 'மரிசி' என்று பெயர் உண்டாயிற்று. முசிறி

Koyiloor Digital Library

என்னும் பட்டினத்தின் பெயர்தான் மரிசி என்று மருவிற்று. உலகப்புகழ் பெற்றிருந்த முசிறித் துறைமுகப் பட்டினம் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றுண்டின் இடையில் வள்ளப் பெருக்கினுல் அழிந்துவிட்டது. கி.பி. 1341-இல் பெய்த பெருமழையின் காரணமாகப் பேரியாற்றில் வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டு முசிறிப் பட்டினம் வெள்ளத்தில் மூழ்கி மறைந்துபோயிற்று. அதனுல் அதனையடுத்துப் புதிய காயல்களும் துருத்திகளும் (மணல் தீவு) ஏற்பட்டன. முசிறித் துறைமுகம் முழுகிபோன படியால் அதற்கு அருகில் பிற்காலத்தில் கொச்சித் துறைமுகம் ஏற்பட்டது.

(முசிறிப் பட்டினத்துக்கு முயிரிக்கோடு என்றும மகோதை என்றும் மகோதைப் பட்டினம் என்றும் சங்க காலத்துக்குப் பிறகு பெயர் கூறப்பட்டது).

வைக்கரை

இது முசிறிக்குத் தெற்கேயிருந்த துறைமுகப் பட்டினம். கோட்டயத்துக்கு அருகிலே இருந்தது. இந்தத் துறைமுகத்தைத் தாலமி என்பவர் பக்கரே (Bakarei) என்று கூறுகிருர். இந்தத் துறைமுகத்தைப் பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை.

மேல்கிந்த

தாலமி என்பவர் இதை மேல்கிந்த (Melkynda) என்றும் பெரிபுளூஸ் என்னும் நூல் நெல்கிந்த என்றும் பிளினி என்பவர் நியாசிந்த என்றும் கூறுகின்றனர். தமிழில் இதை என்ன பெயரிட்டுக் கூறினுர்கள் என்பது தெரியவில்லை. இது வைக்கரைக்குத் தெற்கே இருந்தது. இதைப்பற்றியும் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

Koviloor Digital Library

இலங்கோன் (Elankon) என்னும் துறைமுகப் பட்டினத்தைத் தாலமி என்னும் யவனர் கூறி யுள்ளார். இது ஆயோய் (ஆய்) நாட்டில் இருந்த தென்று கூறுகின்றார். ஆய் நாடு பாண்டிய நாட்டில் இருந்தது. பொதிகை மலையைச் சூழ்ந்திருந்தது ஆய் நாடு. ஆய் மன்னர் பாண்டியருக்குக் கிழடங்கிச் சிற்றரசராக இருந்தார்கள். ஆய் நாட்டில் இருந்த துறைமுகத்தைத் தாலமி இலங்கோன் என்று குறிப்பிடுவது விழிஞம் என்னும் துறைமுகப் பட்டினமாகும். விழிஞம் மிகப் பழமையான சரித்திரப் புகழ்ப்பெற்ற துறைமுகப் பட்டினம்.

Koviloor Digital Library

7. இலங்கைத் துறைமுகங்கள்

மணிபல்லவம் (ஜம்புகொல பட்டினம்)

மணிபல்லவம் என்றும் ஜம்புகொல பட்டினம் என்றும் பெயர் பெற்ற மிகப்பழைய துறைமுகப்பட்டினம் இலங்கையின் வடகோடியில் இருந்தது. இது இப்போதைய யாழ்ப்பாணத்துக்கு வடக்கே இருந்த ஒரு சிறு தீவு. மணிமேகலைக் காவியம் இதை மணிபல்லவம் என்றும் இலங்கைப் பாலிமொழி நூல்கள் ஜம்புகொல பட்டினம் என்றும் கூறுகின்றன. சம்பில் துறை என்றும் இது கூறப்பட்டது. அக்காலத்தில் பேர்போன துறைமுகப் பட்டினமாக விளங்கிய இங்கு வாணிப் பொருள்கள் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யும் இடமாக இல்லை. கப்பல் போக்குவரத்துக்குரிய துறையாகவும், தமிழ் நாட்டிலிருந்து கிழக்கே நெடுந்தூரம் போகிற கப்பல்கள் வந்து தங்கி குடிநீர் எடுத்துக்கொள்ளும் இடமாகவும் இருந்தது. இத் துறை முகத்திலிருந்து தெற்கே இலங்கையின் அக்காலத்துத் தலைநகரமான அநுராதபுரத்துக்கு (அநுரைக்கு) நெடுஞ்சாலையிருந்தது.

இலங்கையை யரசாண்ட தேவனும்பிரிய திஸ்ஸன் (கி. மு. 247—.97) என்பவர் இந்தியாவை அக்காலத்தில் அரசாண்ட அசோக சக்ரவர்த்தியிடம் தூதுக் குழுவை அனுப்பினபோது அத்தூதுக்குழு மணிபல்லவத் துறை

Koviloor Digital Library

முகத்திலிருந்து கப்பலேறிப் புறப்பட்டது. புறப்பட்டு ஏழுநாள் வடக்கே கடற்பிரயாணஞ் செய்து தாமலித்தி துறைமுகத்தை யடைந்து அங்கிருந்து கங்கையாற்றில் புகுந்து பாடலிபுரத்துக்குச் சென்று அசோக சக்கரவர்த்தி யைக் கண்டது. (மகா வம்சம் XI:23-24) பிறகு, மீண்டும் அதே வழியாகக் கப்பலில் பிரயாணஞ் செய்து ஜம்புகோல பட்டினத்தையடைந்தது. (மகாவம்சம் XI:33).

அசோக சக்கரவர்த்தி புத்தகயாவிலிருந்த போதி மரத்தின் கிளையை வெட்டிச் சங்கமித்திரையின் தலைமையில் இலங்கைக்கு அனுப்பினபோது சங்க மித்திரையும் அவருடைய பரிவாரமும் போதி (அரச) மரக்கிளையுடன் மரக்கலம் ஏறி ஜம்புகோலப் பட்டினத்துக்கு வந்து இறங்கினர். (மகாவம்சம் XIX:23) தேவனம்பிரிய திஸ்ஸன் அமைச்சர்களுடனும் பரிவாரங் களோடும் ஜம்புகோல துறைக்கு அருகில் பன்னசாலை (பர்ணசாலை = ஓலைக்கொட்டகை) அமைத்துக் கொண்டு அங்குத் தங்கியிருந்து போதிமரக்கிளையையும் சங்கமித்திரை யையும் வரவேற்றான். அவன் தங்கியிருந்த இடம் சமுத்த பன்னசாலை (சமுத்திர பர்ணசாலை) என்று பெயர்பெற்றது. (மகாவம்சம் XIX:26) பிறகு அந்த அரசன் அந்த இடத்தில் மண்டபம் கட்டினன். (மகாவம்சம் XIX:27,28) போதிமரக் கிளையுடன் அனுப்பப்பட்ட எட்டு போதிமரக்கன்றுகளில் ஒன்றை அவன் அந்த இடத்தில் நாட்டான், (மகாவம்சம் XIX:60) பிறகு இந்த போதிமரத்துக்குக் கீழே புத்த ருடைய பாதபீடிகை யமைக்கப்பட்டது. இதற்கு மணிப் பல்லங்கம் (மணிப்பலகை, மணிப்பீடம்) என்று பெயர். மணிப்பல்லங்கம் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் மணி பல்லவம் என்று திரிந்து வழங்கிற்று என்று தோன்று கின்றது. இந்தப் புத்தபீடிகையை மணிமேகலைக் காவியம், மணிப்பீடிகை என்றும் தருமபீடிகை என்றும் கூறுகின்றது.

Koviloor Digital Library

காவிரிப்பூம் பட்டினத் துறை முகத்திலிருந்து தெற்கே முப்பது யோசனை தூரத்தில் மணிப்பல்லவத் துறை இருந்தது. (மணிமேகலை 6:211-13) தமிழகத்திலிருந்து (சோழநாடு பாண்டியநாடுகளிலிருந்து) கிழக்கே வெகு தூரத்திலிருந்த சாவக நாட்டுக்கு (கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்கு) வாணிகத்தின் பொருட்டுச் சென்ற தமிழக நாவிகர்கள் மணிபல்லவத் துறையில் தங்கி அங்குப் புத்தபாத பீடிகைக்கு எதிரில் இருந்த கோமுகி என்னும் ஏரியிலிருந்து குடிநீரைக் கப்பல்களில் எடுத்துக்கொண்டு பிறகு பிரயாணந் தொடங்கினர்கள்.

பாண்டி நாட்டுக் கப்பல் வாணிகர் சாவகத் தீவுகளுக்கு வாணிகத்தின் பொருட்டுக் கடலில் சென்றபோது இடை வழியில் மணிபல்லவத் துறையில் தங்கிச் சென்றூர்கள். (மணி 14:79-84) கோவலன் மகள் மணிமேகலை பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்தபிறகு மணிபல்லவஞ் சென்று அங்கிருந்த புத்தபாத பீடிகையை வணங்கி மீண்டும் தன் ஊருக்குத் திரும்பிவந்தாள். (மணி 25:120-127) இலங்கையின் வடபகுதியாகிய இப்போதைய யாழ்ப்பாண தேசம் அக்காலத்தில் நாகநாடு என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்த நாகநாட்டைக் அக் காலத்தில் அரசாண்ட வளைவாணன் என்னும் நாககுல மன்னன் மகள் பீலிவளை என்பவள் மணிபல்லவத் துறையிலிருந்து புறப்பட்டுக் காவிரிபூம்பட்டினத்துக்கு வந்து கடற்கரைச் சோலையிலே தங்கியிருந்தபோது அப்பட்டினத்தில் இருந்த வடிவேற்கிள்ளி என்னும் சோழன் அவளுடன் உறவு கொண்டான். சில காலங்கழித்து அவள் தன்னுடைய ஊருக்குத்திரும்பிப் போனுள். அங்கு அவள் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்து, அக் குழந்தையை மணி பல்லவத் துறையில் வந்து தங்கின கம்பலச் செட்டி என்னும் கப்பல் வாணிகனிடம் கொடுத்து அக்குழந்தை யைச் சோழனிடம் சேர்க்கும்படி அனுப்பினுள். கம்பலச்

Koviloor Digital Library

செட்டி குழந்தையுடன் கப்பலில் புறப்பட்டுக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கு வந்தபோது இடைக்கடலில் கப்பல் கவிழ்ந்து குழந்தை இறந்து போயிற்று. (மணி 25:173-192) சோழ நாட்டிலிருந்து சாவக நாட்டுக்குச் சென்ற மணிமேகலை சாவக நாட்டு அரசன் புண்ணிய ராசனைக்கண்டு அவனோடு புறப்பட்டு மணிபல்லவத்துக்கு வந்து அங்கிருந்த புத்தபாத பீடிகையை வணங்கினாள். (மணி 25:120-127) இலங்கையிலிருந்து சோழ நாட்டுக்கும் காஞ்சிபுரத்துக்கும் வந்த பௌத்தபிக்குகள் ஜம்புகோல பட்டினத்திலிருந்து கப்பலேறி வந்தார்கள். இவ்வாறு எல்லாம் பழைய நூல்களில் மணிபல்லவ-சம்புகோல பட்டினம் கூறப்படுகின்றது.

மாதிட்டை

இது இலங்கையின் மேற்குக் கரையில் மன்னார் குடாக் கடலில் பாண்டி நாட்டுக்கு எதிர்க் கரையிலிருந்த பேர் போன பழைய துறைமுகப் பட்டினம். மாதிட்டை என்பது மகாதிட்டை என்றுங் கூறப்பட்டது. கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையை யரசாண்ட முதல் சிங்கள அரசனான விசயன் பாண்டியன் மகளை மணஞ் செய்து கொண்டான். அவனுடைய எழுநூறு தோழர் களும் பாண்டி நாட்டில் பெண் கொண்டு திருமணஞ் செய்து கொண்டார்கள். மணமகளிர் பாண்டி நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குக் கப்பலில் சென்ற போது அவர்களும் அவர் களுடன் சென்ற பரிவாரங்களும் பதினெட்டு வகையான தொழில்களைச் செய்தவர்களின் குடும்பங்களும் மாதிட் டைத் துறைமுகத்தில் இறங்கிச் சென்றார்கள் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. (மகாவம்சம் VII:58) கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் இலங்கையை யரசாண்ட சோழ நாட்டுத் தமிழனாகிய ஏலேலன் (ஏலாரன்) மீது துட்டகமுனு என்னும் அரசன் இலங்கையில் போர் செய்தபோது ஏலே

Koviloor Digital Library
லனுக்கு உதவியாகச் சோழ நாட்டிலிருந்து படை திரட்டிக் கொண்டு போன பல்லுகன் என்னும் அரசன் மாதிட்டைத் துறைமுகத்தில் இறங்கினுன். (மகாவம்சம் XXV :80) வட்டகாமணி அரசன் (கி. மு. 44-29) இலங்கையை யரசாண்ட போது ஏழு தமிழ் நாட்டு வீரர்கள் படையெடுத்துச் சென்று இலங்கையில் போர் செய்தார்கள். அவர்கள் (கி. மு. 29) மாதிட்டைத் துறையில் இறங்கினுர்கள் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது. (மகா. XXX III : 39) அந்தத் தமிழர்கள் வட்டகாமணி அரசனை வென்று சிங்கள நாட்டைப் பன்னிரண்டு ஆண்டு (கி. மு. 29-17) வரையில் அரசாண்டார்கள்.

மாதிட்டை பிற்காலத்தில் மாதோட்டம் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. தேவாரத்தில் மாதோட்டம் என்று கூறப்படுகின்றது. மாதோட்டத்தில் பாலாவி ஆற்றின்கரை மேல் உள்ள திருக்கேதீச்சுரத்தைத் திருஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ளார். மாதிட்டையாகிய மாதோட்டம் மிகப் பழங் காலத்திலிருந்து முக்கியமான துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது.

Koviloor Digital Library

Alagappa University
Central Library
16084

8. விளைபொருளும் உற்பத்திப் பொருளும்

வெல்லமும் சர்க்கரையும்

சங்க காலத்திலே வெல்லமும் சர்க்கரையும் செய்யப் பட்டன. வெல்லமும் சர்க்கரையும் செய்வதற்குக் கரும்பு வேண்டும். கரும்பும் பயிர் செய்யப்பட்டது. ஆகவே அக் காலத்தில் கரும்பும் வெல்லமும் முக்கியமான விவசாயப் பொருளும் உற்பத்திப் பொருளுமாக இருந்தன. கொங்கு நாட்டில் தகடூர் வட்டாரத்தை யரசாண்ட அதியமான் அரச பரம்பரையில் வெகுகாலத்துக்கு முன்பு இருந்த ஒருவன் தேவலோகத்திலிருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்து தமிழ் நாட்டில் பயிர் செய்தான் என்று கூறப்படுகின்முன்.

> "அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்
> அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்
> நீரக இருக்கை ஆழி சூட்டிய
> தொன்னிலை மரபின் முன்னோர்" (புறம். 99:1-4)

என்றும்,

> "அரும் பெறல் அமிழ்தம் அன்ன
> கரும்பு இவண் தந்தோன் பெரும் பிறங்கடையே"
> (புறம் 392:20-21)

என்றும் ஔவையார் கூறுவதிலிருந்து இதனை

Koviloor Digital Library

அறிகின்றோம். இதனால் கொங்கு நாட்டு அதியமான் அரசன் ஒருவன் ஏதோ தூர தேசத்திலிருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்து தமிழ் நாட்டில் முதல் முதலாகப் பயிர் செய்தான் என்று தெரிகின்றது.

தமிழ்நாடெங்கும் கரும்புப் பயிர் செய்யப்பட்ட இடம் கரும்பின் பாத்தி என்றும் கரும்பின் கழனி என்றும் கூறப் பட்டது. கரும்பைப் பழனவெதிர் என்று ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார். (பழனம் - கழனி. வெதிர்-மூங்கில். மூங்கில் மலைகளில் தானாகவே வளர்வது. கரும்பு, கழனிகளில் பயிர் செய்யப்படுவது. மூங்கிலைப் போலவே கரும்பும் கணு உள்ளது. ஆகையால் கழனிகளில் பயிர் செய்யப்படுகிற மூங்கில் என்று கரும்பு கூறப்பட்டது.) கரும்பு தமிழ் நாடு எங்கும் பயிரிடப்பட்டது.

"அகல்வயல் கிளைவிரி கரும்பின் கணைக்கால்
வான்பூ" (அகம் 235: 11-12)

"அகல்வயல் நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால்
வான்பூ (அகம். 217: 3-4)

"விரிபூங் கரும்பின் கழனி" (2-ஆம் பத்து 3:13)

"தேம்பொதிக் கொண்ட திங்கழைக் கரும்பு."
(குறும் 85:4)

கரும்பைச் சாறு பிழியும் எந்திரங்களும் கருப்பஞ் சாற்றை வெல்லங் காய்ச்சும் ஆலைகளும் ஊர்கள் தோறும் இருந்தன. பாண்டி நாட்டுத் தேனூரில் கரும்பைச் சாறு பிழியும் எந்திரமும் வெல்லங் காய்ச்சும் ஆலையும் இருந்தன.

"கரும்பின் எந்திரம் களிற்றெதிர் பிளிற்றும்
தேர்வண் கோமான் தேனூர்"

என்று ஐங்குறுநூறு கூறுகின்றது.

Koviloor Digital Library

வெல்லத்துக்கு விசயம் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. வெல்லக் கட்டியைச் சுருக்கமாகக் கட்டி என்றும் கூறினர்கள். வெல்லம் 'கரும்பின் திஞ்சேறு' என்றும் கூறப்பட்டது.

எந்திரம் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை
விசயம் அடுஉம் புகைசூழ் ஆலை தொறும்
கரும்பின் திஞ்சாறு விரும்பினர் பெறுமின்"
(பெரும்பாணாற்றுப்படை 260-261)

என்றும்,

'ஆலைக் கலமரும் திங்கழைக் கரும்பே !'

என்றும், (மலைபடு கடாம் 119)

'மழை கண்டன்ன ஆலைதொறும் ஞெரேரெனக்
கழைகண் உடைக்கும் கரும்பின் ஏத்தமும்"

என்றும் (மலைபடுகடாம்-340-341) தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.

திருவிழாக் காலத்தில் வீடுகளை அலங்கரித்தபோது வாழை மரத்தையும் கருப்பங் கழிகளையும் கட்டி அலங்காரம் செய்தார்கள்.

"காய்க்குலைக் கமுகும், வாழையும், வஞ்சியும்
பூக்கொடி வல்லியும், கரும்பும் நடுமின்"
(மணிமேகலை 1:46-47)

வெல்லத்தை மக்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியமையால் வெல்லங் காய்ச்சும் தொழிலும் கரும்பு பயிரிடும் விவசாயமும் தமிழகத்தில் சிறப்பாக நடந்தன.

வெல்லம் சர்க்கரை விற்ற வாணிகருக்கு பணித வாணிகர் என்பது பெயர். மதுரைக்குப் பதின்மூன்று கல்தூரத்தில்

Koviloor Digital Library
அழகர் மலை என்னும் மலையும் கோயிலும் உள்ளன. அழகர் மலைக்கு அருகே கிடாரிப்பட்டி என்னும் ஊருக்கு அருகில் இந்த மலையின் மேல் இயற்கையாக அமைந்த ஒரு குகை இருக்கின்றது. இந்தக் குகையில் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் பௌத்த, ஜைன மதத்து முனிவர்கள் இருந்து தவஞ் செய்தார்கள். அந்த முனிவர்கள் தங்கு வதற்காக அந்தக் குகையைச் செப்பஞ்செய்து குகைக்குள் கற்படுக்கைகளைச் சில செல்வர்கள் அமைத்தார்கள். கற் படுகைகளை யமைத்தவரின் பெயர்கள் அக் குகையிலே பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அப் பெயர் களில் ஒருவர் பெயர் **பணித வாணிகன் நெடுமூலன்** என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.* பணிதவாணிகன் என்றால் வெல்லக் கட்டி சர்க்கரை விற்கும் வாணிகன் என்பது பெயர். இந்தப் பிராமி எழுத்தின் அமைப்பைக் கொண்டு இது கிருத்துவுக்கு முன்பு இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதென்று ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவே அந்தப் பணித வாணிகன் நெடுமூலன் 2200 ஆண்டு களுக்கு முன்னே கடைச் சங்க காலத்தில் இருந்தவன் என்பது தெரிகின்றது.

அந்தக் காலத்தில் ஐரோப்பா கண்டத்தில் வாழ்ந்தவர் களுக்குக் கரும்பும் கரும்புக் கட்டியும் தெரியாது. அவர்கள் தேனையுண்டனர். தேனும் போதிய அளவு கிடைத்திருக் காது. கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியருக்குக் கரும் பும்வெல்லமும்தெரிந்தன. ஐரோப்பாவில்விளைத்த பீட்ரூட் கிழங்கிலிருந்து சர்க்கரையைக் காய்ச்சும் விதத்தை அவர்கள் 18ஆம் நூற்றாண்டில் அறிந்தனர். பாரத நாட்டிலும் தமிழகத்திலும் 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கரும்பும் கரும்புக் கட்டியும் தெரிந்திருந்தன. தமிழகத்தில் கரும்புப்

* (M. E. R. No 75 of 1910)

Koviloor Digital Library

பயிர் செய்வதும் கரும்புக் கட்டிக் காய்ச்சுவதும் சங்க காலம் முதல் நடைபெற்றுவருகின்றன.

கள்ளும் மதுவும்

ஆதிகாலம் முதல் உலகமெங்கும் மதுவும் கள்ளும் அருந்தப்பட்டன. தமிழகம் உட்பட பாரத நாடு முழுவதும் அக் காலத்திலிருந்து மதுபானம் அருந்தப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டிலே எல்லாத் தரத்து மக்களும் கள்ளையும் மதுவையும் அருந்தினர்கள் என்பதைச் சங்கச் செய்யுட்களிலிருந்து அறிகின்றோம். முடியுடை மன்னரும் குறுநில அரசரும் புலவர்களும் போர் வீரர்களும் ஆண்களும் பெண்களும் செல்வரும் வறியவரும் எல்லோரும் மது அருந்தினர்கள். பௌத்த, சமண மதத்தாரும் திருவள்ளுவர் போன்ற அறிஞர்களும் கள்ளுண்பதைக் கண்டித்த போதிலும் மக்கள் கள்ளையும் மதுவையும் அருந்திவந்ததைச் சங்கச் செய்யுட்கள் சான்று கூறுகின்றன. இருக்கு வேதம் கூறுகிற 'சோமயாக'த்தைத் தமிழ்நாட்டு ஆரிய பிராமணர் தமிழ்நாட்டில் செய்ததாகச் சான்று இல்லை. ஆனால் வேள்வி (யாகம்) செய்து மது மாமிசம் அருந்தியதைச் சங்கச் செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் நடக்காத சோம யாகத்தைப் பிராமணர் பிற்காலத்தில் பக்தி இயக்கக் காலத்தில் பெருவாரியாகச் செய்தனர். சோம பானத்தைக் கொண்டு சோமயாகம் செய்து சோமயாஜி என்று பெயர் பெற்ற நூற்றுக் கணக்கான சோமயாஜிப் பிராமணரைப் பாண்டியர் செப்பேடுகளும் பல்லவர் செப்பேடுகளும் கூறுகின்றன. சோமயாஜிப் பார்ப்பனன் ஒருவன் சோமபானத்தைக் குடித்துக் குடித்துத் தம்முடைய மனத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டதாக (மனோ அத்தர் ஆகியதாக!) ஒரு பாண்டிய செப்பேட்டுச் சாசனம் கூறுகின்றது. (தளவாய்புரச் செப்பேடு, வரி, 138.)

Koviloor Digital Library
ஆனால் நம்முடைய இப்போதைய ஆய்வு சங்க காலத்தோடு மட்டும் நிற்கிறபடியால் அந்த ஆராய்ச்சிக்குப் போக வேண்டியதில்லை.

சங்க காலத்துத் தமிழகத்திலே கள்ளும் மதுவும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. ஆனால் அவை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகவில்லை. உள்நாட்டிலேயே செலவாயின. கள், தேறல், தோப்பி, பிழி, நறவு, மகிழ், மட்டு முதலான பெயர்கள் மதுபானங்களுக்குப் பெயராகக் கூறப்பட்டுள்ளன. 'தென் கட்டேறல்' (அகம் 336:6), 'பாப்புக் கடுப்பன்ன தோப்பி' (அகம் 348:7), 'பாம்பு வெகுண்டன்ன தேறல்' (சிறுபாண்-237), 'தண்கமழ் தேறல்' (புறம், 24), 'மணங்கமழ் தேறல்', (மதுரைக். 780), 'பூக்கமழ் தேறல்' (பொருநர், 157), இன்களி நறவு' (அகம் 173:16) திந்தண் நறவம்' (புறம் 292), 'மண நாறு தேறல்' (புறம். 397:14), 'அரவு வெகுண்டன்ன தேறல்' (புறம் 7 36: 14) மகிழ்தரல் மரபின் மட்டு (புறம் 390:16) என்று சங்கச் செய்யுட்கள் மதுபானங்களைப் புகழ்கின்றன.

தென்னை பனை மரங்களிலிருந்து கள் இறக்கப்பட்டது. நெல், தினை முதலான தானியங்களிலிருந்து மது வகைகள் உண்டாக்கப்பட்டன. 'கொழு மடல் தெங்கின் விளைபூந் தேறல்' (மணி 3:89) என்று தென்னங்கள் கூறப்படுகின்றது. 'இரும் பனம் தீம்பிழி' (நற். 38:3) என்றும், 'பிணர்ப் பெண்ணைப் பிழி; (பட்டினப், 89) என்றும், 'நுளை மகள் அரித்த பழம்படு தேறல்' (சிறுபாண் 58) என்றும் 'இரும்பனம் தீம்பிழி யுண்போர் மகிழும்,. (நற். 38:8) என்றும் பனங்கள் கூறப்படுகின்றது.

நெல், தினை முதலான தானியங்களிலிருந்தும் மது பானங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. இவற்றிற்குத் தோப்பிக்கள் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. இவற்றை வீடுகளில்

Noolaham Digital Library
காய்ச்சினர்கள். 'இல்லடுக் கள்ளின் தோப்பி' (பெரும் பாண் 142) 'துகளற விளைந்த தோப்பி.' (அகம் 205) சாடிகளில் தோப்பிகள் காய்ச்சப்பட்டன. "வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சற விளைந்த வெங்ஙீரரியல் விரலலை நறும்பிழி," (பெரும்பாண் 281) என்று கூறப்படுகின்றது. 'தினைக் கள் உண்ட தெளிகோல் மறவர்.' (அகம் 284:8) என்று தினை யரிசிக்கள் கூறப்படுகின்றது.

மலை நாடுகளில் இருந்த குறவர் அங்குக் கிடைத்த பொருள்களிலிருந்து மதுவை உண்டாக்கிக் கொண்டார்கள். மலையுச்சியில் மலைப்பாறைகளில் மலைத் தேன் கிடைத்தது. மலைகளிலும் மலைச் சாரல்களிலும் பலா மரங்களும் பலாப் பழங்களும் கிடைத்தன. மலைகளில் மூங்கில் புதர்கள் வளர்ந்தன. குறவர் பலாச் சுளைகளிலிருந்து ஒரு வகை யான மது பானத்தை உண்டாக்கினர்கள். 'தீம்பழப் பல வின் சுளைவிளை தேறல்.' (அகம் 128:3., 182:3) மூங்கிற் குழாய்களில் மலைத் தேனைப் பெய்து வாயை யடைத்து நிலத்தில் புதைத்து வைத்து ஒருவித மதுபானத்தை யுண்டாக்கினர்கள். "வேய் பெயல் விளையுள் தேக்கட் டேறல் குறைவின்றிப் பருகி நறவு மகிழ்ந்து." (மலைபடு கடாம் 171-172) (வேய்-மூங்கில்.) திருந்தமை விளைந்த தேக்கட்டேறல்.' (அமை-மூங்கில்) (மலைபடு. 523), 'நிலம் புதைப் பழுநிய மட்டின் தேறல்.' (புறம். 120:12), 'வாங்கு அமைப் பழுநிய தேறல்.' (புறம் 129:2) (அமை-மூங்கில்) 'ஆம்பணை விளைந்த தேக்கட்டேறல்.' (அகம் 368:14) (பணை-மூங்கில்) 'அமை விளை தேறல் மாந்திய கானவன்.' (சிலம்பு-27:217) பாரியின் பரம்பு மலையில் இருந்தவர் களும் மூங்கிற் குழையில் தேனைப் பதப்படுத்தி மதுவாக்கி உண்டனர். "நிலம்புதைப் பழுநிய மட்டின் தேறல்." (புறம் 120:12)

மலை வாழ் குறவர் பலாச் சுளையையும் தேனையும்

Koviloor Digital Library
கலந்து மூங்கில் குழாயில் பெய்துப் பதப்படுத்திய மதுவை உண்டு மகிழ்ந்தனர்.

'தேன்தேர் சுவைய திரளமை மாத்துக்
கோடைக் கூழ்த்த கமழ் நறுந் தீங்கனி
பயிர்ப்புறப் பலவின் எதிர்ச்சுளை யளைஇ
இருலொடு கலந்த வண்டு மூசு அரியல்
நெடுகண் ஆடமைப் பழுநிக் கடுங்கிறல்
பாப்புக்கடுப் பன்ன தோப்பிவான் கோட்டுக்
கடவுளோங்கு வரைக் கோக்கிக் குறவர்
முறித்தழை மகளிர் மடுப்ப மாந்தி."

(அகம் 348:2-9)

ரோமாபுரியிலிருந்து வாணிகத்துக்காக வந்த யவனர் மதுபானத்தையும் கொண்டு வந்தார்கள். அது திராட்சைப் பழச் சாற்றினால் செய்யப்பட்ட கொடிமுந்திரிச் சாறு (Wine). அது விலையதிகமாகையால் அரசர் மட்டும் வாங்கி யருந்தினார்கள். இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறனை நக்கீரர் வாழ்த்தினபோது, யவனர் தந்த தேறலை உண்டு மகிழ்ந் திருப்பாயாக என்று வாழ்த்தினர்.

"யவனர்
நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல்
பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து
ஆங்கினிது ஒழுகுமதி ஓங்குவாள் மாற."

(புறம். 56)

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனார் வாழ்த்திய போதும் 'மணங்கமழ் தேறலை' உண்டு மகிழ்ந்திருப்பாயாக என்று வாழ்த்தினர்.

Koviloor Digital library

இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நாளும்
மகிழ்ந்தினிது உறைமதி பெரும"

(மதுரைக் 779-81)

மாங்குடி மருதனர் இன்னெரு செய்யுளிலும் அப் பாண்டியனே அவ்வாறே வாழ்த்தினர்.

"ஒன்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
தண்கமழ் தேறல் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து
ஆங்கினி தொழுகுமதி பெரும". (புறம் 24:31-33)

சேரமான் மாவெண்கோவும் பாண்டியன் கானப் பேரெயில்கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருங்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்தபோது அவர்களை அவ்வையார்,

"பாசிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
நாரரி தேறல் மாந்தி மகிழ்சிறந்து'

(புறம். 367- 6-7)

இருப்பீர்களாக என்று வாழ்த்தினர். "வேந்தர்க்கேந்திய தீந்தண் நறவம்" (புறம். 291-1)

அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தை அகழ்ந்து பார்த்த போது அங்கு கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் யவனர் (கிரேக்க - ரோமர்) தங்கிருந்த வாணிக நிலையம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அங்குக் கிடைத்த பல பொருள்களில் கிரேக்க நாட்டுச் சாடிகளும் கிடைத்தன. அந்தச் சாடிகள் உரோம் தேசத்தில் செய்யப்பட்டவை, அக் காலத்தில் யவனர் மதுபானங்களை வைப்பதற்காக உபயோகப்பட்டவை. "யவனர் நன்கலம் தந்த தண்சமழ் தேறல்" என்று சங்கச் செய்யுள் கூறியதற்குச் சான்ருக இந்த யவனச் சாடிகள் உள்ளன. பாலாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில்

Koviloor Digital Library
தொல்பொருள் ஆய்வாளர் நிலத்தை அகழ்ந்து பார்த்த போது அவ்விடத்தில் கிடைத்த பொருள்களுடன் யவனருடைய மதுச் சாடிகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டன. மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளில் செய்யப்பட்ட இந்த மதுச் சாடிகளுக்கு 'அம்பொரெ' (Amphorae) என்பது பெயர். வட இந்திய அரசர்களும் யவன மதுவை வாங்கியுண்டனர். அசோக சக்கரவர்த்தியின் தந்தையான பிந்துசார மன்னன் யவன மதுவை வரவழைத்து அருந்தினன் என்று கூறப் படுகின்றது.

அரசர், வீரர், புலவர், மாலுமிகள், உழவர் முதலான எல்லா வகையான மக்களும் அக் காலத்தில் மது அருந் தினர்கள். அந்த மது வகைகள் தமிழ் நாட்டிலே உற்பத்தியாகி உள்நாட்டிலேயே விற்பனை ஆயின. வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகவில்லை. கள்ளையும் மதுவையும் விற்றவர் பெண்டிர்.

மிளகு (கறி)

சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் உணவுக்கு மிகவும் முக்கியமான பொருளாக இருந்தது மிளகு. ஆனால் மிளகு எல்லா நாடுகளிலும் உண்டாகவில்லை. சேர நாட்டிலே மலைச் சாரல்களில் (சையமலை என்னும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளில்) மிளகுக் கொடிகள் வளர்ந்தன. சேர நாட்டில் வாழ்ந்த அக் காலத்துத் தமிழர், இக் காலத்து மலையாளிகளைப் போல, மிளகைப் பயிரிட்டு மிளகு உற்பத்தி செய்தார்கள். கிழக்கிந்தியத் தீவுகளாகிய சாவக நாட்டிலேயும் அக் காலத்தில் மிளகு உண்டாயிற்று. ஆனால் அந்த மிளகு சேர நாட்டு மிளகைப் போன்று சிறந்தவையல்ல. சேர நாட்டுக்கு வடக்கேயிருந்த துளு நாட்டிலும் (இப்போதைய தென் கன்னட மாவட்டம்) மிளகு உண்டாயிற்று. சங்க காலத்தில் சேர நாடும் துளு நாடும் தமிழ் பேசும் தமிழ் நாடாகவே இருந்தன. பிற்காலத்

Koviloor Digital Library
தில் சேர நாட்டில் பேசப்பட்ட தமிழ் மலையாள மொழியாகவும் துளு நாட்டில் பேசப்பட்ட தமிழ், துளு மொழியாகவும் மாறிப் போயின. துளு நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் மிளகு நன்றாக விளைந்தது. மிளகு, உணவைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கு இன்றியமையாத பொருளாக இருந்தபடியால் அது உலக முழுவதும் தேவைப்பட்டது. (இக்காலத்தில் சமையலுக்கு உபயோகப்படுகின்ற மிளகாய் அக் காலத்தில் இடையாது. அக் காலத்தில் அமெரிக்கா கண்டம் இருந்தது ஒருவருக்கும் தெரியாது. கி. பி 15 ஆம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்கா கண்டம் புதிதாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அங்குத் தென் அமெரிக்காவிலிருந்து மிளகாய் கொண்டு வரப்பட்டது. இது நிகழ்ந்தது சமீப காலத்தில்தான்.) சேரநாட்டு மிளகு அக் காலத்தில் உலக முழுவதும் பேர் பெற்றிருந்தது. ஐரோப்பா கண்டத்திலிருந்த யவனர்கள் சேர நாட்டு மிளகை அதிகமாக வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். அதனால் மிளகுக்கு 'யவனப் பிரியா' என்று பெயர் உண்டாயிற்று. மிளகுக்குக் கறி என்றும் மிரியல் என்றும் பெயர் உண்டு. சோழ நாட்டுக்குச் சாவக நாட்டிலிருந்து மிளகு இறக்குமதியாயிற்று என்பதைப் பட்டினப் பாலையிலிருந்து அறிகின்றோம்.

சங்கச் செய்யுட்களிலே சேர நாட்டு மிளகும் மிளகுக் கொடியும் கூறப்படுகின்றன. குடபுலத்தில் (சேர நாட்டில்) கறிக் கொடி (கறி=மிளகு) பலா மரங்களின் மேலே படர்ந்து வளர்ந்ததை நத்தத்தனார் கூறுகிறார். 'பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்' (சிறுபாணாற்றுப் படை. அடி 43) மலைகளில் சந்தன மரங்களின் மேலேயும் மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்து வளர்ந்தன. 'கறி வளர் சாந்தம்' (அகம் 2;6) மலைகளில் மிளகுக் கொடி வளர்ந்தது. 'கறிவளர் அடுக்கம்' (குறும். 288:1.) (அடுக்கம்—மலை) கருவூர் கதப் பிள்ளைச் சாத்தனாரும் 'கறிவளர் அடுக்க'த்தைக் கூறுகிறார்.

Koviloor Digital Library

(புறம். 168:2) 'கறிவளர் சிலம்பை' ஆலூர் மூலங் கிழார் கூறுகின்றார். (அகம் 112:14) (சிலம்பு—மலை). மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார். 'துறுகல் நண்ணிய கறியிவர் படப்பை'யைக் கூறுகிறார். (அகம் 272:10) படப்பை—தோட்டம்) நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப் படையில் (அடி 309) கறிக்கொடியைக் கூறுகின்றார்.

மிளகாய் இல்லாத அந்தக் காலத்திலே மிளகு உணவுக்கு மிகவும் பயன்பட்டது. உப்பு எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அவ்வளவு இன்றியமையாத பொருளாக மிளகு இருந்தது. காய்கறிகளை உணவாகச் சமைத்த போது அதனுடன் கறியை (மிளகை)யும் கறிவேப்பிலையையும் பயன்படுத்தினார்கள்.

> "பசுங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
> கஞ்சக நறுமுறி யளைஇ"

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை (வரி 307, 308) கூறுகின்றது. நமது நாட்டில் மட்டுமன்று, உலகத்திலே மற்ற நாடுகளிலும் மிளகு தேவைப்பட்டது. ஆகவே மிளகு வாணிகம் மிகச் சிறப்பாக நடந்தது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளை யடுத்த சேர நாட்டிலும் துளு நாட்டிலுமே மிளகு உண்டானபடியால் இந்த இடங்களிலிருந்தே மிளகு மற்ற எல்லா நாடுகளுக்கும் சென்றது. பாண்டிநாடு, சோழநாடு கொங்குநாடு, தொண்டைநாடு முதலான தமிழகத்து நாடுகளுக்கும் தமிழகத்துக்கு அப்பால் வடக்கேயுள்ள பாரத தேசத்து நாடுகளுக்கும், பாரசிகம் எகிப்து உரோமாபுரி கிரேக்கம் முதலான தேசங்களுக்கும் சேர நாட்டு மிளகு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. தமிழகத்தின் மேற்குக் கரையோரங்களில் விளைந்த மிளகு கிழக்குக்கரை யோரத்திலிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கும் வண்டி

Koviloor Digital Library

களிலும் பொதிமாடு பொதிகழுதைகளிலும் கொண்டுவரப் பட்டது. 'காலின் வந்த கருங்கறி மூடை' என்று இதனை கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுகிறார் (பட்டினப் பாலை, அடி 186) (கால்—வண்டி, பொதிமாடு முதலியன. கறி மூடை=மிளகு மூட்டை) வணிகச் சாத்து (வணிகக் கூட்டம்) மிளகுப் பொதிகளைக் கழுதைகளின் முதுகின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு நெடுஞ்சாலை வழியே சென்றதையும் மிளகு மூட்டைகள் பலாக்காய் அளவாக இருந்ததையும் வழியில் இருந்த சுங்கச் சாவடிகளில் அரச ஊழியர் சுங்கம் வாங்கினதையும் அந்தப் புலவரே கூறுகிறார்.

"தடவுநிலைப் பலவின் முழுமுதல் கொண்ட
சிறுசுளைப் பெரும்பழம் கடுப்ப மிரியல்
புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ்
நோன்புறத்து
அணர்ச்செவி கழுதைச் சாத்தோடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழி." (பெரும்பாணாற்றுப்
படை, 77-80)

(பலவின் முழுமுதல்—பலாமரத்தின் அடிப்புறம். பலா மரத்தின் அடிப்பக்கத்தில் பலாப்பழங்கள் காய்ப்பது இயல்பு. கடுப்ப—போல. மிரியல்—மிளகு, கறி. நோன் புறம்—வலிமையுள்ள முதுகு. சாத்து—வணிக்கக் கூட்டம். உல்கு-சுங்கம், சுங்கச் சாவடி.)

காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறை முகத்தில் மிளகு மூட்டைகள் தரைவழியாக வந்தன என்று கூறப்படு வதனால், இந்த மிளகு மூட்டைகள் மற்றப் பொருள்க ளோடு வெளி நாடுகளுக்குக் கப்பலில் ஏற்றியனுப்பப் பட்டன என்று கருதவேண்டியிருக்கின்றது.

அரபு தேசத்து அராபியர் பழங்காலத்தில் தமிழ கத்தின் மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகப்பட்டினங்களுக்கு

Koviloor Digital Library

வந்து மிளகை வாங்கிக் கொண்டுபோய் எகிப்து உரோமா புரி முதலான மத்தியதரைக்கடல் பிரதேசங்களில் விற்றனர். கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில், யவனர் (கிரேக் கரும் உரோமரும்), அராபியரிடமிருந்து மிளகு வாணிகத் தைக் கைப்பற்றினுர்கள். அவர்கள் நேரடியாகத் தாங்களே கப்பல்களைச் சேரநாட்டுத் துறைமுகப்பட்டினங் களுக்குக் கொண்டுவந்து முக்கியமாக மிளகையும் அதனுடன் மற்றப் பொருள்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு போனுர்கள். அவர்கள் முக்கியமாக முசிறித் துறைமுகப் பட்டினத்துக்கு வந்தனர். அவர்கள் முசிறியை, முசிறிம் (Muziris) என்று கூறினுர்கள். கி. மு. முதல் நூற்றுண்டில் தொடங்கின யவனரின் கப்பல் வாணிகம் கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டு வரையில் நடந்தது. யவனர்கள் கிரேக்க மொழியில் அக்காலத்தில் எழுதிவைத்த 'செங்கடல் வாணிபம்' (Periplus of Eritherian Sea) என்னும் நூலிலும் பிளினி என்பார் எழுதிய நூலிலும் யவன—தமிழக்கடல் வாணிபச் செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. யவனர்கள் தமிழகத்துக்கு வந்து சேரநாட்டு மிளகையும் கொங்கு நாட்டு நீலக் கல்லையும் பாண்டிநாட்டு முத்தையும் வாங்கிக் கொண்டுபோனுர்கள்.

யவன வாணிகர் மரக்கலங்களில் வந்து பொற்காசுகளைக் கொடுத்து மிளகை வாங்கிக் கொண்டுபோனதை அக்காலத் தில் நேரில் கண்ட தாயங்கண்ணனுரும் பரணரும் கூறு கிருர்கள்;

"சேரலர்
சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி" (அகம், 149 : 8-11)

என்று தாயங் கண்ணனுர் கூறுகிருர். சேரர்களுடைய

Koviloor Digital Library
முசிறிப்பட்டினத்துக்கு யவன வாணிகர் வந்ததையும் அவர்களுடைய 'வினைமாண் நன்கலம்' அழகாக இருந்ததையும் அவர்கள் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து மிளகை வாங்கிக்கொண்டு போனதையும் இவர் கூறுவது காண்க.

சேர நாட்டில் விளைந்த மிளகை வீடுகளில் மூட்டைக் கட்டிவைத்தார்கள். யவனக் கப்பல்கள் வந்தபோது மிளகு மூட்டைகளைப் படகுகளில் ஏற்றிக்கொண்டு கழிகளின் வழியே ஆற்றில் சென்று துறைமுகத்தில் தங்கியிருந்த யவனக் கப்பல்களில் ஏற்றுமதி செய்து அதற்கான பொற்காசுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்தனர் என்று பரணர் கூறுகிறார்.

'மனைக்குவைஇய கறிமூடையால்
கலிச்சும்மைய கரைகலக் குறுந்து.
கலந்தந்த பொற்பரிசம்
கழித்தோணியால் கரைசேர்க்குறுந்து'

(புறம், 343—36)

(மனைக்குவைய-வீடுகளில் குவித்துவைத்த. கறிமூடை—மிளகு மூட்டை. கலம்-(யவனரின்) மரக்கலம். பொற்பரிசம்—பொற்காசு)

யவனக் கப்பல்கள் சேரநாட்டுக்கு வந்து வாணிகம் செய்தபடியால் சேர மன்னருக்குப் பொருள் வருவாய் அதிகமாயிற்று. இதனைக்கண்ட துளுநாட்டு அரசனான நன்னன் இந்த வாணிகத்தைத் தன் நாட்டில் வைத்துக் கொள்ள எண்ணினான். நன்னனுடைய துளு நாட்டில் அக்காலத்தில் முக்கியமான துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது மங்கலபுரம் என்னும் மக்களூர். இந்தத் துறைமுகம் நேத்திராவதி ஆறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் இருந்தது. பிளினி என்னும் யவனர் அந்தத் துறைமுகத்தை நைத்ரியாஸ் (Nitrias) என்று கூறியுள்ளார்.

Koviloor Digital Library

இவர் கூறுகிற நைத்ரியாஸ் என்பது நேத்திராவதி. நேத்திராவதி ஆறு கடலில் கலக்கிற இடத்தில் மங்களூர் இருந்தபடியால் இத்துறைமுகப் பட்டினத்தை அவர் நைத்ரியாஸ் என்று கூறினார் என்று தோன்றுகின்றது, சோநாட்டுக்கு வருகிற கப்பல்கள் துளுநாட்டு மங்களூர் துறைமுகத்தைக் கடந்துதான் வரவேண்டும். ஆனால் யவனக் கப்பல்கள் மங்களூர்த் துறைமுகத்துக்கு அதிகமாக வருவதில்லை.

யவனர் தமிழ்நாட்டுக்கு வாணிகம் செய்ய வந்தது முக்கியமாக மிளகுக்காகவே. யவனர் தமிழர்-கடல்வாணிகம் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரையில் நடைபெற்றதைச் சங்கச் செய்யுள்களிலிருந்தும் யவனரின் நூல்களிலிருந்தும் அறிகின்றோம். இந்த வாணிகச் செய்தியைத், தமிழகத்தில் ஆங்காங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட பழங்காசுப் புதையல்களிலிருந்து கிடைத்த உரோம தேசத்துப் பழங்காசுகள் வலியுறுத்துகின்றன.

உலக முழுவதும் அக்காலத்தில் புகழ்பெற்று இருந்த மிளகை வடஇந்தியரும் உபயோகித்தனர் என்பது சொல்லாமலே அமையும் வடநாட்டார் மிளகை மரிசி என்று சொன்னார்கள். வடமொழியிலும் (சமஸ்கிருதம்) மிளகுக்கு மரிசி என்பது பெயர். மரிசி என்பது முசிறி என்பதன் திரிவு. முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்தே மிளகு வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதனால், அந்தப் பட்டினத்தின் பெயர் மிளகுக்கு ஏற்பட்டது. முசிறி என்னும் சொல் முரசி என்று திரிந்து பிறகு மரிசி என்றாயிற்று.

கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில தென் அமெரிக்கா கண்டத்திலிருந்து மிளகாய் கொண்டுவரப்பட்டது. இப்போது மிளகாயும் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால், மிளகின் பெருமையும் சிறப்பும் இன்றும் குறையவில்லை.

Koviloor Digital Library

அறுவை (துணி)

தமிழ் நாட்டில் பருத்திப் பஞ்சு விளைந்தது. பருத்தியை நூல் நூற்று ஆடை நெய்தார்கள். ஆகவே பருத்தி பயிரிடும் தொழிலும், பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்கும் தொழிலும், நூற்ற நூலைத் துணியாக நெய்யும் நெசவுத் தொழிலும், அதனை விற்கும் வாணிபத் தொழிலும் நடைபெற்றன. தமிழகத்தில் துணிவிற்கப்பட்டதோடு மட்டும் அல்லாமல் வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப் பட்டது. சங்கச் செய்யுள்களிலிருந்து அக் காலத்துப் பருத்தித் தொழிலைப் பற்றி அறிகிறோம்.

'கல் சேர்பு இருந்த கதுவாய்க் குரம்பைத் தாழி முதற்கலித்தகோழிலைப் பருத்தி' (அகம் 129-6-8), 'பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும், புன்புலந்தழீஇய அங்குடிச் சிறூர்' (புறம் 304,7-8) என்றும், 'காஞ்சியின் அகத்துக் கரும்பருத்தியாக்கும் தீம்புனல் ஊரன்' (அகம் 156:6-7) என்றும், 'பருத்தி வேலிச் சீறூர் மன்னன்' (புறம் 299:1 என்றும் பருத்தி பயிரிடப்பட்டது கூறப்படுகின்றது. பருத்திக்காய் முற்றி முதிர்ந்து வெடித்துப் பஞ்சி வெளிப் பட்டபோது அவற்றைக் கொய்து கொண்டுபோய் வீட்டில் வைத்தார்கள். 'கோடைப் பருத்தி வீடு நிறைபெய்த, மூடைப்பண்டம் இடை நிறைந்தன்ன' (புறம்: 393:12-13)

'வில்' அடித்துப் பஞ்சியிலிருந்து கொட்டை நீக்கப் பட்டது. கொட்டை நீக்கப்பட்ட பஞ்சு வெண்மேகம் போலக் காணப்பட்டது. 'வில்லெறி பஞ்சியின் வெண் மழை தவழும்' (அகம் 133:6) கொட்டை நீக்கிய பஞ்சியை நூலாக நூற்கிறார்கள். அக் காலத்தில் கையினாலே நூல் நூற்கப்பட்டது. நூலை நூற்றவர்கள் மகளிர். ஆண்மகன் ஆதரவு இல்லாத பெண்டிர் பஞ்சை நூலாக நூற்றார்கள். அவர்கள் இரவிலும் சிறுவிளக்கு வெளிச்சத்தில் நூல்

Koviloor Digital Library

நூற்ருர்கள். 'ஆளில் பெண்டிர் தாளிற் செய்த நுணங்கு நுண்பனுவல்.' (நற்றிணை:353:1-2) 'பருத்திப் பெண்டின் சிறு தீ விளக்கம்' (புறம் 326:5)

நூலினுல் முரட்டுத் துணிகளும் மெல்லிய துணிகளும் நெய்யப்பட்டன. குளத்தில் படரும் பாசிபோன்ற (ஊருண் கேணிப் பகட்டிலைப் பாசிவேர்) போன்ற நூலினுல் முரட்டுத் துணிகள் நெய்யப்பட்டன. நுண்மையான நூல்களினுல் மெல்லிய துணிகள் நெய்யப்பட்டன. பால் ஆவிபோன்ற மெல்லிய துணிகளும் பாம்புத்தோல் போன்ற அழகான துணிகளும், காகிதம் போன்ற மெல்லிய துணிகளும் பலவகையாக நெய்யப்பட்டன. இழை மருங்கறியா நுழை நூற் கலிங்கம்' (மலைபடு 156). 'பாம்புரித் தன்ன பொன்பூங் கலிங்கம், (புறம். 397;15), "போதுவிரி பகன்றைப் புதுமலர் அன்ன அகன்றுமடி கலிங்கம்" (புறம் 393;17.18) "நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து, அரவுரியன்ன அறுவை" (பொருநர், 82-83) "காம்பு சொலித்தன்ன அறுவை" (சிறுபாண் 236). இவ்வாறு லதரமான ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன.

அக்காலத்துத் தமிழர் சட்டை அணியவில்லை. அரையில் ஓர் ஆடையும் தோளின்மேல் ஓர் ஆடையும் ஆக இரண்டு துணிகளை மட்டும் அணிந்தார்கள். இக் காலத்தில் உடுப்பதுபோல அதிகமாக ஆடைகளை அணிய வில்லை. 'உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே" (புறம் 189:5) துணியைச் சட்டையாகத் தைத்து அணியும் வழக்க மும் அக் காலத்தில் இல்லை. அரச ஊழியர்களில் முக்கிய மானவர் மட்டும் மெய்ப்பை (சட்டை அணிந்தார்கள். பாண்டிய அரசனுடைய அரசாங்கத்து ஊழியர் மெய்ப்பை (சட்டை) யணிந்திருந்தனர். பாண்டியனுடைய பொற் கொல்லன் சட்டையணிந்திருந்தான். அவனைக் கோவலன் மதுரை நகரத் தெருவில் சந்தித்தான். 'மெய்ப்பைபுக்கு

Koviloor Digital Library

விலங்குநடைச் செலவிற் கைக்கோற் கொல்லனைக் கண்டனனாகி. (சிலம்பு 16;107-108) மெய்ப்பை-சட்டை. பாண்டியனுடைய தூதர்களும் கஞ்சுகம் (சட்டை) அணிந் திருந்தார்கள். (சிலம்பு 26:166-172). சேரன் செங்குட்டுவ னுடைய தூதர்களும் அவர்கள் தலைவனாகிய சஞ்சயனும் தலைப்பாகையும் கஞ்சுகமும் (சட்டையும்) அணிந்திருந் தனர். 'சஞ்சயன் முதலாத் தலைக்கீடு பெற்ற, கஞ்சுக முதல்வர் ஈரைஞ்ஞூற்றுவர். (சிலம்பு 26;137-138) செங்குட்டுவனுடைய ஒற்றரும் அவர்களின் தலைவனான நீலனும் கஞ்சுகம் (சட்டை) அணிந்திருந்தார். நீலன் முதலிய கஞ்சுக மாக்கள் (சிலம்பு 28:80). அரசாங்கத்து முக்கிய ஊழியர் தவிர, சங்க காலத்தில் மற்ற யாவரும் சட்டையணியவில்லை.

தமிழகத்திலிருந்து வெளிநாடுகளுக்கும் துணி ஏற்றுமதியாயிற்று. பாடலிபுரம் காசிபோன்ற கங்கைக் கரைப் பிரதேசங்களுக்குத் தமிழ்நாட்டுத் துணிகள் அனுப்பப்பட்டன. கவுடல்யரின் அர்த்த சாத்திரம் மாதுரம் என்னும் துணியைக் கூறுகின்றது. பாண்டிநாட்டு மதுரையிலிருந்து சென்றபடியால் அதற்கு மாதுரம் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. அர்த்த சாத்திரம் சந்திரகுப்த மௌரியன் காலத்தில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்று கூறப்படுகின்றபடியினால் அக்காலத் திலேயே தமிழ்நாட்டு ஆடைகள் வடநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்பது தெரிகின்றது. தமிழ்நாட்டி லிருந்து ஆடைகள் சாவக நாட்டுக்கும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளாகிய இந்தோனேஷியாவுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப் பட்டிருக்க வேண்டும். அக்காலத்தில் அந் நாடுகளில் பஞ்சும் துணியும் உற்பத்தி செய்யப்படவில்லை. ஆனால், தமிழகத் துத் துணிகள் அங்குக் கொண்டுபோகப் பட்டதற்குச் சான்றுகள் இல்லை.

Koviloor Digital Library

தமிழர் கலிங்க தேசத்துக்குக் கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டிலேயே சென்று வாணிபம் செய்தனர் என்று ஹத்தி கும்பாகுகைச் சாசனம் கூறுகின்றது. கலிங்க நாட்டுக்குச் சென்று வாணிகஞ் செய்த தமிழர் அங்கிருந்து பருத்தியாடைகளைத் தமிழகத்துக்குக் கொண்டுவந்தனர். கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்த ஆடைக்குக் கலிங்கம் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. தமிழகத்தில் கலிங்க ஆடைகள் அதிகமாக விற்கப்பட்டன. கலிங்கத் துணிகளுக்குச் சிறப்புப் பெயராக வழங்கப்பட்டது. கலிங்கம் என்ற பெயர் பிற்காலத்தில் எல்லாத் துணிகளுக்கும் பொதுப் பெயராக வழங்கப்பட்டது. சங்கச் செய்யுட்களில் கலிங்கம் என்றும் பெயர் பொதுவாக எல்லாத் துணிகளுக்கும் வழங்கப்பட்டதைக் காண்கின்ரேும்.

தமிழ் நாட்டிலே அக் காலத்திலும் பட்டாடைகள் உடுத்தப்பட்டன. செல்வர் பருத்தியாடையையும் பட்டாடையும் அணிந்தார்கள். 'பட்டு நீக்கித் துகில் உடுத்தும்.' என்று பட்டினப்பாலை (அடி 105) கூறுகின்றது. 'கொட்டைக் கரைய பட்டுடை' என்று பொருநர் ஆற்றுப்படை (அடி 155) கூறுகின்றது. 'அரத்தப்பூம்பட்டு அரை மிசை உடீஇ, என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. (சிலம்பு 4:86) பட்டுத்துணி தமிழகத்தில் உற்பத்தியாகவில்லை. அந்தக் காலத்திலே பட்டு சீன நாட்டில் மட்டும் உற்பத்தியாயிற்று, வேறெங்கும் அக்காலத்தில் உற்பத்தியாகவில்லை. சீனர்கள் பட்டுத் துணியைச் சாவக நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விற்ருர்கள். வாணிகத்துக்காகச் சாவக நாட்டுக்குச் சென்ற தமிழர் அங்கிருந்து பட்டுத் துணிகளைத் தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். தமிழர்களிடமிருந்து பட்டுத் துணிகளை யவனர் வாங்கிக் கொண்டுபோனுர்கள். சீன நாட்டுப் பட்டு சாவத் தீவுக்கு வந்து அங்கிருந்து தமிழகத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, இங்கிருந்து யவன

Koviloor Digital Library

நாட்டுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டது. பாரசிகம் எகிப்து ரோமாபுரி முதலான நாடுகளுக்குப் (பட்டுத்துணி சீன நாட்டிலிருந்து மத்திய ஆசியா வழியாகவும் தரைவழியாகச் சென்றது). பாண்டி நாட்டுத் தொண்டித் துறைமுகத்திலே கிழக்குக் கடலிலிருந்து (சாவக நாட்டிலிருந்து வந்த பொருள்களில்) பட்டுத்துணியும் கூறப்படுகின்றது.

> "ஓங்கிருர் பரப்பின்
> வங்க விட்டத்துத் தொண்டியோர் இட்ட
> அகிலும் துகிலும் ஆரமும் வாசமும்
> தொகு கருப்பூரமும் சுமந்துடன் வந்த
> கொண்டலொடு புகுந்து" (சிலம்பு 14:106-110)

இவை கிழக்குக் கடல்களிலிருந்து கொண்டல் (கிழக்குக்) காற்றின் உதவியினுல் கப்பல்களில் வந்தவை. இவற்றில் துகில் என்பது பட்டுத்துணி. கிழக்கிலிருந்து வந்த பட்டைத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து அரபியரும் யவனரும் வாங்கிக் கொண்டுபோய் மேற்கு நாடுகளில் விற்ருர்கள்.

தமிழ் நாட்டிலுண்டான பருத்தித் துணிகளுக்குச் சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் முதலான சாயம் ஊட்டினுர்கள். ஆனுல், வெண்மையான துணிகளையே தமிழர் பெரிதும் விரும்பினுர்கள். வெள்ளையாடை சிறப்பாகவும் உயர்வாகவும் மதிக்கப்பட்டது. பிறந்த நாளாகிய வெள்ளணி நாளிலே வெள்ளாடையுடுத்துவது சிறப்பாக இருந்தது.

சங்க காலத்திலே பருத்திப் பயிர்செய்வதும் நூல் நூற்பதும் துணி செய்வதும் ஆடை விற்பதுமாகிய தொழில் சிறப்பாக நடந்தது. துணிகளை விற்ற வணிகருக்கு அறுவை வாணிகர் என்று பெயர் கூறப்பட்டது. மதுரையில் இருந்த இளவேட்டனுர் என்னும் புலவர் அறுவை வாணிகம் செய்தார். ஆகையால் அவர் மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனுர் என்று பெயர்பெற்ருர், அவர் இயற்றிய

பன்னிரண்டு செய்யுட்கள் சங்க இலக்கியங்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. (அகம்-56, 124, 230, 254, 272, 302. குறும் 185. நற்றிணை 33, 157, 221, 344, புறம்-329)

Koviloor Digital Library

உப்பு

'உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே' என்பது பழமொழி. உணவுக்குச் சுவை அளிப்பது உப்பு. ஆகையால் இது 'வெண்கல் அமிழ்தம்' எனப்பட்டது. ஆதிகாலத்திலிருந்து உப்பு மனிதருக்கு உணவாகப் பயன்படுகின்றது. உணவுக்குமட்டுமல்லாமல், ஊறுகாய், கருவாடு (உப்புக் கண்டம்) முதலானவைக்கும் உப்பு வேண்டப்படுகின்றது. ஆகவே உப்பை எல்லா நாடுகளிலும் உண்டாக்கினார்கள். தமிழகத்திலும் உப்பு செய்பொருளாகவும் வாணிகப் பொருளாகவும் உணவுப் பொருளாகவும் இருந்து வருகின்றது.

நெய்தல் நிலமாகிய கடற்கரை தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்திருந்தபடியால் ஆங்காங்கே உப்பளங்கள் இருந்தன. ஆகையால் தமிழகத்துக்கு எக்காலத்திலும் உப்புப் பஞ்சம் ஏற்பட்டதேயில்லை. உப்பளங்களில் பாத்திகள் அமைத்துக் கடல் நீரைப் பாய்ச்சி உப்பு விளைத்தார்கள். பாத்திகளில் பாய்ச்சப்பட்ட கடல் நீர் வெயிலில் ஆவியாகப் போய் உப்பு பூக்கும். இதுவே 'கடுவெயில் கொதித்த கல்விளை உப்பு' (நற் : 345 ; 8) ஏர் உழாமல் உவர் நிலத்திலே உப்பு விளைவித்தபடியால் அவர்கள் "உவர்விளை உப்பின் உழா உழவர்" (நற் : 331 : 1) என்று கூறப்பட்டார்கள்.

உப்பளங்களில் உப்பு விளைந்த பிறகு உப்பைக் குவியல் குவியலாகக் குவித்து வைத்தார்கள். பிறகு, உப்பை வாங்குவதற்கு வருகிற உப்பு வாணிகரை எதிர் பார்த்திருந்தார்கள்.

Koviloor Digital Library

'உவர்விளை உப்பின் உமாஅ உழவர்
ஒழுகை உமணர் வருபதம் நோக்கி
கானல் இட்ட. காவற் குப்பை'

(நற். 331:1-3)

(உவர்-உவர்நிலம், உப்பளம். உமணர்-உப்புவாணிகர். கானல்-கடற்கரை. குப்பை-குவியல்)

உமணர் (உப்பு வாணிகர்) மாட்டு வண்டிகளில் நெல்லை ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். அக்காலத்தில் பெரிதும் பண்டமாற்று வாணிகம் நடந்தது. ஆகையால் காசுகொடுத்து வாங்காமல் பண்டங்களை மாறினார்கள். நெல்லுக்கு மாறிய உப்பை வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் மனைவி மக்களோடு வந்து உப்பை வாங்கிக் கொண்டு குடும்பத்தோடு ஊர் ஊராக வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டுபோய் உப்பைவிற்றார்கள்.

'தந்நாடு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து
பிறநாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெடுநெறி ஒழுகை நிலவுமணல் நீந்தி
அவண் உறை முனிந்த ஒக்கலோடு புலம்
பெயர்ந்து
உமணர் போகலும்." (அகம். 183. 1-5)

(தம்நாடு-உமணருடையநாடு. பிறநாடு-(இங்கு) நெய்தல் நிலம். கொள்ளை சாற்றி—விலைகூறி. ஒழுகை-வண்டி. அவண்-அங்கே. ஒக்கல்-சுற்றம்.)

உமணர் உப்பு வண்டிகளை ஓட்டிக்கொண்டு கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்றார்கள்.

"உவர்விளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
அதர்படு பூழிய சேண்புலம் படரும்

Koviloor Digital Library

ததர்கோல் உமணர் போகும் நெடுநெறிக்
கணநிரை வாழ்க்கை". (அகம் 390 : 1-4)

கடற்கரைக்கு அப்பாலுள்ள உள்நாடுகளுக்கும் மலைநாடுகளுக்கும் எருதுகள் உப்புவண்டியை இழுத்துக் கொண்டு போயின.

"கழியுப்பு முகந்து கன்னாடு மடுக்கும்
ஆரைச் சாகாட்டு ஆழ்ச்சி போக்கும்
உரனுடை நோன்தாள் பகடு" (புறம். 60 : 7-9)

(கழி-உப்பங்கழி. கல்நாடு-மலைநாடு. சாகாடு-வண்டி. ஆழ்ச்சி போக்கும்—பள்ளத்திலிருந்து மேட்டின்மேல் செல்லும் பகடு—எருது)

உமணர் ஒரே ஊரில் தங்காமல் ஊர்கள் தோறும் சென்றனர். அவர்கள் குடும்பத்தோடு நிலையா வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள்.

"உவர் விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை
மலை உய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கைக்
கணங்கொள் உமணர்" (நற் : 138 : 1-3)

பாரமான வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு எருதுகள் மேட்டில் ஏறியும் பள்ளத்தில் இறங்கியும் செல்லும் போது வண்டியின் அச்சு முறிந்துவிடுவதும் உண்டு. அதன் பொருட்டு ஆயத்தமாக சேமஅச்சு கொண்டு போனார்கள். (புறம் 102 : 1-2) உமணர் பாதிரிப் பூவையும் அலரிப் பூவையும் தொடுத்துக் கட்டின பூமாலையைத் தலையில் அணிந்து காலில் செருப்புத் தொடுத்துக் கையில் தடி ஏந்திச் சென்றார்கள்.

"அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ
எரியிதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ

Koviloor Digital Library

வன்தோட்டுத்தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணித்
தோல்புதைச் சிற்றடிக் கோலுடை யுமணர்".
(அகம் 191 : 1-4)

உமணர் ஆங்காங்கே வழியில் தங்கி உணவு சமைத்து உண்டு ஓய்வு கொண்டு மீண்டும் பிரயாணஞ் செய்தார்கள். (அகம்-159; 1-4) சில இடங்களில் சமைக்கவும் உண்ணவும் நீர் கிடைக்காது. அவ்விடங்களை அகழ்ந்து குழி உண்டாக்கிச் சுரக்கும் நீரை உண்டனர். (அகம்-295 : 9:14) தீக்குச்சி இல்லாத காலமாகையால் அவர்கள் தீக் கடைகோலினால் தீயுண்டாக்கிச் சோறு சமைத்தார்கள். (அகம் 169 : 5-8)

போகிற வழியில் தங்கி ஊருக்குள் சென்று உப்பு விற்றார்கள். உமண ஆடவர் ஊர்க்குள் சென்று உப்பு விற்பதில்லை. உமணப் பெண்கள் உப்பை ஊர்க்குள் கொண்டு போய் விற்றார்கள். அவர்கள் காசுக்கு உப்பு விற்கவில்லை. உப்பை நெல்லுக்கு மாறினார்கள்.

"நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரீர்
கொள்ளீரோ வெனச் சேரிதொறும் நுவலும்"
(அகம் 390 : 8-9)

(சேரி—தெரு. நுவலும்-சொல்லும்)

"கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில்கோல் எவ்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின்நேரே வெண்கல் உப்பெனச்
சேரிவிலைமாறு கூறலின்" (அகம் 140 : 5-8)

ஆறுகளும் கால்வாய்களும் உள்ள ஊர்களில் படகுகளில் உப்பை ஏற்றிக் கொண்டுபோய் விற்றார்கள். உப்பை (நெல்லுக்கு மாற்றி அந்த நெல்லைப் படகில் ஏற்றிக் கொண்டு

Koviloor Digital Library

போனார்கள் என்று கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறுகின்றார்.

"கொழும் பல்குடிச் செழும்பாக்கத்துத்
குறும்பல்லூர் நெடுஞ்சோனாட்டு
வெள்ளை யுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியின் அணைமுதற்பிணிக்கும்
கழிசூழ் படப்பை" (பட்டினப்பாலை 27-32)

மாட்டு வண்டிகள் போகமுடியாத பாறைகளும் மலைகளும் மேடுகளும் உள்ள ஊர்களுக்கு உப்பு மூட்டைகளைக் கழுதைமேல் ஏற்றிக் கொண்டுபோய் விற்றார்கள். அவர்கள் கூட்டமாகச் சேர்ந்து நல்ல நிமித்தம் பார்த்து வீரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு மலைநாடுகளுக்குப் போனார்கள். கொள்ளைக்காரர் இடைவழியில் வந்து கொள்ளையிடுவதும் உண்டு. ஆகையினால் அவர்கள் தங்களுடன் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

'அணங்குடை முந்நீர் பரந்த செருவின்
உணங்குதிறம் பெயர்ந்த வெண்கல் அமிழ்தம்
குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளோர்த்துப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்
நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதைக்
குறைக்குளம்பு தைத்த கற்பிறழ் இயவு"
(அகம் 207 : 1-6)

(புள் ஓர்த்து-நன்னிமித்தம் பார்த்து. படைஅமைத்து—வீரர்களை அமைத்து. கல்பிறழ் இயவு—பாறைக்கற்கள் உள்ள வழி.)

"பொறைமலி கழுதை நெடுநிரை தழீஇய
திருந்துவாள் வயவர்." (அகம் 89 : 12-13)

Koviloor Digital Library

உப்பு மூட்டைகள் மட்டுமல்லாமல் மிளகு முதலான வேறுபண்டங்களைச் சுமந்து கொண்டு போகக் கழுதைகளை யும் அக்காலத்தில் பயன் படுத்தினார்கள்.

'இல்போல் நீழல் செல்வெயில் ஒழிமார்
நெடுஞ்செவிக் கழுதைக் குறுங்கால் ஏற்றைப்
புறநிறைப் பண்டத்துப் பொறையசாக் களைந்து"
(அகம் 343: 11-13)

உப்பு உற்பத்தியும் உப்பு வாணிகமும் செம்மையாக நடந்தன. தமிழகத்துக்கு உப்பு வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகவில்லை. தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே ஏற்று மதி செய்யவும் இல்லை. தமிழகத்திலே உண்டாக்கப்பட்டுத் தமிழகத்திலேயே செலவு செய்யப்பட்டது.

வளை (சங்கு)

சங்குக்குத் தமிழ்பெயர் வளை என்பது. தமிழகத்தின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந்திருந்த படியால் வளை அதிகமாகக் கிடைத்தது. சங்குகளில் இடம்புரிச் சங்கு என்றும் வலம்புரிச் சங்கு என்றும் இருவகையுண்டு. வலம்புரிச் சங்கு கிடைப்பது அருமை. ஆகையால் வலம் புரிச் சங்குக்கு விலையதிகம். சங்குகளை வளைகளாந் அறுத்து வளையல் செய்தார்கள். அக்காலத்துத் தமிழ் மகளிர் எல்லோரும் சங்கு வளைகளைக் கையில் அணிக தார்கள். கண்ணாடி வளையல் அணிவது அக்காலத்து வழக்கம் அல்ல. சங்குவளை யணிவது மங்கலமாகக் கருதப் பட்டது. அரண்மனையில் வாழ்ந்த அரச குமாரிகள் முதல் குடில்களில் வாழ்ந்த ஏழை மகள் வரையில் எல்லோரும் அக்காலத்தில் சங்கு வளைகளை அணிந்தார்கள். ஆகவே வளைகளை (சங்குகளை) வளையல்களாக அறுத்து வளையல் உண்டாக்கும் தொழில் அக்காலத்தில் சிறப்பாக நடந்தது கடல்களிலிருந்து சங்குகள் எடுக்கப்பட்டன.

Koviloor Digital Library

கொற்கைக் கடலில் முத்து உண்டானதுபோலவே சங்குகளும் உற்பத்தியாயின. பரதவர் கடலில் முழுகிச் சங்குகளை எடுத்தபோது, சங்கு முழங்கி ஊருக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

'இலங்கிரும் பரப்பின் எறிசுறு நீக்கி
வலம்புரி மூழ்கிய வான்திமில் பரதவர்
ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்
கலிகெழு கொற்கை' (அகம் 350 : 11-13)

(வலம்புரி-வலம்புரிச் சங்கு. பரதவர்-கடற்கரையில் வசிக்கும் நெய்தல் நிலமக்கள். கடலில் கப்பல் ஓட்டுவதும் முத்து சங்குகளைக் கடலில் முழுகி எடுப்பதும் இவர்கள் தொழில். பணிலம் ஆர்ப்ப—சங்கு முழங்க)

கொற்கைக் கடலில் மட்டுமன்று, கடலில் பல இடங்களிலும் கடலிலிருந்து சங்கு எடுக்கப்பட்டது. சங்குகளை (வலம்புரி சங்குகள் இடம்புரிச் சங்குகள்) சிறு வாளினால் அறுத்து அரத்தினால் அராவி அழகான வளையல்களைச் செய்தார்கள்.

"வல்லோன்
வாளரம் பொருத கோணேர் எல்வளை"
(நற்றிணை 77 : 8-9)

வளையல்களில் கொடிகள் பூக்கள் வரிக் கோடுகள் முதலியவை அமைத்து அழகாகச் செய்யப் பட்டன. வளையல் அறுக்கும் தொழில் ஆங்காங்கே நடந்தது. சங்கச் செய்யுள்களில் இத் தொழில் கூறப்படுகின்றது. அரம்போழ் அவ்வளை' (ஐங்குறுநூறு, நெய்தல் 106) 'கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அவ்வளை' (ஐங்குறு, வளைபத்து 48) 'கோடீர் எல்வளை' (ஐங்குறு, வளைப்பத்து) கோடீர் இலக்குவளை' (குறும் 31:5) (கோடு-சங்கு) சங்கு

Koviloor Digital Library

களை வளையாக அறுத்துத் தொழில் செய்தவர்களுக்கு வேளாப் பார்ப்பான் என்று பெயர்.

"வேளாப் பார்ப்பான் வாள்அரம் துமித்து
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்து" (அகம் 24:1-2)

வேளாப்பார்ப்பான் என்பதன் பொருள் வேள்வி செய்யாத பார்ப்பான் என்பது. அதாவது விசுவப் பிராமணர். சங்குகளை வளையாக அறுக்கும் தொழிலும் சங்கு வளைகளை விற்கும் தொழிலும் அக் காலத்தில் சிறப்பாக நடந்தன. முக்கியமான நகரங்களில் சங்கறுக்கும் தொழில் நடந்தது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஒரு வீதியில் சங்குகளை வளையல்களாக அறுக்கும் தொழில் நடந்தது. 'அணிவளை போழுநர் அகன்பெரு வீதியும்' (சிலம்பு;5-47) சோழநாட்டு வஞ்சிமா நகரத்தில்,

'இலங்கரம் பொரூஉம் வெள்வளை போழ்நரோடு
இலங்குமணி வினைஞர் இரீஇய மறுகும்'
இருந்தன. (மணிமே. 28:44-45)

சங்கு வளைகளை அணிவதை அக் காலத்து மகளிர் நாகரிகமாகக் கருதினார்கள். அன்றியும் அது மங்கலமாகவும் கருதப்பட்டது. கைம் பெண்கள் தவிர ஏனைச் சுமங்கலிப் பெண்கள் எல்லோரும் சங்கு வளைகளை அணிந்தார்கள். 'அணிவளை முன்கை ஆயிழை மடந்தை' (அகம் 361:4) 'சின்னிரை வால்வளைக் குறுமகள்' (குறும் 189:6) 'வளைக் கை விறலி' (புறம் 135;4) 'வல்லோன் வாளரம் பொருத கோணேர் எல்வளை அகன்தொடி செறித்த முன்கை' (நற் 77:8-10) என்றெல்லாம் சங்க நூல்களில் அக்காலத்து மகளிர் வளையணிந்திருந்தது கூறப்படுகின்றன. சொக்கப் பெருமான் வளையல் விற்றதாகத் திருவிளையாடற் புராணத்தில்(வளையல் விற்ற படலம்)கூறப்படுகின்றது. இடம் புரிச்

Koviloor Digital Library

சங்கினால் செய்த வளையல்களைச் சாதாரண நிலையில் உள்ள பெண்கள் அணிந்தார்கள். வலம்புரிச் சங்குகள் விலையதிக மானபடியால் செல்வச் சீமாட்டிகளும் இராணிகளும் அணிந்தார்கள். செல்வ மகளிர் போற்றொடு (பொன் வளையல்) அணிந்து அதனுடன் வலம்புரிச் சங்கு வளையலை யும் அணிந்தார்கள். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய அரசியாகிய பாண்டிமாதேவி கைகளில் தங்க வளைகளை அணிந்திருந்த தோடு வலம்புரிச் சங்கு வளையையும் அணிந்திருந்தார்.

"பொலந்தொடி தின்ற மயிர்வார் முன்கை
வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து"
(நெடுநெல்வாடை 141-142)

என்று நெடுநல்வாடை கூறுகின்றது. காவிரிப் பூம்பட்டினத் திலே பேர்போன செல்வச் சீமானாக இருந்த மாநாய்கன் மகளான கண்ணகியும் வலம்புரிச் சங்கு அணிந்திருந்தாள். மதுரையில் கோவலனை இழந்து கைம்பெண் ஆனபோது கண்ணகி தன் கைகளில் அணிந்திருந்த சங்கு வளையைக் கொற்றவைக் கோயிலின் முன்பு தகர்த்து உடைத்தாள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. "கொற்றவை வாயிலில் பொற்றொடி தகர்த்து" (கட்டுரை காதை.181) (பொற்றொடி-பொலிவினையுடைய சங்கவளை. அரும்பத உரை)

மணமகன், தான் மணக்க இருக்கும் மணமகளுக்குச் சங்குவளை கொடுப்பது அக்காலத்து வழக்கம். சங்குவளை அணியும் வழக்கம் தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாமல், பாரத நாடு முழுவதிலும் அக்காலத்தில் இருந்தது. இற்றைக்கு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சிந்து வெளியில் இருந்த ஹரப்பா நகரத்துத் திராவிட நாகரிக மகளிரும் சங்கு வளை களை அணிந்திருந்தனர் என்பது அங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப் பட்ட மனித எலும்புக் கூடுகளுடன் சங்குவளைகளும் இருந்

Koviloor Digital Library

நதனுல் அறிகிறோம்.* கொற்கை காவிரிப்பூம்பட்டினம் உறையூர் முதலான ஊர்களில் நிலத்தை அகழ்ந்தெடுத்த போது அங்கிருந்து கிடைத்த பழம் பொருள்களுடன் உடைந்து போன சங்குவளையல் துண்டுகளும் கிடைத்தன. இதனுல், சங்கச் செய்யுட்களில் கூறப்படுகிற அக்காலத்து மகளிர் சங்குவளைகளை அணிந்திருந்தனர் என்னும் செய்தி வலியுறுகின்றது.

சங்கு முழங்குவது மங்கலமாகக் க்ருதப்பட்டது. கோயில்களிலும் அரண்மனைகளிலும் சங்கு ஊதுவது வழக்கம். அரண்மனைகளிலே காலை வேளையில் முரசு கொட்டியும் சங்கு முழங்கியும் அரசரைத் துயிலெழுப்பினுர்கள். அரண்மனைகளில் வலம்புரிச் சங்கு காலையில் முழங்கியதை,

'தூக்கணாங் குரீஇத் தூங்கு கூடேய்ப்ப
ஒருசிறைக் கேளிஇய திரிவாய் வலம்புரி
ஞாலங் காவலர் கடைத்தலைக்
காலைத்தோன்றினும்' (புறம் 225:11-14)

என்றும்,

'மறத்துறை விளங்கிய மன்னவன் கோயிலும்
வால் வெண் சங்கொடு வகைபெறற் ரோங்கிய
காலை முரசங் கனைகுரல் இயம்ப"
(சிலம்பு, 14:12-14)

என்றும் கூறுவதனுல் அறிகின்ருேம். (கோயில்-அரண்மனை.)

பற்பல நூற்ருண்டுகளாக மகளிர் சங்குவளைகளை அணிந்து வந்த வழக்கம் சமீப காலம் வரையில் இருந்தது. கி. பி. 18 ஆம் நூற்ருண்டு முதல், முஸ்லீம் தொடர்பு ஏற்பட்ட பிறகு கண்ணுடி வளையல் அணியும்

* P. 86 'Ancient India No 3 Jan 1947)

Koviloor Digital Library
வழக்கம் ஏற்பட்டது. ஆகவே பழைய சங்கு வளை அணியும் வழக்கம் பிற்காலத்தில் மறைந்து போயிற்று.

சங்க காலத்திலே கடலினடியிலிருந்து சங்கு எடுக்கும் தொழிலும் சங்குகளை வளையல்களாக அறுக்கும் தொழிலும் வளையல் விற்கும் வாணிகமும் மகளிர் வளையல் அணிந்த வழக்கமும் இருந்தன. காதுகளில் சங்குக் குழையணிவதும் விரல்களில் சங்கு மோதிரம் அணிவதும் கூட அக் காலத்து வழக்கமாக இருந்தது.

முத்து

தமிழ் நாட்டுக் கடலிலே முத்து உண்டாயிற்று. கடலிலே உண்டாகிற முத்துச் சிப்பி என்னும் ஒருவகைக் கிளிஞ்சிலில் முத்து உண்டாயிற்று. முக்கியமாக ஆறுகள் கடலில் கலக்கிற புகர் முகங்களிலே முத்துச் சிப்பிகள் அதிகமாக உண்டாயின. பாண்டி நாட்டு முத்து பேர் போனது "தென் கடல் பவ்வத்து முத்து" என்று புகழப் படுகின்றது.

முத்து நவரத்தினங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்பட்டது. ஆகவே அது விலைமதிப்புள்ளது. அரசர்கள் 'ஏகவடம்' என்னும் முத்து மாலைகளை அணிந்தார்கள். ஏகவடம் அரசர்களுக்குரிய அடையாள அணிகளில் ஒன்று. செல்வர் வீட்டுப் பெண்களும் அரச குமாரிகளும் இராணிகளும் முத்து மாலைகளை அணிந்தார்கள். உரோம் தேசத்து மகளிர் தமிழ் நாட்டு முத்துக்களைப் பெரிதும் மதித்தனர். தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த யவன வாணிகர் இங்கிருந்து வாங்கிக் கொண்டு போன பொருள்களில் முத்தும் ஒரு பொருளாக இருந்தது.

தமிழகத்து முத்துக்களில் பாண்டி நாட்டு முத்து உலகப் புகழ் பெற்றிருந்தது. கொற்கைக் குடாக் கடலில் விளைந்த முத்து சங்கச் செய்யுள்களில் புகழப்படுகின்றது

Koviloor Digital Library

"முத்துப்படு பரப்பிற் கொற்கை முன்றுறை". (நற்:23-6) "கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து" (அகம். 27:9) சங்க காலத்தில் பாண்டி நாட்டின் கிழக்குக் கரையிலிருந்த கொற்கைக் குடாக் கடல் பிற்காலத்தில் மணல் தூர்ந்து மறைந்து போயிற்று. அக் கடல் உள்நாட்டில் ஐந்து மைல் ஊடுருவிக் குடாக் கடலாக அமைந்திருந்தது. அக் காலத்தில் தாமிரபரணி யாறு கொற்கைக் குடாக் கடலில் சென்று விழுந்தது. அந்தப் புகர் முகத்திலே முத்துச் சிப்பிகளும், இடம்புரி வலம்புரிச் சங்குகளும் உண்டாயின. ஆறுகள் கடலில் கலக்கிற புகர் முகங்களிலே முத்துக்களும் சங்குகளும் அதிகமாக உண்டாயின. தாமிரபரணி ஆறு அக் காலத்தில் கொற்கைக் கடலில் விழுந்த புகர் முகத்திலே உண்டான முத்தைத்தான் கவ்டல்லியரின் அர்த்த சாத் திரம் தாம்ரபர்ணிகம் என்று கூறுகின்றது. கொற்கைக் கடல் ஓரத்தில் தாமிரபரணி ஆறு கடலில் கலந்த இடத்தில் கொற்கைப் பட்டினம் இருந்தது. கொற்கைக் கடலில் முத்துச் சிப்பிகளும் சங்குகளும் அதிகமாகக் கிடைத்தபடி யாலும் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தபடியாலும் கொற்கைப் பட்டினத்தில் பாண்டியனுடைய இளவர சர்கள் தங்கி வாழ்ந்தார்கள்.

முத்துச் சிப்பிகளையும் சங்குகளையும் மூழ்கி எடுக்கும் போது அச் செய்தியைச் சங்கு முழங்கித் தெரிவிக்கப் பட்டது.

'சீருடைய விழுச்சிறப்பின்
விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலங்கு வளை யிருஞ்சேரிக்
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கையோர் நசைப் பொருந'

என்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கூறப்படுகின்றான். (மதுரைக். 134-138)

Koviloor Digital Library

கொற்கைக் கடலில் மீன் பிடிக்கும்போது மீனுடன் முத்துச் சிப்பியும் கிடைத்தனவாம். மீன் பிடிப்போர் அச்சிப்பிகளைக் கொண்டுபோய் கள்ளுக் கடையில் கொடுத்து அதற்கு மாறாகக் கள்ளை வாங்கியுண்டனர்.

"பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த சிப்பி
நாரரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்
பேரிசைக் கொற்கை" (அகம் 296:8-10)

பழயர் மகளிர் கொற்கைக் கடலில் கடல் தெய்வத்தை வணங்கிய போது முத்தையும் வலம்புரிச் சங்கையும் கடலில் இட்டு வணங்கினராம்.

"பாண்டியன்
புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்றுறை
அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழையணிப் பொலிந்த கோடேந்தல்குல்
பழயர் மகளிர் பனித்துறை பரவ"
(அகம் 201:4-7)

ஒருவன் குதிரை மேல் அமர்ந்து கடற்கரை யோரமாகச் சென்றபோது குதிரையின் குளம்புகளில் முத்துக்கள் தட்டுப்பட்டனவாம்.

"இவர்திரை தந்த ஈர்ங்கதிர் முத்தம்
கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கும்
நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை"
(அகம் 130:9-11)

உப்பு வாணிகப் பெண்கள் கொற்கைக் கடற்கரைக்கு வந்து உப்பு வாங்கின போது அவர்கள் வளர்த்த குரங்குகளும் அவர்களின் சிறுவர்களும் கிளிஞ்சில்களின் உள்ளே முத்துக்களையிட்டுக் கிலி கிலியாடினர்களாம்!

Koviloor Digital Library

"நோன்பகட் டுமணர் ஒழுகையொடு வந்த
மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்
நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்
வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்
தோள்புற மறைக்கும் நல்கூர் நுசுப்பின்
உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலி கிலி யாடும்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கை."

(சிறுபாண். 55-62)

இதிலிருந்து கொற்கைக் குடாக் கடலில் முத்துக்கள் மலிந்திருந்தன என்பது தெரிகின்றது.

மகளிர் கால்களில் அணிகிற சிலம்பு என்னும் அணியின் உள்ளே சிறுசிறு கற்களைப் பரல் கற்களாக இடுவது வழக்கம். கொற்கைக் கடலில் முத்துக்கள் அதிக மாகக் கிடைத்தபடியால், பாண்டிய அரசருடைய அரச குமாரிகள் அணிந்த சிலம்புகளிலே முத்துக்களைப் பரலாக இட்டிருந்தனர். ஆரியப்படை கடந்த அரசு கட்டிலில் துஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய அரசியாகிய பாண்டிமா தேவியின் சிலம்பினுள்ளே முத்துக்கள் பரலாக இடப்பட்டிருந்தன என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. (வழக்குரை காதை 69.)

'தாம்ரபர்ணிகம்' என்னும் முத்தை அர்த்த சாஸ்திரம் கூறுவதுபோலவே பாண்டிய கவாடகம் என்னும் முத்தை யும் கூறுகின்றது. இந்தப் பெயரே இது பாண்டி நாட்டில் உண்டானது என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

சேரநாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினமாகிய முசிறிப் பட்டினத்திலும் முத்துக்கள் கிடைத்தன. பேர்போன பெரியாறு முசிறிக்கு அருகில் கடலில் கலக்கிற இடத்தில் முத்துக்கள் உண்டாயின. அந்த முத்துக்கள் முசிறியின்

Koviloor Digital Library

ஓர் இடமாகிய பந்தர் என்னும் இடத்தில் விற்கப்பட்டன என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது. "பந்தர் பயந்த பலர் புகழ் முத்தம்' (பதிற்று 8-ஆம் பத்து 4-ஆம் செய்யுள்) 7-ஆம் பத்து 7-ஆம் செய்யுளில் "பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்" "தென்கடல் முத்தம்" என்று கூறுகின்றது. பந்தர் என்பது அரபு மொழிச்சொல். இதன் பொருள் அங்காடி என்பது.

கவ்டல்லியரின் அர்த்த சாத்திரம் சேரநாட்டு முத்தையுங் கூறுகின்றது. அந்த முத்தை அர்த்த சாத்திரம் கௌர்ணெயம் என்று கூறுகின்றது. பெரியாற்றுக்குச் சூர்ணி யாறு என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. பெரியாருகிய சூர்ணியாறு கடலில் கலக்கும் புகர் முகத்தில் உண்டான படியால் அந்த முத்து சௌர்ணேயம் என்று கூறப் பட்டது. சூர்ணியாற்றில் உண்டாவது சௌர்ணேயம்: (தாமிர பர்ணியாற்றில் உண்டான முத்து தாம்ர பர்ண்ணியம் என்று கூறப்பட்டதுபோல.) சௌர்ணேயம் என்னும் பெயர் மருவி கௌர்ணெயம் என்ருயிற்று.*

காவிரி ஆறு கடலில் கலக்கிற இடமாகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலும் அந்தக் காலத்தில் முத்தும் சங்கும் உண்டாயிருக்க வேண்டும். ஆறுகள் கடலில் கலக்கும் இடங்களில் முத்துச்சிப்பியும் சங்கும் உண்டாவது மரபு. ஆனல், காவிரி ஆற்று முகத்துவாரத்தில் முத்தும் சங்கும் உண்டாயிற்ரு என்பது பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை.

யானைக் கோடு (தந்தம்)

மலைகளிலும் மலையைச் சேர்ந்த காடுகளிலும் யானைகள் இருந்தன. கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த யானைமலைக் காடு களில் யானைகள் அதிகமாக இருந்தன. கொங்குநாட்டு

---

*(சேரநாட்டு முத்து மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, பக்கம் 493-498 தெ. பொ. மீ. மணிவிழா மலர்)

Koviloor Digital Library
யானை மலைகளும் அதனைச் சேர்ந்த காடுகளும் அக்காலத்தில் உம்பற்காடு (உம்பல்—யானை) என்று பெயர் பெற்றிருந்தன. யானைகளைப் பிடித்துப் பழக்கி அவைகளைப் போர்க்களங்களில் போர் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். அக்காலத்து அரசர்கள் வைத்திருந்த நான்கு வகையான சேனைகளில் யானைப்படையும் ஒன்று. குட்டுவன் என்னும் சேர அரசன் மிகப்பெரிய யானைப் படையை வைத்திருந்த படியால் அவன் 'பல்யானைச் செல் கெழு குட்டுவன்' என்று பெயர்பெற்றான். (யானைச் செல்-யானைக்கூட்டம்) கொங்கு நாட்டை அக்காலத்தில் அரசாண்ட 'பொறையர்' என்னும் சேர அரசர் யானைகளை அதிகமாக வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய யானைகள் பசுமந்தைகளைப் போலக் காணப்பட்டனவாம்.

அக்காலத்தில் குறிஞ்சி (மலை) களில் வாழ்ந்த குறவர்கள் யானைகளை வேட்டையாடிக் கொன்று அவற்றின் கோடுகளை (தந்தங்களை)ச் சேர்த்து வைத்தார்கள். அவர்களுக்குச் சோற்றுப்பஞ்சம் வந்த காலத்தில் தந்தங்களை விற்று உணவுவாங்கி உண்டனர். யானைகளை வேட்டையாடிக் கொன்றார்கள்.

புலியோடு போர்செய்து புண்பட்டு இளைத்துப் போன யானையைக் கானவர் அம்பு எய்து கொன்று அதன் கோடுகளைக் கைக்கொண்டார்கள்.

> 'புலியோடு பொருத புண்கூர் யானை
> நற்கோடு நயந்த அன்பில் கானவர்
> விற்சுழிப்பட்ட நாமப் பூசல்' (நற்றிணை 65: 5-7)

கொல்லிமலையில் இருந்த குறவர் உணவு கிடைக்காமல் பசித்திருந்தபோது தங்களிடமிருந்த யானைக்கோடுகளை விற்று உணவு அருந்தினார்களாம்.

Koviloor Digital Library

"காந்தளஞ் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தெனக்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத்துண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை,"

(குறுந் 100 : 3-5)

வேங்கடமலையில் வாழ்ந்தவர் ஒன்று சேர்ந்து யானையை வேட்டையாடிக் கொன்று அதன் கோடுகளைக் கொண்டு போய் மதுக்கடையில் கொடுத்து மது அருந்தினார்கள். மதுவை நெல்லுக்கு மாற்றுவது வழக்கம். இவர்கள் நெல்லுக்குப் பதிலாக யானைக் கோட்டைக் கொடுத்தனர்.

"வரிமாண் நோன் ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ
அருநிறத் தழுத்திய அம்பினர் பலருடன்
அண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவு நொடை நெல்லின் நாண்மகிழ் அயரும்
... ...
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம்".

(அகம் 61 : 7-13)

மலைவாழ் குறவர்கள் அந்தந்த நாட்டு அரசருக்குப் பண்டங்களைக் காணிக்கை செலுத்தும் போது யானைத் தந்தங்களையும் கையுறையாகக் கொடுத்தார்கள். சேரன் செங்குட்டுவன், பெரியாறு மலையிலிருந்து விழுகிற இடத்தில் மலையடிவாரத்தில் வழக்கமாகச் சென்று தங்கி வேனிற்காலத்தைக் கழிப்பது வழக்கம். அவன் மலையடி வாரத்துக்கு வரும் போது மலையில் வாழுங் குறவர்கள் அவனுக்குக் காணிக்கைச் செலுத்தினார்கள். மலைகளில் கிடைக்கும் பொருள்களாகிய சந்தனக்கட்டை, அகிற்கட்டை, தேன், பலாப்பழங்கள், மிளகு முதலிய பொருள்களையும் யானைத் தந்தங்களையும் அவர்கள் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள் என்று சிலப்பதிகாரம் (25 : 37) கூறுகின்றது.

Koviloor Digital Library

யானைத் தந்தங்களினால் பலவகையான பொருள்கள் செய்யப்பட்டன. அயிரைமலைக் கொற்றவைக்குத் தந்தத்தினால் செய்த கட்டில் (ஆசனம்) இருந்தது. (பதிற்றுப் பத்து 8ஆம்பத்து 9)

யானைக் கோட்டை ஈர்வாளினால் அறுத்தும் கடைந்தும் பொருள்களைச் செய்தார்கள். அந்தத் தொழில் மதுரையில் நடைபெற்றதைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது 'வேதினத் துப்பவும் கோடுகடை தொழிலவும்' (சிலம்பு. 14 : 176) என்று கூறுகின்றது. அரும்பதவுரையாசிரியர் இதற்கு, 'வேதினத் துப்பவும்—ஈர்வாளால் வலியப் பெற்றனவும் என்றது ஈருங்கருவியாற் பண்ணப்பட்டன. கோடு—தந்தம்' என்று உரை எழுதுகிறார். சிப்பு சிமிழ் முதலான பொருள்கள் தந்தத்தினால் செய்யப்பட்டன.

யானைக் கோடுகளை வெளியூர் வாணிகர் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். யவனர்களும் மற்றப் பொருள்களோடு யானைக் கோடுகளையும் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். சங்க காலத்தில் யானைக்கோடு வாணிகப் பொருள்களில் ஒன்றாக இருந்தது. 'யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இறந்தாலும் ஆயிரம்பொன்' என்னும் பழமொழியுண்டு. யானை இறந்தால் அதன் தந்தங்களும் எலும்புகளும் அதிகவிலைக்கு விற்கப்பட்ட படியால், இறந்தும் ஆயிரம்பொன் என்று கூறப்பட்டது.

யானைத் தந்தங்களும் அக்காலத்தில் முக்கியமான வாணிகப் பொருளாக இருந்தன.

நிலக்கல்

கொங்கு நாட்டிலே சங்க காலத்தில் விலையுயர்ந்த மணிக்கற்கள் கிடைத்தன. சங்கச் செய்யுட்களில் அந்த மணிகள் கூறப்படுகின்றன. கொங்கு நாட்டில் கதிர்மணி கிடைத்ததைக் கபிலர் கூறுகின்றார்.

Koviloor Digital Library

"இலங்குகதிர்த் திருமணி பெறூஉம்
அகன்கண் வைப்பின் நாடு"

(7ஆம்பத்து, 6:19-20)

அரிசில் கிழாரும் அங்குக் கிடைத்த திருமணியைக் கூறுகிறார். உழவர் ஏர் உழுத பொழுது அந்த மணிகள் வெளிபட்டனவாம்.

"கருவி வானந் தண்டளி சொரிந்தெனப்
பல்விதை யுழவர் சில்லே ராளர்
பனித்துறைப் பகன்றைப் பாங்குடைத் தெரியல்
கழுவுறு கலிங்கம் கடுப்பச் சூடி
இலங்குகதிர்த் திருமணி பெறூஉம்
அகன்கண் வைப்பின் நாடு"

(8ஆம்பத்து, 6:10-15)

கொங்கு நாடு, சங்ககாலத்தில், வடக்கே மைசூர் வரையில் இருந்தது, கன்னட நாட்டில் பாய்கிற காவிரியாறு வரையில் கொங்கு நாடு அக்காலத்தில் பரவியிருந்தது. அந்த வடகொங்கு நாட்டிலே புன்னாடு என்னும் ஒரு பகுதியில் அக்காலத்தில் கோமேதகச் சுரங்கம் இருந்தது. புன்னாட்டின் தலைநகரம் கட்டூர். அது கப்பணி ஆற்றின் கரைமேல் இருந்தது. கப்பணி ஆறு, காவிரியில் கலக்கிற உபநதிகளில் ஒன்று. கப்பிணி ஆற்றின் கரைமேல் இருந்த கட்டூர், பிற்காலத்தில் கிட்டூர் என்று வழங்கப்பட்டது. அது பிற்காலத்தில் கிட்டிபுரம் என்றும் பிறகு கீர்த்திபுரம் என்றும் வழங்கப்பட்டது. கட்டூர் அல்லது கிட்டூரைத் தலைநகரமாகக் கொண்ட புன்னாட்டை அக்காலத்தில் குறுநில மன்னன் ஆண்டு வந்தான்.

நவமணிகளில் கோமேதகம் என்பது ஒருவகை. கோமேதகங்களில் பல வகையுண்டு. நீலம் பச்சை மஞ்சள்

Kowiloor Digital Library

பழுப்புநிறம் முதலான வகைகள் கோமேதகத்தில் உண்டு. இவைகளில் நீலநிறமான கோமேதகத்தை உரோமர் ஆக்வாமரினுன் (Aqua Marine) என்று கூறினார்கள். அந்த நீலக்கல் கடல்நீர் போன்ற நிறம் உள்ளது. அது அக்காலத்தில் புன்னாட்டைத் தவிர வேறெங்கும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே யவனக் கப்பல் வாணிகர் தமிழகத்துக்கு வந்து அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள்.

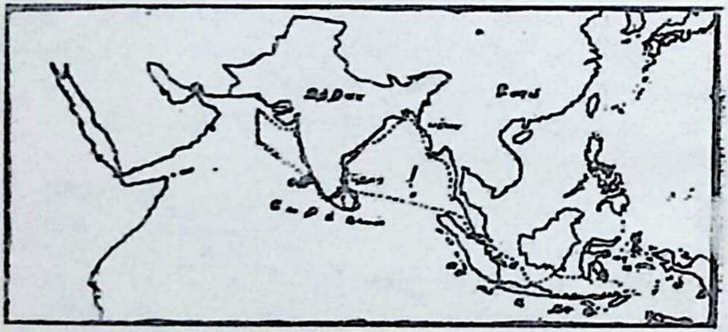

பழந்தமிழர் வாணிகக் கடல்வழிகள்

புன்னாட்டில் நீலக்கல் சுரங்கம் ஒன்று அக்காலத்தில் இருந்தது. அந்த நீலக்கற்கள் அக்காலத்தில் உலகத்திலே வேறெங்கும் கிடைக்காத அழகான கற்கள். புன்னாட்டு நீலக்கற்களை யவன வாணிகர் வாங்கிக் கொண்டுபோய் ரோமாபுரியில் விற்றார்கள். ரோமாபுரிச் சீமாட்டிகள் இந்த நீலக்கற்களைப் பெரிதும் விரும்பினார்கள். ரோம் தேசத்தார் இந்த நீலக்கற்களை ஆக்வா மரின (Aqua Marina) என்று கூறினார்கள். கடல்நீரின் நிறம் போல இருந்த படியால் இப்பெயர் கூறப்பட்டது. யவனர் இந்த நீலக்கல் சுரங்கத்தைப் பற்றியும் நீலக்கற்களைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளனர். புன்னாட்டில் நீலக்கல் சுரங்கம் இருந்ததைப் பிளினி என்னும் யவனர் எழுதியுள்ளார். யவனர்,

Koviloor Digital Library

புன்னாட்டை பவ்ன்னாட என்று கூறினார்கள். புன்னாடு உரநாடு என்றும் அங்கு நீலக்கற்கள் கிடைத்தன என்றும் எழுதியுள்ளனர்.

புன்னாட்டில் நீலக்கல் சுரங்கம் இருந்தபடியால் இந்நாட்டை கைப்பற்றிக் கொள்ள அந்நாட்டுக்கு அருகில் இருந்த துளுநாட்டு நன்னன் விரும்பினான். அவ்வாறே அவன் சிற்றரசனாகிய புன்னாட்டு அரசன்மேல் போருக்குச் சென்றான். அதனை அறிந்த சேரநாட்டுக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், தன்னுடைய சேனைத் தலைவனாகிய ஆய் எயினன் தலைமையில் சேனையை அனுப்பிப் புன்னாட்டை நன்னன் கைப்பற்றாதபடி தடுத்தான். இதைப் பரணர் கூறுகின்றார்:

"பொலம்பூண் நன்னன் புன்னாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகிற் பாழி யாங்கண்
அஞ்சலென்ற ஆஅய் எயினன்
இகலடு கற்பிற் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன்" (அகம். 396:2-6)

கொங்கு நாட்டிலே படியூரிலும் (சேலம் மாவட்டம்) வாணியம்பாடியிலும் (கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்) கதிர் மணிகள் கிடைத்தன. இவைகளை யவனர் வந்து வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள்.

ALAGAPPA COLLEGE LIBRARY
36120
KARAIKUDI-623003

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

பெயர் அகராதி

முக்கியமாக இடப்பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அ

அகஸ்தஸ் 61, 62
..குஸ்தஸ் 81
அநுராதபுரம் (அநுரை) 42, 57, 89, 113
அமராபதிநகர் 46
அம்போரெ 82, 127
அராபிய வாணிகர் 58
அராபியர் (அரபியர்) 59, 71, 72, 108, 130, 131, 138,
அரிக்கமேடு 62, 74, 76, 77, 81, 82, 83, 84, 126,
அருமணவன் (ஊர்) 57
அலக்சாந்திரியம் 59

ஆ

ஆபுத்திரநாடு 69

இ

இந்தோனேஷியத் தீவுகள் 43
இந்தோனேஷியா 94
..ளர் (இறவுளர்) 7
..கொன் (விழிஞம் 112)
..கை 42, 43, 57, 113

ஈ

ஈயக்காசு 24
ஈழம் 91

உ

உஞ்சை (உச்சயினி) 57
உரோம் இராச்சியம் 61,
உரோம் சாம்ராச்சியம் 62, 81
உரோம் தேசம் 126, 132
உரோம் தேசத்துப் பழங் காசுகள் 66, 77
உரோம் நாடு 59, 109
உரோமர் 59, 158
உரோமாபுரி (ரோமாபுரி) 44, 84, 109, 131, 138

எ

எகிப்து (எகிப்து தேசம்) 59, 138
எட்டி (பட்டம்) 55, 56
எட்டிப்பூ (பதக்கம்) 56
எயிற்பட்டினம் (சோபட்டினம்) 74, 76, 78, 79, 81

ஒ

ஒரை 64, 65

Koviloor Digital Library

க

கடல் துருத்தி 51, 52
கடல் பிரயாணம் (மகளிர்) 37
கடல் வாணிகம் 31, 32 37,
கடற் குறும்பர் 51, 52, 53
கடற் கொள்ளைக்காரர் 31, 51
கடாரம் 37
கண்ட கோபால பட்டினம் 75
கப்பல் வாணிகம் 24, 33
கரையோர வாணிபம் 39
கலங்கரை விளக்கு 73, 79 80, 85
கலிங்கபட்டினம் 39, 57, 74
கலிங்கநாடு 40, 72, 137
கலிமந்தன் (போர்னியோ) 44
கழுதை 25, 28, 29, 30, 34 35

கா

காகந்தி 34
காசி (வாரணாசி) 39, 57 74
காசு (நாணயம்) 21, 22, 24
...ர்ணம் (ஒருவகை நாணயம்) 23
காமரா (காவிரிப்பூம்பட்டினம்) 31
காவிரிப்பூம்பட்டினம் 36, 39, 47, 48, 50, 57, 70, 71, 74, 79, 81, 88, 89, 92, 97, 107, 115, 116, 129, 130, 146, 148, 149, 153
காழகம் (பர்மா) 37, 57, 84, 91

இ

இடாரம் (கடாரம்) 57
இரேக்கம் 129
இரேக்க நாடு 59, 126
இரேக்கர் 110
இரேக்க மொழிச் சொற்கள் (தமிழில்) 63, 64
இழக்கிந்தியத் தீவுகள் 43, 44, 47, 94,
இழக்குக்கரைத் துறைமுகங்கள் 74
இழக்குக்கோடி நாடுகள் 94

கு

குமரிக்கடல் 71
குமரி 101
குமரியம் பெருந்துறை 101
குறிஞ்சி மக்கள் வாழ்க்கை 7

கொ

கொல்கிஸ் 100
கொல்லத்துறை 74, 75, 77
கொற்கை 39, 74, 96, 100, 101, 148
கொற்கைக் கடல் 26, 145, 151
கொற்கைக் குடாக்கடல் 20, 100, 152
கொற்கைப்பட்டினம் 150

ச

சபரிஸ் துறைமுகம் 84
சம்பில் துறை 113

சா

சாத்து 88
சாவகத் தீவு 43, 67, 7 137

Koviloor Digital Library

சாவகநாடு (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) 32, 43, 44, 46, 47, 48, 49, 50, 57, 84, 89, 90, 94, 95, 115, 116, 137, 138
சாவகம் (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) 37, 43, 46, 67, 69, 70, 85
சாவா (ஜாவா) தீவு 43, 44, 48, 49, 69

சி

சீனவாணிகர் 67
சீனர் 44, 46

சு

சுங்கம் 73
சுங்கச்சாவடி 30, 35
சுந்தா (தீவு) 44
சுமாத்ரா 44, 45

செ

செங்கடல் 59, 60
செங்கம் (ஊர்) 24
செங்கடல் வாணிகம் 62, 137

சை

சையமலை (மேற்குத் தொடர்ச்சிமலை) 45

சோ

சோபட்மா 78
சோபட்டினம் 39, 65

த

...ம் 57
...வாணிகர் 43
தமிழ்நாட்டு வாணிகர் 33
தமிழர வாணிகம் 32
தம்ரலிப்தி 39
தமலிப்தி 74
தரைவாணிகம் 34

தா

தாமலிப்தி 114
தாலமி 61, 84, 98, 101 106, 111, 112

து

துறைமுகங்கள் 73
துறைமுகப்பட்டினம் நாகரிகம் வளர்ந்த இடம் 11

தை

தைமர் தீவு 45

தொ

தொண்டி 39, 74, 92, 93, 96, 103, 105, 106, 138
தொண்டித் துறைமுகம் 92
தொண்டைநாடு (அருவா நாடு) 75, 76

ந

நக்கசாரணர் 47, 48
நக்கவாரி தீவுகள் (நிக்கோபார் தீவுகள்) 47
நடுக்கடல் பிரயாணம் 43
நறவு 103, 10...

நா

நாகநாடு ...
நாகபுரம் 69

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம் வளர் தமிழ் நூலகம் காரைக்குடி

Koviloor Digital Library

நாகரிகம் தோன்றிய இடம் 10, 11
நாகர்மலைத் தீவு 47, 48, 50
நாகை 41
நாணயப் புதையல்கள் 61
நாவாய் 33, 39

நி

நீல்கண்ட 103

நெ

நெய்தல் நிலம் 5, 17, 33, 38
நெல்லூர் (சாலியூர்) 39, 92

நே

நேத்திராவதி 105

நை

'நைத்ரியஸ்' 104

ப

பசிபிக் மகாசமுத்திரம் 43, 71
பண்டமாற்று 8, 9, 12, 13, 18, 21, 145
பணித வாணிகர் 120, 121
பந்தர் 58, 108, 153
'பரக்கெ' 103
பரதர் 53, 79
பரதவர் 17, 18, 20, 49, 53, 145
பருவக்காற்று 61, 109
பளிதம் 45

பா

பாடலிபுரம் (பாடலி) 39, 40, 57, 74, 91, 114, 136
பாரிகச்சம் (புரோச்)

பி

பிராமி எழுத்து 24, 41, 57, 83, 121
பிசானி 51, 61, 104, 132, 158

பு

புன்னாடு 157, 158, 159
பூம்புகார் 39

பெ

பெரிபுளூஸ் 76, 77, 78, 84, 100, 101, 102,

போ

போக்குவரத்துச் சாத கள் 25
'போதவுகெ' 76, 77, 81
மங்கலாதேவி 104
மங்களூர் 103, 104, 105
மங்கலபுரம் 132
மகாநிங்கோட 116
மடகாஸ்கர் தீவு 71
மணிபல்லவம் (ஜம்பு பெ பட்டினம்) 47, 50, 113, 114, 115, 116
மதுராதீவு 68
மத்திய தரைக்கடல் 46, 82, 127, 131
மருங்கூர்ப்பட்டினம் (மருங்கை) 74, 96, 97, 100
மருதநிலம் நாகரிகம் றின இடம் 10
மலகாசிமொழி 71

வளர்தமிழ் நூலகம்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
Accession No. 11473